MURUGAN - - -

A GOD OF THE TAMILS.

R.M. Alagappan

T. BHAKTAVATSALAM, B. A.,

Lecturer in Tamil, Loyola College, Madras,
uthor of "Krishna Chaitanya" (portions
of which were prescribed for B. A.,
Intermediate, Matriculation
and S. S. L. C. Examinations.)

REVISED EDITION.

M. P. VITTAL & Co.,
PUBLISHERS, ETC. ETC.,
Big Conjeevaram.

[Price As. 11.

அட்டவணை

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர்.

மண்ணுல கத்தினிற் பிறவி மாசற
வெண்ணிய பொருளெலா மெளிதின் முற்றுறக்
கண்ணுத லுடையதோர் களிற்று மாமுகப்
பண்ணவன் மலரடி பணிந்து போற்றுவாம்.

சிவபெருமான்.

ஊனாகி யூனு ளுயிரா யுயிர்தோறு மாகி
வானாதி யான பொருளாய் மதியாகி வெய்யோன்
றானாகி யாண்பெண் ணுருவாகிச் சராச ரங்க
ளானான் சிவன்மற் றவனீள்கழற் கன்பு செய்வாம்.

முருகக் கடவுள்.

இருப்பரங் குறைத்திடு மெஃக வேலுடைப்
பொருப்பரங் குணர்வுறப் புதல்வி தன்மிசை
விருப்பரங் கமரிடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம்.

சூரலை வாயிடைத் தொலைத்து மார்புகீண்
டீரலை வாயிடு மெஃக மேந்தியே
வேரலை வாய்தரு வெள்ளி வெற்பொரீஇச்
சீரலை வாய்வரு சேயைப் போற்றுவாம்.

காவினன் குடிலுறு காமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளியச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிலையம் பொருட்கு மாலுற
வாவினன் குடிவரு மமலற் போற்றுவாம்.

நீரகத் தேதனை நினையு மன்பினோர்
போகத் தலமரும் பிறவி நீத்திடுந்
தாரகத் துருவமாந் தலைமை யெய்திய
வேரகத் தறுமுக னடிக ளேத்துவாம்.

ஒன்றுதொ றுடலை யொருவி யாவிமெய்
துன்றுதொ றுடலைத் தொடங்கி யைவகை
மன்றுதொ றாடிய வள்ளல் காமுறக்
குன்றுதொ றாடிய குமரற் போற்றுவாம்.

எழுமுதி ரைப்புனத் திறைவி முன்புதன்
கிழமுதி ரிளநலங் கிடைப்ப முன்னவன்
மழமுதிர் களிறென வருதல் வேண்டிய
பழமுதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம்.

ஈறுசேர் பொழுதினு மிறுதி யின்றியே
மாறிலா திருந்திடும் வளங்கொள் காஞ்சியிற்
கூறுசீர் புனைதரு குமர கோட்டம்வா
ழாறுமா முகப்பிரா னடிகள் போற்றுவாம்.

ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி.

முருகன் திரு அவதாரம்.

திரு அவதாரம்

திருக்கைலாய மலையின்கண் நவரத்தின கசித மான சிங்காதனத்தின்மீது பராசத்தி சமேதராக வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அவர்தம் பொன்னடி டணிந்து தம் குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளக் கருதித் தேவர்க ளனைவோரும் ஒருநாள் ஆங்குச் சென்றனர். அவன் வாயிற் காத்துக்கொண் டிருந்த திருநந்தி தேவரிடம், தேவர்கள், தாம் போந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்க, அவரும் பரமசிவத்தின் திருமுன்பு சென்று, தேவர்கள் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கும் செய்தியை அறிவித்துப் பெருமானார் கட்டளையைப் பெற்று அனைவோரையும் அழைத்துப்போய் விடுத்தனர். அங்கே, மாகதக் கொடிபோலே விளங்கும் மலையரசன் புதல்வியோடு, நவகோடி சூரியப் பிரகாசமாய்த்

தரிசனந் தந்துகொண்டிருந்த பரம்பொருளின் பாத மலரைப் பணிந்து, 'இறைவரே! எந்தையீர்! கால காலரே! கறைமிடற்றண்ணலே! புலித்தோலாடை போர்த்த பொன்னார் மேனியினீர்! அன்பே வடிவ மாய் அருளே பொழியும் அற்புதப் பெருந்தகை யீர்! சூரபதுமன் முதலாகிய கொடிய அரக்கர்கள், எங்களை வாட்டி வருத்தி எழாட்டங் காட்டுகின்ற னர்கள்! அவர்களை அழித்து ஒழிக்க அடியேங்களா லாகவில்லை; ஒரு திருக்குமாரனைத் தந்து, உற்பாதங் களைத் தொலைத்தருள்வதாகத் தேவரீர் எங்கட்குத் திருவாக்களித் துள்ளீர்! விண்ணவர்களாகிய ஏழை யேங்கள் படும் துயரம், பெருந்தகையீர்! நுந்தமக் குத் தெரியாதா? ஆதலின், அழகிய திருக்குமாரனைத் தந்து அடியேங்களைக் காத்தருள்க!' என்று தேவர்க ளனைவோரும் திரிபுராந்தகனை வேண்டிக்கொண்ட னர். உலகையெலாம் புரந்தருளும் உத்தமப் பெரு மானும் மனமிரங்கி அன்பு சுரந்து தமது அறுமுகங் களையும் தோற்றுவித்து, அவற்றின்கண் விளங்கும் திருவிழிகளினின்றும் ஆறு தீப்பொறிகளை வெளி விட்டு, அப் பொறிகளைக் கொடுபோய்க் கங்கையிற் சேர்ப்பிக்கும்படி வாயுதேவனுக்கும் அக்கினிதேவ னுக்கும் பணித்தருளினர். ஆழியையும் விழுங்கும் ஊழித் தீயோ வென்னும்படி, தாங்கலாகாத வெப் பத்தை வீசும் ஓங்காரத் தீப்பொறிகளை, ஏந்தமுடி யாதபடி ஏந்திக்கொண்டு, வாயு பகவானும் அக்கினி பகவானும், கங்கைக்குக் கொடுபோய்த் தங்கமாய் விடுத்தனர். கங்கையும் தீச் சுடர் பொறுக்கலாற்றாது பொங்கிப் பெருகிக் கடவுளினருளினால் அவற்றைச் சரவணப் பொய்கையிற் சேர்த்தனள். ஆங்கே, சிவ

பிரானுடைய திருநுதற் பொறிகள், ஆறு குழந்தைகள் வடிவாய் அற்புதமாய்த் தோன்றிப் பொற்புடன் விளங்கின. இந்த அழகிய திருக்கோலத்தைக் கண்டு, வானவ ரெல்லோரும் சிந்தை மகிழ்ந்து, மழைமாரி போன்று மலர்மாரி பொழிந்தனர். உந்திக் கமலத்தில் உலகத்தைத் தோற்றுவித்த திருமாலும், கடவுட் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டக் கார்த்திகைப் பெண்களைப் பணித்தனர். அவர்களும் மனமுவந்து அவ்வாறு செய்யக் குழந்தைகளும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தன. அழகுமிகுந்த சரவணப்பொய்கையில், ஐயனுடிய திருவிளையாடல் ஆதிசேடனாலும் சொல்லமுடியாது. சந்திரனைப் போன்ற சுந்தர முகமானது விளங்க ஒரு குழந்தை தவழ்ந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும்; ஒரு குழந்தை கீதமினிய நாதம் பயின்றுகொண்டிருக்கும்; பெரிய உருவ மெடுத்துக்கொண்டு ஒரு குழந்தை பேரானந்தமாய் விளையாடிக்கொண் டிருக்கும்; ஒரு குழந்தை குழலினினிய மழலைச்சொற் பயின்றுகொண் டிருக்கும்; அழகிய செங்கரங்களால் தாளம் தட்டிக் கைகொட்டிக்கொண்டு ஒரு குழந்தை பின்னடி நடந்துகொண் டிருக்கும்; ஒரு குழந்தை புன்னகை புரிந்து இன்னருள் விளைத்துக்கொண் டிருக்கும்.

இவ்வாறு சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருக் குழந்தைகளும் அற்புதமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கப் பரம னெழுந்தருளிய திருக் கைலையில் நடந்தது யாதென்று இப்போது நாம்நோக்குவோம். சிவபிரான் நெற்றியினின்றும் அனற்பொறி தோன்றவே, பார்வதி யம்மையார் பயந்துவிட்டனர். தம்மையும் பரம

சிவத்தையும் பிரித்துவிடத் தேவர்கள் சூழ்ச்சி செய்தார்களென்று அன்னார்மீது அம்மையார் கடுங்கோபங் கொண்டதோடும், சிவபிரான் மீதும் வருத்தங்கொண்டு, பர்வதாராஜனுடைய தவப் புத்திரியார், காலிற்சிலம்பு கலிரென்றொலிக்கச் சிறிது வேகமாய் நடந்தனர். அப்போது அச் சிலம்பி னின்றும் நவமணிகள் சிதறி விழுந்தன; அவற்றி னின்றும் நவசக்திக ளென்கின்ற ஒன்பது பெண்கள் தோன்றினார்கள். அவர்கள்மீது அரனாருடைய திரு வருள் நாடவும், அவர்களும் அக்கணமே கருப்பமா யினர். அதனைக் கண்ட உமாதேவியாருக்குக் கோபம் கொழுந்துவிட் டெரிந்தது. ஆகவே, 'நவசக்தியர்கள் மகப்பெறாது வருந்துவராக' என்று அம்மையார் சாபமிட்டனர். அதனைக் கேட்ட நவசக்திகளுக்கு உள்ளம் பதைத்தது; உடலம் நடுங்கினது; அவர்கள் துடிதுடித்தார்கள், பதைபதைத்தார்கள், நடுநடுங்கி னார்கள். வெய்யிலிற்பட்ட புழுக்களைப் போலவும், அனலிற்பட்ட மெழுகினைப் போலவும், அவர்கள் பட்ட துயரம் எவராலும் சொல்ல முடியாது. அன்னார் விதிர்விதிர்த்து மனங்கலங்கவே, அவர்கள் மேனிமுழுவதும் வியர்வை யரும்பிற்று. அதினின்றும் இலக்கவீரர்கள் தோன்றினார்கள். பின்னர், சிவபெருமா னுடைய திருவருளால், உமாதேவியாருடைய கருணைக் கிலக்காகி நவசக்தியர் சாபம் நீங்கப் பெற்றுக் கருவுயிர்த்தார்கள். மேற்கூறியபடி தோன்றிய இலக்கங் குமாரர்களையும் நவவீரர்களையும் சரவணப்பொய்கை யில் திருவவதாரஞ் செய்துள்ள அறுமுகப் பெருமா னுக்குத் தொண்டு புரிந்து அவருடைய படைவீரர் களா யிருக்குமாறு சிவபிரானார் பணித்தருளினார்.

இவையாவும் நிகழ்ந்தபின், அருளே திருவுருவமா யமைந்த பெருமானார் பர்வதராஜனுடைய தவப் புத்திரியை நோக்கி, 'நாம் சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று, குழந்தையை எடுத்துவரவேண்டாவா?' என்று கேட்கப் பராசக்தியும் அதற் கிசைந்தனர். உடனே சிவபிரானும் பார்வதிதேவியாரும், ஒள்ளிய நல்ல வெள்விடைமீ தமர்ந்து, பூதகணங்கள் புடை சூழ்ந்துவரவும், வேதநாதம் விண்முக டேறவும், ஜய பேரிகை, வெற்றி முரசம், சங்கம், சின்னம், சல்லரி, முதலிய பதினெண் வாத்தியங்கள் பாரெங்கும் கேட் கும்படி முழங்கி வரவும், சங்கா னடியார்கள் கங்கைத் திவலையைப் போன்று துங்க வெண் சாமரைகளை மங்களகரமாய் வீசிவரவும், கைலையினின்று மிறங்கிச் சரவணப் பொய்கை வந்து சேர்ந்தனர். எம்மை யாளும் ஏந்தலும் இறைவியும், குழந்தையைக் கண் டார்கள்; பேரானந்தங் கொண்டார்கள். தெய்வப் புதல்வர் திருமுகத்திலும், முத்த நகையானது மிகுந் துக் காட்டியது. அடங்காத மகிழ்ச்சியோடும், உள்ளங் கனிந்த ஆதரத்தோடும் பார்வதிதேவியார் ஆறு குழந்தைகளையும் சேர்த் தெடுத்து மார்போ டணைத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பாலூட்டினர். இவ்வாறு ஆறு குழந்தைகளையும் சேர்த் தெடுத்த போது, அவை ஆறு சிரங்களும் பன்னிரு கரங்களு முடைய ஓரே ஒரு திருவுருவாய் மாறிவிட்டன. இந்தத் தெய்வப் பெருமானார்தாம் சண்முகக் கடவுள் அல்லது அறுமுகக் கடவு ளெனப் படுபவர். சிவபிரா னுடைய திருநுதற்பொறிகளைக் கங்கையாறு ஏந்திச் சென்ற காரணத்தாலே காங்கேயர் என்றும், சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தபடியால் சரவணபவன் என்

றும், கார்த்திகைப் பெண்கள் பாலூட்டி வளர்த்தமை பற்றிக் கார்த்திகேயர் என்றும், உமாதேவியார் விஞ்சிய ஆதாவுடன் சேர்த்தணைத்துப் பற்றியதன் நிமித்தம் கந்தஸ்வாமி என்றும், மேற்கூறிய வண்ணம் ஆறு திரு முகங்களுடையவராதலால் சண்முகன் அல்லது அறுமுகப் பெருமானுர் என்றும் அவருக்குப் பலதிருப் பெயர்கள் உண்டு. பொதுவாக அவருக்குத் தமிழ் நாட்டில் 'முருகன்' என்னும் திருப்பெயரே சாலவும் வழங்கி வருகின்றது. 'முருகன்' என்பதற்கு 'அழகும் இளமையும் ஒருங்கே உடையவன்' எனப் பொருள் கூறலாம். முருகப் பெருமான் திருத்தோற் றத்தைக் கண்டு மகிழாதவரெவருமிலர். உலகக் கொடுமையை ஒழிக்க அழகின் தோற்றமே ஒரு வடிவெடுத்துத் தோன்றினதோ என்று, அந்தர வானவர்களெல்லோரும் சிந்தை களிகூர்ந்தார்கள். ஐயன் மீதும் அம்மையார் மீதும் தேவகுமாரனை பால குமரன் மீதும் தேவர்களனைவோரும் பூமாரி பொழிந் தார்கள். சாப வயத்தராய்ச் சரவணப் பொய்கையில் மீனுருவடைந்திருந்த பாாசர புத்திரர்கள், உமா தேவியார் குமாக் கடவுளுக்குப் பொற்கிண்ணத்தில் பாலூட்டியபோது சிந்தின பாலைப் பருகிச் சாபம் நீங்கித் தவம் செய்வானேகினர். கார்த்திகைத் திருநாட்களில் விரதமிருந்தோர்க்கு எல்லா நலனும் எல்லாப் பலனும் உண்டாவதாக என்று கார்த்திகைப் பெண்களுக்குக்கடவுட்பெருமானுர் திருவருள்செய்து விட்டு, உடனே, பார்வதிதேவியாரோடும் திருக்குமரனை நடுவில் அமர்த்திக்கொண்டு வெள்விடை யேறிக் கைலாயத்திற்குத் திரும்பினர். இத் தோற்றத்தைப் பார்க்கப் பதினுயிரம் கண்கள் வேண்டும் போல

இருந்தன. பரமசிவமும் பார்வதிதேவியாரும் இரு பக்கத்திலும் விளங்க நடுவில் முருகப் பெருமான் தரிசனம் தந்தது, ஒருபால் பவளமலையும் மற்றொரு பால் மரகத மலையும் நெருங்கியிருக்க அவற்றி னிடையே பால சூரியன் உதயமானதுபோன்றிருந் தது. சூரனுதியோர் கொடுமை வேரோடழிந்துபோகக் காலம் வந்ததென்று தேவர்களனைவோரும் திருவரு ளைச் சிந்தித்தார்கள்.

திருவிளையாடலும் தேவசேனாதிபதிப் பட்டமும்

கைலைமலையின்கண் முருகன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருங்கால், அவருக்குத் தக்க துணையாளராகவும் படையாளராகவும் நவவீரர்களும் இலக்கவீரர்களும் இருந்து வந்தார்கள். இவ்விளம் பருவத்தில் முருகப்பெருமானார் பற்பல அருமையான திருவிளையாடல்கள் புரிந்து கொண்டுவருவார். நாகலோகத்தையும் நாராயணன் உலகத்தையும் நான்கே விநாடியில் அவர் பார்த்து மீளுவார். ஒருலகத்தினின்றும் மற்றொருலகத்திற்குச் செல்லுவதும், வானத்தினின்றும் பாதாளத்திற்குக் குதிப்பதும், பாதாளத்தினின்றும் ஆகாயத்திற்கு எழும்புவதும், மலைகளைப் பிடுங்கிக் கடலில் எறிந்து கடல்களைத் தூர்த்து விடுவதும், நக்ஷத்திரங்களைக் குண்டுக்கற்கள்போலப் பிடுங்கி நாலுபக்கங்களிலும் வீசுவதும், அஷ்டதிக்குக் கஜங்களை ஆட்டங்களாட்டுவதும், உலகத்தைத் தாங்கும் உற்பாதப் பெரும்பாம்புகளைத் தாம்புக் கயிற்றைப்போல இழுத்திழுத்துச் சாடுவதும், சூரியன் கதியில் சந்திரனை ஓட்டுவதும், சந்திரன் கதியில் சூரியனை நடத்துவதும், ஆடுவதும், பாடுவதும், வேடிக்கைகள் பார்ப்பதும், பிரசங்கங்கள் கேட்பதுமாக அவர் எங்கெங்கும் விளையாடின திருவிளையாடல்களுக்குக் கணக்கேயில்லை. இவ்வாறு

உலகத்தின் நடையே பற்பலவிதமாக மாறியிருப்பதைக் கண்ட அசுரர்களுந் துணுக்கமுற்றார்கள். இயற்கைக்கு மீறினவையும் இயற்கைக்கு மாறினவையுமான செயல்களைப் புரிவது அசுரராலும் முடியாத காரியம், தேவர்களாலும் ஆகாத சங்கதியென்பதைச் சூரபதுமனாதிய அரக்கர்கள் நன்குணர்ந்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் அகந்தை அவர்களை விட்டு நீங்கவேயில்லை. தேவர்களைக் காத்து அன்னோருக்குக் கருணைபுரியவே திருவவதாரஞ் செய்த முருகப்பெருமானுடைய திருவிளையாடல்களைத் தேவர்களும் சரிவர உணர்ந்தாரல்லர். இயற்கைத் தோற்றங்கள் பற்பலவண்ணம் மாறுதல்களடைவதையும், அவைகளினா லுண்டாகும் இடர்ப்பாடுகளையும் தேவேந்திரனும் தேவர்களும் கண்டு, உள்ளங் கலங்கி விதிர் விதிர்த்தவராய், அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமாயுள்ளவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தல்வேண்டுமென்று காடு மலை எங்குந் தேடித்திரிந்து இறுதியில் முருகப்பெருமானாகும் ஒரு சிறுபிள்ளையைக் கண்ணுற்றார்கள். இச் சிறுபிள்ளைதான் இத்தகைய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்வது எனத் தேவர்கள் ஒருவாறாக அறிந்துகொண்டாரேனும், அச் சிறு குழந்தையினுடைய கடவுட் டன்மையை எவரும் ஓர்ந்திலர். தம்மைக்காக்கத் தம் தவத்தின் பலனாகத் திருவவதாரஞ்செய்த கடவுட் பெரியாரே அச் சிறியாராவர் என்பதை ஒரு சிறிதும் அறியகில்லாத அத் தேவர்கள், அஞ்ஞானவயத்தராய், முருகப் பெருமானை ஓரசுரத்தோற்றமென மருண்டு, மதிமயங்கி, அவரை அதட்டி மிரட்டி, அவரை வளைத்துக்கொண்டு அவருடன் போர்புரியத் தொடங்கினர். அத்தேவர்க

ளுடைய அறியாமையையும் அகந்தையையும் நோக்கி ஆறுமுகக்கடவுள் விளாவிறச் சிரித்து, ஒரு கணப் பொழுதிலே அவர்களனைவரையும் கண்ட துண்டங்களாக்கி ஒழித்தனர். இந்திரனுடைய வெள்ளையானையும் வீறிட்டு மாளும்படிசெய்து, இந்திரனுடனும் பெரும்போர் புரிந்து அவனையும் பெருமானார் மாய்த்தனர்.

மேற்கூறிய சங்கதிகளையும், தேவமாதர்கள் அவைகாரணமாக வருந்திப் புலம்புவதையும் நாரதர் அறிந்து மனம் மிகப் புண்ணாகித் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதியிடம் சென்று அனைத்தையும் தெரிவித்தனர். இடியைக்கேட்ட நாகத்தைப்போலேயும், முரசொலி கேட்ட அசுணப் புள்ளைப் போலேயும், நடந்த சங்கதிகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பிரகஸ்பதி பகவான் உயருற்று அடியற்ற பனைமரம்போலத் தரையில் விழுந்து அழுது புலம்பிப்பின்னர் மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு குமரேசனை நாடிச்சென்றனர். ஐயனைக் கண்டதும் அடிபணிந்து, 'எம்மைக் காத்தருளும் எந்தல் பெருமானே! தெரியாமற் செய்த குற்றத்தைத் தேவதேவா பொறுத்தருளல் வேண்டும். தாங்கள் செய்த திருவிளையாடல்களை அறியாமையினாலே அரக்கமாயையென்று கருதி, இந்தத் தேவர்கள் அழிவைத் தேடிக்கொண்டார்கள். தேவர்களுடைய குறைகளைப் போக்கியருளத் தேவரீர் திருவவதரித்திருந்தும், இந்தச் சம்பவம் நேர்ந்தது தேவர்களுடைய அறியாமையினாலும் அகந்தையினாலுமேயன்றி வேறன்று. மத்தகஜங்களைப் பொருதல் சுத்தவீரத்தன்மையாகுமேயன்றி, மசகங்களைப் பொருதலா

கொசுக்ளை

ஒருவருக்குப் பெருமையாகும்? தேவ தேவா, தங்கள் சுண்டு விரலை யசைத்தால் அண்டங்களெல்லாம் புரண்டுபோகுமே! சிந்தையில் நினைத்த மாத்திரத்தில் உலகங்கள் வெந்து நீறாகிப்போகுமே! இதனை யறியாத ஏழைமனத் தேவர்கள், 'ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான் சாகக்கடவன்' என்கின்ற வாக்கியத்திற் கிலக்காகி ஏங்கிச் சாகக் காலம் நேர்ந்தது. ஆதலால், எம்மானே, எமையாளும் பெம்மானே, நீவிர் திருவருள் சுரந்து, இந்த ஏழைத் தேவர்களை எழுந்திருக்கச் செய்யவேண்டும்' என்று பிரகஸ்பதிபகவான் முருகப்பிரானைப் பெரிதும் வேண்டிக்கொண்டனர். அதன்மீது பெருமானார் திருவுள்ளமிரங்கித் தேவர்கள் உயிர்த்தெழுமாறு திருவருள் புரிந்தனர் அக்கணமே தேவர்கோனும் தேவர்களும் கண்விழித்தெழுவது போல எழுந்தனர்; பெருமானடியில் விழுந்தனர். இந்திரனானவன் இறைவனை நோக்கி, 'ஐயனே, பன்னிருகையனே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே! அறியாமற்செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். திக்குத் திசை தெரியாமல் தப்பித் தடுமாறின எங்களை நின்றன் திருவருட்கண்ணால் ஒருதரம் நோக்கியருள வேண்டும். என்னையும் என்னைச் சார்ந்தோரையும் காக்க அவதாரம் செய்த நின்னிடமே வந்து, நீங்காத அபசாரப்பட்டோம். எங்கள் பாவங்களை நின்றன் கருணையாகிற தீயினில் தூசாகச் செய்தல் வேண்டும். சூரபதுமன் எங்களைச் சுட்டெரித்து விடுகின்றான்; சிங்கமுகப்பாவியோ எங்களைப் பங்கப்படுத்துகின்றான்; தாரகாசுரன் எங்களைத் தகித்துப் போடுகின்றான். மற்றப் பாவிகளும் எங்கட்குப் பற்பல விதத்திலும் கொடுமையே புரிகின்றார்கள். ஆகவே,

எங்களைக் காப்பது நின்றன் கடன். கருணைவள்ளலே வாழ்க! கண்ணுக்கினியானே வாழ்க! அண்ணலே வாழ்க! அன்பனே வாழ்க!' என்று, ஐயன் பொன்னடியில் ஆயிரமுறை வீழ்ந்து கும்பிட்டான். முருகப் பெருமானாரும் பெரிதும் மனமிரங்கி, 'தேவர்கோனே, தேவர்களே, நீவிர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. அறத்தின் துறைநீங்கி மறத்தின் வழிப்பாய்ந்த அதருமப் பாவிகளை அதப்படுத்தி விடுவோம் நாம்!' என்று அருண்மொழி புகன்று அதைரியத்தை ஓட்டினர். தேவேந்திரனும் தேவர்களும் முருகப் பெருமானுடைய திருவருளைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து அனலின் வாய்ப்பட்ட மெழுகே போலப் பக்தியின் வயப்பட்டு உள்ளம் நெக்கு நெக்குருகி உடலம் சிலிர்க்கவும் கண்களில் நீர்பெருகவும் ஆனந்தத்தி லமிழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, அடியார்க்கு அன்பராய பெருமானார், தமது திவ்விய விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினர். அண்டமுகடு கடந்த அற்புதத் திருக்கோலத்தையும், அனைத்தாகும் சராசரங்களும் அதிலடங்கிக் காணுகின்ற பெருங் கோலத்தையும் தேவர்கள் கண்டு திப்பிரமைகொண்டு, பெருமானாருடைய திவ்விய தேஜோமயத்தைத் தங்கள் விழிகள் தாங்கமாற்றலில்லாதனவாதலால், அவர் முன்போலத் தமது அழகு சிறு தோற்றத்தையே அடையவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனர். ஆறுமுகப் பெருமானாரும் அதற்கிசைந்து அவ்வாறே தோன்றினர். நிலைமாறியிருந்த உலகத் தோற்றங்களும், நிலைமாறாதபடி மீண்டும் அமையும் வண்ணம் திருவருள் புரிய வேண்டுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே ஆகக் கடவது என்று பெருமானார் பணித்தனர். யாவும் அவ்

வண்ணமே நிகழ்ந்தன. அதன் பின்னர், இமயப் பெருமலையின் ஒருபுறத்தில் தேவர்கள் ஐயனுக்குத் திருக்கோயிலொன் றமைத்து, அதில் பெருமானாருக்குத் திருமஞ்சன முதலியன செய்து, அவரை வந்தித்து வழிபட்டனர். அவ்வமயம் தேவர்களனைவோரும் கந்தவேளுக்குச் சேனையாக இருக்கக் கடவதென்று தேவேந்திரன் பணித்தது மன்றிப் பெருமானார் அச்சேனைக்குத் தலைவராக இருத்தல் வேண்டு மெனவும் விரும்பினன். இவ் வேண்டுகோளையும் ஐயன் ஏற்றுக்கொண்டு ஆதரிக்கவே, அற்றைநாள்முதல் பெருமானாருக்குத் 'தேவ சேனாதிபதி' என்கின்ற திருப்பெயரும் உண்டாயிற்று. இப்பொழுது நாம் குறிக்கும் இடத்திற்குக் 'கந்தபருவதம்' என்கின்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. மேற்கூறியவை யாவும் நிகழ்ந்தானதற்பின், முருகப் பெருமானார் திடீரென மறைந்து கைலையங்கிரிக் கேகினர். தேவர்களும் தத்த மிருப்பிடம் சென்றனர்.

4-8-27

ஆட்டுக்கடா வாகனமும் அயனூர் கருவபங்கமும்

நற்றவ முனிவராகும் நாரதபகவான் தேவருலகத்தில் யாகம் ஒன்று செய்தனர். ஒரு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது என்று சொல்கின்றபடி, யாகம் செய்ய அதினின்றும் ஆடொன்று கிளம்பிற்று! அந்த ஆட்டின் கொடுமை யாவரால் சொல்ல முடியும்? யாகச் செந்தழலினின்றும் கோரவிலங்கு புறப்பட்டுத் தேவரையும் முனிவரையும் ஓட ஓடத்துரத்தி, அகப்பட்டவர்களைக் கொன்று அதப்படுத்திக்கொண்டு வருவதைப் பொறுக்க முடியாதவர்களாய், இருடிகள் பலரும் வேள்வித் தலைவராகிய நாரதரும், முருகப் பெருமான் திருவடிபணிந்து முறையிடலாயினர்: 'ஏழைகள் துயர்ப்பிணி போக்கும் எந்தல் பெருமானே, அடியேன்செய்த ஓர் யாகத்தினின்றும் அதிக பயங்கரமான ஒரு வெள்ளாடு குதித்தெழுந்தது. செந்தழலினின்றும் செக்கர் வானம்போலத் தோன்றி, அதிக பயங்கரமாய்ப் புறப்பட்டது. அந்த ஆட்டுக்கடா! அந்த ஆட்டுக்கடா வெளிப்புறப்பட்டது எவ்வாறிருந்ததெனில், வடவைத்தீயும் பிரசண்டவாயுவும் ஒன்றுசேர்ந்து புறப்பட்டது போன்றிருந்தது. உலகத்தை அழிக்க உற்பாதமாய் அது தோன்றிற்றென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அடித்தும் இடித்தும் உதைத்தும் மிதித்தும், அந்த ஆட்டுக்

கடா, இருடிகள் எத்தனை பெயரையோ இயம னுலகஞ் சேர்த்தது ; வானவர்கள் எத்தனை பெய ரையோ கொன்று வதைந்து, வானுலகத்திற்கு அப் புறம் ஓட்டியது. அதன் கொடுமையைத் தாங்க எங்க ளால் ஆகவில்லை ; சூரியனும் வருந்துகின்றான் ; சந்தி ரனும் நடுங்குகின்றான் ; ஏழைகள் நாங்கள் என்ன தான் செய்வோம்! எங்கள் குறையைப் போக்கி எங்களை எப்படியாவது காத்தருளல் வேண்டும். ஏழை களைக் காத்தருளவும், ஏழைகளுடைய துயரங்களைப் போக்கவுமன்றோ பெருமானுராகிய தேவரீர் திரு வவதாரஞ்செய்தீர்கள்? அந்தோ! அரக்கரை யழிக்கத் தோன்றிய தங்களுக்கு, ஒரு ஆட்டை யொழிந்தல் தானு பெரிய காரியம்? கடவுட் பெரியீர், காத் தருளல் வேண்டும்!' என்று முனிவர்க ளனைவோரும் உடல் முழுவதும் நிலந்தோயும்படி வீழ்ந்து பணிந்து விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். இதைக் கேட்ட முருகப் பெருமானுர் மனம் மிகவிரங்கி அந்தக் கோர ஆட்டைக் கொண்டுவருமாறு வீரவாகு தேவருக்குப் பணித்தனர். ஓடினுர் வீரவாகுதேவர் ; தேடினுர் எங்கெங்கும் ; கொலைபுரிந்து செல்லும் கோர ஆடு இலவுலகெங்கும் அகப்படவேயில்லை. கடைசியில் அந்த ஆடு, கமலசம்பவனுகிற பிரமனுலகில், மத்த கஜமொன்று குதித்து வருவதுபோன்றும், மேருகிரி யெழுந்து ஓடி வருவது போன்றும், வீரவாகுதேவர் கண்களுக்கெதிரே கோர உருவமாய்க் காணப்பட்டது. பாய்ந்தார் வீரவாகுதேவர் ; பற்றினுர் ஆட்டுக் கடாவை! இழுத்து வந்து அதனை எம்பெருமான் முன் விடுத்தனர். அப்பொழுது ஆட்டுக்கடா எப்படி யிருந்த தென்றால், அக்கினி பகவானுக்கு அபிஷேகம்

செய்ததுபோல நின்றுவிட்டது. அடங்கிநின்ற ஆட்டுக்கடாவைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆச்சரியமாய் நோக்கினார்கள். பெருமான்றன்பெறலரும் ஆற்றலைக்கண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் திருப்புகழ் பாடினார்கள். 'நீவிர் சென்று யாகத்தை நிறைவேற்றுக!' என்று பெருமானார் நாரதருக்கும் ஏனைய இருடியருக்கும் கட்டளையிட்டனர். ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாய்க்கொண்டு ஆரோகணித்தல் வேண்டுமென்று தேவர்களும் முனிவர்களும் விண்ணப்பித்துக் கொள்ள, 'அவ்வாறே செய்வோம்' என்று அரனார்தந் திருமகனார் திருவுள்ளம் பற்றினர்.

ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாய்க்கொண்ட அரனார்தந் திருமகனார், ஒரு நாள், கைலைமலையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த பிரமனாகிய நான்முகக் கடவுள், அப்போது, ஆறுமுகப் பெருமானரைக் கண்டு, அவரை ஓர் அற்பமான குழந்தையைப் போலப் பாவித்து அகந்தையையும் மமதையையும் அகம் நிறையப்பூண்டு செருக்கித் தருக்கி நின்றனர். சகல ஜீவராசிகளையும் படைக்கும் பிரமதேவர், மும்மூர்த்தி சொரூபமாகி ஓங்காரத்தின் உட்பொருளாகவே விளங்கும் முருகப் பெருமானுடைய பெருமையை ஓராமலும், அவர் தம்பொன்னடிகளில் வீழ்ந்து வணங்காமலும் இருந்தார். இதனைக் கவனித்த குமரவேள், இறுமாந்து நின்ற பிரமனை நோக்கி, 'நீ யாவன்?' எனக் கேட்க, எல்லா உலகங்களையும் அவற்றிலுள்ள ஜீவராசிகளையும் படைக்கும் பிரமதேவன் யான்' என்று அயனார்

மறுமொழி கூறினர். 'அப்படியானுல் பிரணவத்திற்குப் பொருள் கூறமாட்டுவையா ?' என முருகப்பெருமானுர் கேட்டனர். இந்தக் கேள்வியைக் காதில் வாங்கினதும் பிரமதேவர் இடியைக் கேட்ட நாகம்போலாயினர். அந்தோ! அயனுர் என்செய்வார் பாவம்! அதுகாறும் தமக்கு நிகரில்லாது அரசோச்சிக்கொண்டிருந்த பிரமதேவர் அற்றைப்போது சின்னஞ் சிறு குழந்தை முன்னம் தன்னந் தனியாய்ப் பசபசவென்று விழிக்கலாயினர். 'ஒஹோ கொடிதுகொடிது, அறக் கொடிது, பிரணவத்தின் பொருளறியாது பிரமதேவனுயிருந்து படைத்தற்ருெழிலே நீ புரிவது, சால அழகிது! இதற்காகத்தானு நின் மனத்தில் இத்துணை அகந்தை கோயில்கொண்டு கூத்தாடா நிற்கின்றது !' என்று அறுமுகப் பெருமானுர் ஆக்ரோஷத்துடன் சினந்து, பிரமதேவரைக் குட்டி, அவரது கைகளைக் கட்டி, விலங்கிணைப் பூட்டிச் சிறைச்சாலேக்குள் ஓட்டிவிட்டனர். பின்னர் முருகக் கடவுள், தாமே, நான்முகத்தினராய், நான்மறை வடிவினராய், கண்டிகையும் குண்டிகையும் கரங்களிலேந்தி, வரதமும் அபயமும் மற்றிருகரங்களிற் காட்டிக் கந்தவரையில் வீற்றிருந்து, காசினியின் படைப்புத் தொழிலே நிறைவேற்றி வந்தனர்.

இஃதிங்கிவ்வாருகத் திருமால் முதலியோர் பிரமதேவனுக்கு நேர்ந்த இடையூற்றை நோக்கி மனம் மிக வருந்திக் கைலேயங்கிரிக்குச் சென்று ஆங்குப் பரமசிவத்தின் திருமுன்பு நின்று நடந்தவற்றை விண்ணப்பித்துப் பிரமதேவனேச் சிறைச்சாலேயினின்று விடுவிக்கும்படி பெரிதும் வேண்டிக்கொண்டனர். சிவ

பெருமானுர் நந்திதேவரை முருகப் பெருமானிட மனுப்பிப் பிரமதேவனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கும் படி கேட்டுக்கொள்ளப் பணித்தனர். அப்படியே நந்திதேவரும் முருகப் பெருமானிடம் சென்று எவ்வாறு சங்கதியைத் தெரிவிப்பதென்று மயங்கித் தியங்கிப் பின்னர் ஒருவாறு தேறி, அனைத்தையும் கூறித் திசைமுகனைத் தளைநீக்கி விடுக்கும்படி வேண்டினர். குமாரக்கடவுளும் அதைக்கேட்டு மிகப் பெரிதும் வெகுண்டு, நந்திதேவரை நனிமிக முனிந்து, 'இந்தச் சங்கதியில் நீ ஏன் தலையிட்டுக் கொள்கின்றனை? கருவம் பிடித்த பிரமனுக்கு அதுவே தகுந்த தண்டனை. அளவுகடந்து நீ எனக்குப் புத்தி புகட்ட வந்தனையேல் உன்னையும் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் அடைக்கின்றேன் பார்' என்று கோபக்குரலோடு கூச்சலிட்டுப் பேசவே, நந்திதேவரும் நடுநடுங்கித் திரும்பிவிட்டனர். கைலயங்கிரிக்குத் திரும்பிவந்து, நந்திதேவர் சிவபெருமானிடம் எல்லாச் சங்கதிகளையும் கூறவே, சிவபெருமானுர் தாமே சென்று பிரமதேவனை விடுவிப்பதாய்க்கூறிக் கந்தமாதன பருவதத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். பூதகணங்கள் சூழ்ந்துவரவும், சாமகீதம் வேதியர் பாடவும், நாரதர் தும்புரு கந்தருவர் வித்தியாதரர்கள் நல்லிசை பயின்று நான்கு பக்கங்களிலும் தோன்றவும், கவரிவீசவும், சாமரையிரட்டவும், தேவர்கள் பூமாரி பெய்யவும், அன்பர்கள் யாவரும் திருக்கோலங்கண்டு உய்யவும், வெள்விடையேறிச் சிவபிரானுர் முருகவேளிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தனர். தந்தையாரைக் கண்டதும் மைந்தனுமெழுந்து மலரடி பணிந்தனர். 'அப்பா குழந்தாய், பிரமனை நீயேன் சிறையிலடைத்தனை? மும்மூர்த்தி

களி லொருவரா யிருந்து முப்புவனங்களையும் அவற்றி லுள்ள ஜீவராசிகளையும் படைத்தருள்கின்ற வேதி யரை நீயேன் வீணிற் றளைபூட்டிச் சிறையிட்டனை?' என்று பரமன் குமரனைக் கேட்க, முருகப்பிரானாரும், 'தந்தையிர்! என்னைத் தேவரீர் கோபித்தலாகாது. பிரணவப்பொருளைத் திரணமேனு மறியாத இந்தப் பிரமன் எந்தவாறு உலகத்தைப் படைத்தல்கூடும்? குயவன் குடம்வனைவது போன்றன்றோ இருக்கும். இந்தப் பிரமனு எழுலகங்களையும் படைத்தல்! அத னாற்றான் அவனைத் தளையிட்டுச் சிறையிட்டேன் யான். அகங்காரத்தாலே இந்தப் பிரமன், தலை கால் தெரியாது ஆடுகின்றான். ஆகவே, அவன் சிறை யிருப்பது அவனுக்குத் தகுதியே' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். ஆயினும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரான அற்புதக் கடவுள், அயனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்குமாறு தமது திருக்குமாருக்குக் கூறியதால், முருகக்கடவுளும் அவ்வாறே செய்தனர். சிறை நீங்கி வந்த சிரசான்குடையாரும், எந்தைபெருமான் திருவடி களையும், கந்தவேளின் கழலிணைகளையும் பணிந்து, 'அறியாமையினலே அபசாரப்பட்டேன் யான். அகன்ற உலகினைப்படைத்தும் என் அகந்தையும் என் அறியாமையும் அகன்று பெருகினவே யன்றி, அவை அகன்றொழிந்தபாடில்லை. அருளே திருவுருவங் கொண்ட அற்புதப் பெரியீர். உருவத்தாற் சிறிய ரென்று, முருகப் பெருமானைக் கருவத்தாற் சிறிது மதியா தொழிந்தது என்மீது பெருங்குற்ற மாகு மென்பதற்கு எள்ளளவும் தடையேயில்லை. "சிறியார் செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப் பது கடனே" என்கின்றபடி, பிழைகளைப் பொறுத்து

என்னைக் காத்துக் கரையேறும்படி செய்தல், எந்தையிராகிய நுங்கள் கடனன்றோ? அருண்மடை திறந்தாலென்னக் கருணை சுரப்பெடுக்கும் கண்ணிணைகளாலென்னை நன்றாய்க் குளிர நோக்கியருள்புரிக! கோடி உலகத்தை நான் படைப்பது குயவன் செய்கையைப் போன்றும், கோபுரந்தாங்கிய பதுமையின்னிலைமையைப் போன்றும் இருக்கின்றதேயன்றி வேறன்று. கடவுட் பெரியீர், நுந்தம் திருவடிகளுக்கு உகர்த வந்தனைபுரிகின்றேன்' என்று மொழிந்து, விடைகொண்டு தம் மூலகு ஏகினர். பின்னர், சந்திரனை வேணியிலணிந்த எந்தை பெருமானார் சுந்தர மைந்தனை நோக்கி, 'குமரனே, பிரமதேவனுக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியவில்லை யெனக் கூறினையே! அதன்பொருளை நீ அறிந்திருக்கின்றனையோ சொல்க!' எனக் கேட்டனர். 'அடியேனுக்குத் தெரியும் அதன் பொருளெல்லாம்' என்று ஆறுமுகப் பெருமான் திருமொழி பகரவும், 'ஆயின் சொல்க!' என்று ஈசனார் நேசமாய்க் கூறினர். என்ன விந்தை! எந்தை பெருமான் இந்த வண்ணம் கூறவும், சிந்தைமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து, முருகப்பெருமான், 'நான் அதை நவிலவேண்டுமெனின், சொல்லவேண்டும் முறையினன்றோ சொல்லல் வேண்டும்!?' என்று கழறவும், 'அவ்வண்ணமே செய்க!' எனச் சிவபெருமானார் கூறித் தம்மைச் சீடன் நிலைமையிலிருத்திக் குமாரக்கடவுளைக் குருவின் நிலைமையிலமர்த்தினர். 'இஃதன்றோ காணரும் காட்சி, பெறலரும் மாட்சி' என்று ஆகாயத்தினின்றும் வானவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். முருகப்பெருமானும் முப்புரமெரித்த கடவுளும், முறையே, குருசீடராகவிருக்க, பிரணவோபதேசம் மிகவும் நன்றாய் நிறை

வேறினது. 'மகன்தந்தைக் காற்று முதவி யிவன் தந்தை, என்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்' என்பது மானிட உலகத்திற்கே மாண்புவாய்ந்ததா யிருப்பினும், அலகிலா விளையாட்டுடைய அற்புதக் கடவுளர் மாட்டும் அந்தச் சமயம் அது மிகுந்த பொருத்தமாய்க் காணப்பட்டது. மைந்தன் உபதேசத்தை எந்தை பெருமானார் சிந்தைமகிழக் கேட்கவே, அவர் உள்ளம் பூரித்தது; உடலம் புளகித்தது; அங்ஙனது பேசிய குமாரனை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டார் சிவபெருமானார். இவ்வாறு தம்மைக் குருவின் நிலைமையில் வைத்துக்கொண்டு தந்தையாரைச் சீடன் நிலைமையில் இருத்தி முருகப்பெருமானார் பிரணவோபதேசம் செய்த காரணத்தாலே, அவருக்குச் சாமிநாதன் என்கின்ற திருப்பெய ரொன்று மிகப் பெருமையாய்க் கிடைத்தது. பிரமதேவனுக்குங் குமாரக்கடவுள் மீண்டும் படைத்தற் றொழிலைத்தந்து அன்னான் தனதிருப்பிடமேகப் பணித்தனர். சிவபெருமானும் தமது பக்தகணங்களுடன் கைலைபங்கிரிக்கு ஏகினர்.

இவையாவும் நிகழ்ந்தபின், குறுமுனிவர் என்னும் திருப்பெயர் படைத்த அகத்திய முனிவர் முருகப்பெருமானின் திருவடி பணிந்து, அக்கடவுளர்பால் அனேக சாத்திரங்களை உபதேச முகத்தான் அறிந்து சென்றனர். திருமால் தன் திருப் புதல்விகளும், அழகின் மிக்க பவழக்கொடிகளுமாகிய அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்னு மிருவரும், முருகப்பெருமானைத் திருமணம்புரியப் பெரிதும் அவாவி நெடுங்காலம் தவமியற்றினர். குமாரக் கடவுளும் அதற்கு மனமிரங்கி, மேற்கூறிய இருவர்களில் மூத்தவராகிய

அமிர்தவல்லி யென்பாரைத் தேவேந்திரன் குமரியாக வளரும்படி உத்தரவளித்து, இளையவராகிய சுந்தரி என்பவரைப் பூமண்டலத்தில் சிவமுனிவ ரென்பார் திருக் குமரியாகத் தோன்றி வேடுவர்பால் வளரும்படி கட்டளை யிட்டனர். அவ்வண்ணமே அமிர்தவல்லி யென்பார் தேவேந்திரனிடம் தோன்ற, அவனும் தனது வெள்ளையானையை அழைத்துக் குழந்தையைச் சீரும் சிறப்புமாக வளர்க்கும்படி உத்தரவிட, அந்த யானையும் அமிர்தவல்லியைப் பிரமன் பட்டணமாகிய மனோவதி நகரத்தில் நாளொருமேனியும் பொழு தொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தது. அதனல் அமிர்தவல்லியும் தேய்வயானை யென்கின்ற பெயர் பெற்றனள். சுந்தரியாரும் சிவமுனிவர் திருக்குமாரி யாய்த் தோன்றி, வள்ளிமலையில் வேடுவரிடம் வளர்த்து வள்ளியம்மை என்கின்ற பெயர் பெற்றனள்.

தளமெழு காட்சியும் தாரகன் மாய்ந்தொழிதலும்

தேவர்களுக்கு அசுரர்கள் செய்யும் கொடுமை நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது. எத்தனையோ நாட்களாக ஈசனை வேண்டியும், இன்னும் அவர் மனமிரங்கவில்லையே, பரிகாரம் செய்யவில்லையே என்று தேவர்கள் ஏங்கி ஏங்கித் திகைத்துத் திகைத்து, இன்னுமொருதரமாவது சென்று அரன்பொன்னடி பணிந்து விண்ணப்பித்துக்கொள்ளலாமென உறுதிப் படுத்திக்கொண்டு திருக்கைலையை நண்ணினர். ஆங்குச் சிவபிரானைத் தரிசித்து, அவருடைய திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து, தேவர்கள் தமது குறைகளைக் கூறி முறையிடலாயினர்: 'திரிபுராந்தகனே, தேவர்கள் சகாயனே, ஆலமர நீழலில் அறம் நால்வர்க் குரைத் தவனே, நாகமாலையனே, நீலகண்டனே. எங்கள் குறையைப்போக்க இன்னும் ஏனோ திருவுள்ளம் பற்றவில்லை? தேவர்களாகிய எங்களைப் பாவிகளாகிய அசுரர்கள் வாட்டுகின்றார்கள், வருத்துகின்றார்கள், பதைபதைக்கப் படுத்தாதபாடு படுத்துகின்றார்கள். தேவதேவா, திருவுள்ள மிரங்கல்வேண்டும். நாரிபங்கா, தாங்கள் எங்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும்! எங்குப் பார்த்தாலும் அசுரர்கள் பிரபஞ்ச மாய்ப் போய்விட்டது! கிளியைவளர்த்துப் பூனைவசம் ஒப்புவிக்கலாமோ? வரிப்புலி துரத்திய மான்போல

மிகத் துயர்பட்டு வந்த எங்களை இப்போதே காத்தருளல் வேண்டும்! அரசனிருக்கப் பட்டணம் கொள்ளைபோமோ என்கின்றபடி, மூவுலகையும் படைத்தளித் தழிக்கும் தேவதேவ னிருக்கும்போது, எந்தக் குறைதான் எங்களுக்கு எப்படி உண்டாகும்? தேவதேவா, தீனரக்ஷகா, கடைக்கண் பார்க்க வேண்டும், திருக்கருணை புரியவேண்டும்!' என்று தேவர்கள் ஈசனை ஏத்தித் தொழுதார்கள். பக்திக்கு வயப்படும் பரமனுதலால் சிவபெருமானுர் உடனே மனமிரங்கித் தேவர்களுக்கு அபயமீந்து, முருகப் பிரானைத் தேவசேனுபதி யாக்கினர். பதினெரு உருத்திரர்களை ஒன்பது படைக்கலமாகவும், சக்தியை வேலாகவும் இயற்றி அவற்றைச் சிவபெருமானுர் தமது திருக்குமாரருக்குத் தந்து, 'அருமருந்தன்ன எனது ஒருபெரும் புதல்வனே, இந்தத் தேவர்கள் துயரை இந்தக்கணமே போக்கவேண்டும் நீ. வேதத் திறம், பஞ்சபூதத் திறம், வானேர் ஓதிய விஞ்சை காதத் திறம், மனேவேகத் திறம்—இவை யெல்லாவற்றையும் ஒன்றுய்க்கூட்டி, லக்ஷம் பரிபூட்டிய திருத்தேர்மீதேறி, யானைப்படையிற் சிங்கம் புகுவதுபோன்றும், சிங்கப்படைமீது சரபம் பாய்வதுபோன்றும், அரக்கர் கூட்டத்தில் அற்புதமாய் நீ நுழைந்து, அன்னேர்கள் வாடியோடச் சாடியடித்து, அவர்கள் படையைக் கலைத்து, அவர்கள் மானத்தைக் குலைத்து, அவர்களை அடியோடே தொலைத்து வெற்றிவாகை சூடி. வீரவேலை ஏந்தவேண்டும். சொல்லமுடியாத பெரும் பூதப்படைகள் உன்னைச் சுற்றி எந்நேரமும் காத்துக்கொண் டிருக்கும்; இலக்கவீரர்கள் உனது பக்கத்துணையா யிருப்பார்கள் ; நவவீரர்கள் எக்காலும்

உனக்கு நல்ல உதவி புரிந்துகொண் டிருப்பார்கள். ஆகவே, குமரனே, என் அருமைச் சேயனே, தேவர்கள் நேயனே, இப்போதே நீ சென்று இராக்கதனை ஒழித்துவரக் கடவை!' என்று முருகப்பிரானை நோக்கி முறுவலோடு கூறினர். புன்னகை.

உடனே முருகப்பெருமானார் நூறு ஆயிரம் பரிகள் பூட்டிய தேர்மிசையேறிப் போருக்கு ஆயத்தமாய்ப் புறப்பட்டனர். என்றென்றும் அழியாதிருக்க வரங்கள் பெற்று, மூவுலகத்தையும் தவிடுபொடியாகக் கலக்கியழித்துத் தேவ நலனத்தைத் தீயினுக் கிரையாக்கித் தேவர்களை வாட்டி வருத்தி, மூவர்களையும் முக்கரணம் போடவிட்டுத் தேவேந்திரன் குமாரனாகிய ஜயந்தனைச் சிறையிட்டுக் கோரமான செயல்களைச் செய்யும் சூரனவன் இனி மாய்ந்தொழிவான் என்று தீரங்கொண்டு அனைவரும் அரஹரவென்னும் பெரியதொரு கோஷமிட்டனர். எந்தை பெருமானைச் சுற்றி வந்த பூதப் படைகளின் விந்தையை என்னவென்று சொல்லலாம்! செக்கர்வானத்தின் நிறம்போலச் சிவந்த மணிச் சடையை உடையவர்களாயும், உருண்டு திரண்டு சுருண்ட குழலை உடையவர்களாயும், உருத்திராக்கமும் பவழமும் கோத்த உன்னதமான மணிமாலையை உடையவர்களாயும், நெருப்புப் போன்ற விழியையும், இடியைப்போன்ற மொழியையும், விண்பிறை போன்ற கொடுவாட் பல்லையும், மலைபோன்ற தலையையும், அலைபோன்ற மூக்கையும், குகைபோன்ற வாயையும், விபூதியை அணிந்த மேனியையும் உடையவர்களாயும் பார்க்கப் பயங்கரமாய்த் தோன்றிய அந்தப் பூதப் படைகள் இரண்டாயிர வெள்ளம் எண்ணிக்கை

உள்ளோர்கள், சங்கநாதம் செய்துகொண்டும் சிங்க நாதம் புரிந்துகொண்டும் சாமிநாதன் பக்கல் காவலாய் வந்தார்கள். இவர்கள் ஏந்திக்கொண்டு வந்த ஆயுதங் களோ எண்ணிக்கை யில்லாதன. அங்குசங்கள், முசலங்கள், உத்திரங்கள், வேலாயுதங்கள், பரம னருள்பெற்ற பாசுபதங்கள், கொடுமை வாய்ந்த குலி சாயுதங்கள், பாசங்கள், பிண்டிகள், வாளாயுதங்கள், தோமரங்கள், பரிசைகள், நேமிகள், சூலாயுதங்கள். இவைகளையும் இன்னும் பல திறப்பட்ட ஆயுதவகை களையும், அந்தப் பூத கணங்களும், இலக்க வீரர் களும், பற்றுமுள்ள நவவீரர்களும் உக்கிரத்தோடு தாங்கியவர்களாய், அண்டமுகடுகள் துண்டம் துண்ட மாய் வெடித்துப் போகும்படி, சங்கத்தை முழக்கி ஆர்ப்பரித்துச் செந்தூள் பறக்கும் வண்ணம் நெருங்கி வருவதைச் சண்முகனார் கண்டு அளவுகடந்த பெரு மகிழ்வு கொண்டனர்.

இவ்வித திருக்கோலத்தோடு படை யெடுத்து வரும் முருகப் பெருமானார் முதலில் கிரவுஞ்சமலை யைக் கண்டனர். அப்போது திரிலோக சஞ்சாரி யாகிய நாரத பகவான், அந்த மலையின் தன்மையைப் பற்றிச் சிறிது கந்தவேளுக்குக் கூறத் தொடங்கினார்: 'சண்முகப் பெருமானே. இந்தக் கிரவுஞ்ச மலையைப் பற்றிய விருத்தாந்தத்தைச் சற்றுக் கவனமாய்க் கேட்டருள்க! இந்தப் பாவி ஓர் இராக்கதப்பாவி! ஏறுமாறான குணத்தையும் தாறுமாறான சூழ்ச்சிகளையு முடையவன் இவன்! இவனிடம் சிக்கிக்கொண்ட இருடியர்களையும் தேவர்களையும், இவன், ஏழாட்ட மாட்டிப் போராட்டஞ் செய்ய வல்லவன்! பற்பல

வழிகளையும் பற்பல துறைகளையும் பற்பலவிதங்களாக வும் பற்பல சுழல்களாகவும் காட்டி அந்தச் சுற்றுச் சுழற்சியில் இருடியர்கள் மெத்தவும் தவிக்கும்போது, அவர்கள் ஆவியை வாங்கி இவன் 'அனர்த்தப் படுத்து பவன். அந்தோ! இந்தப் பாவியிடம் அகத்திய முனி வர் ஒருசமயம் எப்படியோ சிக்கிக்கொண்டனர்! வழி தெரியாமல் துறைதெரியாமல், மயக்கமுற்றுத் தியக்க மடைந்து மாமுனிவர் தவிக்கின்றார்! பின்னர் குறு முனிவர், தமது ஞானதிருஷ்டியால், இவையெல்லாம் கிரவுஞ்சப் பாவியின் காதகச்செயல் என்பதை அறிந்து, அவன் இந்த மலையாகும்படி சபித்தனர். இந்த மலைக்குச் சிறிது அப்புறமிருக்கும் மாயமாபுரி என்னும் நகரத்தில், தாரகாசுரன் என்னும் பாதக அரக் கன், கொடுங்கோன்மை செலுத்திக் கடுமை புரிந்து வருகின்றான்! இந்தத் தாரகன் யாவனெனின், இவன் தான் சூரபதுமனுடைய ஒரு தம்பி! இவன் அற்ப சொற்பமானவ னல்லன். மும்மூர்த்திகளி லொருவ ராகிய நாராயண மூர்த்தியோடு ஓயாத போர்புரிந்து ஒரு சிறிதும் சலிக்காமல், அவருடைய உயிரைப் பிடுங்குகின்றவண்ணம் அவருடைய சக்கராயுதத்தைப் பிடுங்கிக் கழுத்தில் அணியாகத் தரித்துக்கொண்ட வன் இவன்! இப்போது இவ்விருவரையும் தப்பாது எமனுலகத்திற்குத் தேவரீர் செலுத்திவிடுவீர்களா யின், முக்காலே மூன்றுவீசம் வேலையும் முடிந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம்! ஆதலின், தேவதேவா, திருவருள் புரிக! தெவிட்டாத அமிர்தமே, தேவரைக் காத்தருள்க! ஆவிக்கொரு துணையே, அன்பு சுரந் தருள்க! ஒரு பற்றுமின்றி உன்னையே நாடினம் நாம்: ஓங்காரப் பொருளானோய், ஏங்கவிடாது எம்தமைப்

புரந்தருள்க! சரவணபவனே போற்றி, சங்கரன் மகனே போற்றி, அன்பு நவானுப் போற்றி, அருண் மறைமுடிவே போற்றி! திக்குத்திசை தெரியாமல் தேவர்களும் இருடியர்களும் தத்தளித் திருக்கின்றார் கள்! தாய்முகங்கண்ட சேயைப் போன்றும், கடலின் நடுவில் பாய்மரம் கண்ட பறவையைப் போன்றும், தேர்ந்த வைத்தியனைக் கண்ட தீராத பிணியாளனைப் போன்றும், பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்ட பெரும் தரித்திரனைப் போன்றும், பெருமானே, அருளாளா, நின் முகத்தைக் கண்டே இன்னும் நாங்கள் உயிர் வாழ்ந்துகொண் டிருக்கின்றோம், ஏழைகளைக் காக்க வேண்டுமென்றே எழிலார்ந்த கங்கணம் பூண்டிருக் கும் எந்தையே! இப்போதே இந்தத் தாரகனை எப் படியாவது தொலைத்தருளல் வேண்டும். அப்புறம் சூரபதுமனை வெல்வது அரிதான காரியமன்று. ஆத லின், பெருமானே, திருவருள் புரியவேண்டும்' என்று நாரதபகவான் சண்முகப் பெருமானைச் சாலவும் வேண்டிக்கொண்டார். அதன்மீது ஆறுமுகப்பெரு மான், வீரவாகுதேவர் முதலில் போருக்குப் புறப்பட வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்ற, வீரவாகு தேவரும் விச்சுவ கருமனால் நிருமிக்கப்பட்ட திருத்தேர் மீதேறி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

கிரவுஞ்சகிரிக்கு அப்பாலிருந்த மாயாபுரிப் பட்ட ணத்தைப் பூதப்படைகள் சுற்றி வளைத்துக்கொள்ள, வீரவாகுதேவர் ஆரவாரம் புரிந்து அரக்கர் கூட் டத்தை நசுக்கத் தொடங்கினர். இதைக்கேட்டதும், தாரகாசுரனுக்குக் கோபச் செந்தீ கொழுந்துவிட் டெரிய வாரம்பித்தது. கோப நகையுடன் ஆவென

வாய்திறந்த, பல்லைக் காட்டி நறநறவெனக் கடித்துக் கண்களினின்றும் தீப்பொறிகளைச் சிந்திக் கோர அரக்கனான தாரகாசுரன், ஆயிரம் சிங்கம் பூண்ட அழகான இரதமேறி, வீரவாகுதேவர்முன் தீரமாய்த் தோன்றினன். உடனே சங்கநாதம் சிங்கநாதம் செய்து, தாரகாசுரன் வீரவாகுதேவரை நோக்கி, "எடா, வீரவாகு! மத்தயானையின் முன் மசகம் போல்வராகிய நீங்கள் யாது செய்தல் கூடும்? அஞ்சா நெஞ்சத்துடனும், அரண்மனையை நெருங்கி ஆரவாரம் புரிகின்றீர்களே! உங்களைப்போல ஊரெல்லாம் திரண்டு உருண்டு புரண்டு வரினும், ஒரே விநாடியில் ஊதிவிடுவேன் யான்! அண்டாண்ட சராசரங்களையும் அதோகதிப் படுத்தவல்ல என்னை, மாயன் திகிரியை மார்பில் அணியாக அணிந்துகொண்ட என்னை, மாயத் தாலும் உபாயத்தாலும் மந்திரத்தாலும் தந்திரத் தாலும் தேவர்களையும் மூவர்களையும் திகைக்கச் செய்து விழிக்கச்செய்யும் என்னை, ஆயுதவகைகளை ஆயிரமாயிரமாய் வகுத்து அண்டர்களையும் பிண்டர் களையும் கண்டித்துத் தண்டிக்கும் என்னை ஒரு பொருட்படுத்தாது ஒரு சிறிதும் மதியாது, செருக் கென்னும் நஞ்சு தலைக்கேறப்பெற்று, அமருக்கென்று நீங்கள் வந்தது மிக நன்றாயிருக்கின்றதடா! இப் போதே நீங்கள் தப்பி ஓடினால் ஓடுங்கள்! இல்லையேல், உங்கட்குத் தொல்லையே வந்து நேரும். கையில் வைத்திருக்கும் கதாயுதம் தன்னால், உங்களைக் காற்றிற் பஞ்சென ஓட்ட வல்லேன் யான்! அத்திர சத்திரங் களினால் உங்களைக் குத்திக் கொல்லவல்லேன் யான்! மாயப் போரினால் உங்களை மருட்டவல்லேன் யான்! இது மாத்திரமா! நினைத்த மாத்திரத்தில் உங்களை

நீறாக்கிவிடவே வல்லேன் யான்! ஆதலால் சிறுபையல் பேச்சை மிகப் பெருமையாய்க் கேட்டுச் சீரழிந்து போரழிந்து போகாதே! தெரியுமா, வீரவாகுவே, தெரியுமா?' என்று கோபப் பேச்சைக் கொடுமையாய்ப் பேசினன். இதனைக்கேட்ட வீரவாகு தேவருக்கு எரியுந் தணலில் விறகிடுவதுபோன்றாயிற்று! மூவுலகையும் அவர் தீயினுக்கு இரையாக்கி விடுவாரோ என்று, கண்டோ ரெல்லோரும் நெஞ்சம் துனுக்குறும்படி, தாரகாசுரனை நோக்கி, வீரவாகு தேவர், காரப் பேச்சைக் கடுமையாய்ப் பேசினர்: 'எடா! தாரகாசுரா! உடும்புப் பிடியாய் இடும்புகள் செய்து, காதகத் தொழிலிலேயே காலங்கழிக்கும் கபோதியான விரோதி அரக்கனே? எந்தை பெருமானருள் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றபோது, உன்றன் மிரட்டலினாலா சிந்தை நான் கலங்கப்போகின்றேன்! ஒருபோதுமில்லை, ஒருபோதுமில்லை! உன்றனாலான தந்திரவித்தைகள், மந்திரவித்தைகள், மாய வித்தைகள், ஜாலவித்தைகள் எல்லாவற்றையும் நீ எப்படி யெப்படியோ செய்தபோதிலும், ஒருபோதும் நான் உளங்கலங்க மாட்டேன், ஒருபோதும் நான் மனம் மயங்க மாட்டேன்! அறத்தின் எல்லையைத் தாண்டி, மறத்திற்கே உரிமை பூண்டு, எப்போது நீ தப்பானவழியில் நடக்க ஏற்பட்டனையோ, எப்போது நீ, இருடியர்கள் மனம் நோகவும், தேவர்கள் வருந்தி வருந்திச் சாகவும், மூவர்கள் ஒன்றும் செய்யமுடியாது விழித்தேகவும், தருமமென்பதே தலைசாய்ந்து போகவும், தீமை புரியவே தீரநெஞ்சுடன் தலைப்பட்டனையோ, எப்போது நீ நல்லவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்வதும் பொல்லாதவர்களுக்கு இன்பம் விளைப்பதுமே உன் அரசாட்சி

யின் நோக்கமாய் உள்ளத்தில் பதித்து நிற்கத் தொடங்கினையோ, அப்போதே உன் கழுத்திற்கு ஆபத்து நேர்ந்து விட்டதென் றெண்ணவேண்டும். அந்தரத்திற் கத்தி ஒன்று உன்றன் கழுத்திற்கு நேராய்த் தொங்கிக்கொண் டிருக்கின்றதென் றுணரவேண்டும்! அதைவிட்டு நீ அகந்தை பூண்டு ஆரவாரஞ்செய்து கோலாகலம் விளைப்பையானால், உன்னையும் உன்னைச் சார்ந்த உற்றார் உறவினரையும், காற்றிற் பஞ்செனத் தூற்றிவிட, ஐயனிருக்கின்றான் கையில் வேல் தாங்கிக்கொண்டு. அவன் அருளால் உரம்பெற்று, அவன் பணியைச் சிரமேற்கொண்டு, உன்னை நாசப்படுத்தவே இங்கு நான் வந்திருக்கின்றேன்! உன் கொட்டமும் உன் சட்டமும் உன் திட்டமும் உன் அத்திர சத்திர மந்திர தந்திர வித்தைகளும் சூரியனைக்கண்ட பனிபோலே ஒருவிநாடியில் ஒழிந்துபோக அடிக்கின்றேன் பார்! ஒரே விநாடியில் உன்னையும் உன் சேனைகளையும் பஞ்சுபஞ்சாய்ப் பதற அடிக்கின்றேன் பார்!' என்று வீரவாகு தேவர் தாரகாசுரனை நோக்கிக் கோபப் பேச்சைக் கொடுந்தனலாய் வாரிக்கொட்டினதும், இருவருக்கும் மூண்டுகொண்டது சண்டை; தொடங்கிவிட்டது பெரும்போர்! கணக்கற்ற பூதப்படைகளை, அரக்கர்களையப் புடைத்து நமனுலகம் சேர்த்தார்கள். சொல்லமுடியாத எண்ணிக்கையுடைய அரக்கர் படைகளைப் பூதகணங்கள் மிதித்துத் துவைத்துத் தரையுடன் தரையாய்த் தேய்த்துவிட்டார்கள். வீரவாகுதேவருக்கும் தாரகாசுரனுக்கும் நெடுநேரம் பெரும்போர் விளைந்தது; இறுதியில் தாரகாசுரன் ஏதொன்றும் செய்ய வகை அறியாது, இளைத்துச் சலித்துக்

களைத்துப்போய் மீண்டும் ஒருவாறு தைரியமடைந்து, தந்திரமாய் வீரவாகுதேவரைப் பக்குவமாய் வெல்லுவதே வழியென்று திடங்கொண்டு, அஞ்சன மலைபோலக் கர்ச்சனையிட்டெழுந்து, 'ஆறுமுகனை வெல்கின்றேன் இனிப் பார்க்கலாம்' என்று, விண்ணை நோக்கிப் போய் வேகமாய் மறைந்தனன். அவனைத் தொடர்ந்து சென்ற வீரவாகுதேவரும் வீரர்களும் பூதர்களும் கிரவுஞ்சத்திற் சிக்கி, வலையில் அகப்பட்ட பறவைகள்போல எப்பக்கம் போகவும் திக்குத்திசை தெரியாமல் ஏங்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாம் இறைவனாகிய முருகப்பிரானுக்கு நாரதர்கூற, அப்பெருமானார் நனி மிகச் சீறிமுனிந்து, தமது படைகளுடன் சென்று தாரகனுடைய படைகளைத் தாக்கிக் கலக்கினார். இதைக் கண்ட தாரகாசுரனுக்கு உண்டான கோபத்திற்கு அளவில்லை. மேககர்ச்சனை யிடுவதுபோல அப்பாதகன் ஆர்த்தெழுந்து, குமரக்கடவுளை எதிர்நோக்கி நின்று, 'ஏடா! சிறு பையலே! இளங்கன்று பயமறியாது என்பதுபோன்று, முன்பின் நோக்காமலும், என் வன்மையும் தன்மையும் இத்தகையன என்பதை ஆய்ந்துணர்ந்து பாராமலும், அறியாப்பிள்ளையாகிய நீ அவசரப்பட்டு வந்தாய். என்னைத் தாக்கிப் பொருவதற்கு நின்னாலே யாகுமா? நீ ஒரு சிறு குழந்தை. இந்தப் போருக்கும் உனக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கின்றது? அண்டத்தைக் கலக்குவேன் நான். ஆகாயத்தைப் புரட்டுவேன் யான்! கோரமான என்னுடைய ஆரவாரத்தாலே, சப்த சாகரங்களும் சலதாரைச் சேறுபோல வற்றிப் போய்விடும், அஷ்ட

திக்கஜங்களும் ஆதிசேடன் முதலிய நாகங்களும் அலறிக்கொண்டு பிராணனை அப்பொழுதே விட்டு விடும்! திருமாலின் திகிரியைப் பிடுங்கிக் கழுத்தில் அணியாகப் பொருத்திக்கொண்டிருக்கின்றேன் பார்! என்னை எதிர்க்க உன்னாலே யாகுமா? அல்லது உன்னைப்பெற்ற தந்தையால்தான் ஆகுமா? ஆதலால் இளம் பிள்ளையாகிய குழந்தை வடிவேலா! உன் தந்தை மடியிற் போய்ச் சுகமாய்ப் படுத்துக்கொள். அதைவிட்டு இங்கு வந்து ஆபத்தில் ஏன் சிக்கிக் கொள்ளுகின்றாய்? ஆகவே, முருகா, அகன்றுவிடு இக்கணமே! இல்லையேல் உனக்குத் தொல்லையே வந்துநேரும். மீண்டனைப்போல என்னிடம் சண்டைக்கு நீ வருவையாயின், திடமுள்ள உன் படைகளையெல்லாம், காற்றிற் பஞ்செனத் தூற்றி யடிப்பேன் நான். இணையே யில்லாத என் கணைகளின் கூட்டங்களாலும், அவைகளின் ஓட்டங்களாலும், உன் சேனைவீரரின் தலைகளைப் பனங்காய்கள்போலப் பாரினில் விழச்செய்து, குருதி வெள்ளத்தைப் பெரு நதிபோலப் பாயவிடுத்து, உன்னையுங் கொன்று உன்னைச் சேர்ந்தோர்களையும் மாளவடித்துப் பருந்து முதலியவற்றிற்குப் பெரு விருந்தளிப்பேன். என்ன சொல்லுகின்றாய், குமரா? யாது செய்யப்போகின்றாய்?' என்று பெருமழை பெய்ததுபோலப் பேசி முடித்தான்.

இதனைக் கேட்டதும் ஏந்தல் பெருமானார், அரக்கனுடைய அறியாமைக்காகப் பெரிதும் இரங்கின போதிலும், அன்னவனா லுண்டாகும் கொடுமைகட்காகச் சின மிகக் கொண்டு, தாரகாசுரனை நோக்கி, 'எடா! துன்மார்க்கப் பதரே, துஷ்ட சிகாமணியே!

அறநெறி விலகி நீ மறநெறி புகுந்து எழுலகத்தையும் பாழ்ப்படும்படி வாட்டி வருத்துகின்றனை. உலகத்திற் கெல்லாம் ஊறுவிளைக்கும் உன்னையும் உன் உடன் பிறந்தார்களையும் கூற்றுவ னுலகத்திற்கு மாற்றிவிடக் கருதுகின்றேன். என்னை ஒரு குழந்தை யென்று எளனஞ் செய்கின்றாய் நீ. உன்னுடைய அகந்தை யைப் போக்கி, உன்னுடைய அறியாமையை யொழித்து, உங்கள் ஆரவாரத்தையெல்லாம் வேரறக் களறி உன் சேனைகளையும் உன்னையும் கண்டதுண்ட மாக வெட்டி யெறிகின்றேன்பார்! நீதியின் எல்லையைக் கடந்து, நியமத்தின் விதிகளைத்தாண்டி, இரக்க மென் பதையும் உருக்க மென்பதையும் எள்ளத்தனையும் இதயத்திற் கொள்ளாமல், நல்லவர்களுக்கு நாச மிழைத்தும், இருடியர்களின் இதயத்தை வாட்டியும், தவசியர்கள் தலைக்குத் தாம்பூலம் பிடித்தும், தேவர் களை வருத்தியும், மூவர்களைத் துரத்தியும், பாவமே செய்து வரும் பாதகனாகிய உன்னைத்தொலைக்கவே, தரும வேலினைத் தடக்கையில் ஏந்தினேன்; வெற்றி வேலை வீரமாய்த் தாங்கினேன்; பாவமே திரண்டு எமனாய்த் தோன்றிய உன்னைக் கொல்லவே, பரமனு ரிடத்தில் தரும ரூபமாய்த் தோன்றினேன். என் வேலாயுதமே உனக்குக் காலாயுதமாகப் போகின்றது பார்! என்னை நீயா மருட்டுவதும் வெருட்டுவதும்? தருமவழியில் இப்போதாவது தலையிடப் போகின் றனையா, அல்லது "என் கருமம் இதுதான்" என்று காலமாகப் போகின்றனையா?" என்று நற்புத்திகளை நானாவிதமாய்க் கூறினர். அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தாரகாசுரனுக்கோ அவையெல்லாம் நாராசத்தைக் காய்ச்சி நடுச்செவியில் ஊற்றுவதுபோன் றிருந்தன.

குமரப் பெருமான் கூறிய சொற்களனைத்தும், "கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளெனப் போயிற்றன்றே' என்கின்ற வண்ணம் தாரகனிடம் யாதும் பயன்படா தொழிந்தன. உடனே, அக் கொடியோன், வெஞ்சினம் கூறி வீராவேசங்கொண்டு, சங்கரன் மகனோடு சமரிடத் தொடங்கினன். இருவருக்கும் சமர் கொடுமையாய் மூண்டுகொண்டது! நெடுநேரம் இருவரும் போராடின பின்னர், தாரகாசுரன் முருகப்பிரானுடன் எதிர்நின்று போர்செய்ய முடியவில்லை. மாயப் போரினால் அவன் மாசாலஞ் செய்யக் கருதிக் கிரவுஞ்ச மலையினுள் புகுந்து நின்று, மேகங்கள் இடிப்பது போன்றும், நாகங்கள் சீறுவது போன்றும், கடல்கள் புரண்டு உலகின்மேல் வருவதுபோன்றும், வடவாமுகாக்கினியே படையெடுத்து வருவதுபோன்றும், பற்பல மாயைகளைப் பல்பல விதமாய்ப் புரிந்து, பலபல தோற்றங்களைப் பலப்பல விதமாய்த் தாங்கிச் சமர் முகத்தில் நின்று சமரிடத் தொடங்கினன். இவற்றையெல்லாம் ஒரு கணத்திற் போக்கத் திருவுளங்கொண்டு, முருகப் பெருமானர் தாரகாசுரன் மீது தன் வேலாயுதத்தை விட்டனர். அவ் வேலாயுதமானது ஆழாழி முழுவதும் ஏழேழு புவனமும் ஊழிக்கனலென ஓடி எதிர்த்து; மாயை அத்தனையும் மாயவடித்துக் கிரவுஞ்ச மலையைப் பல துண்டுகளாய்ப் பிளந்து, யானைமுகங் கொண்ட தாரகாசுரனுடைய துதிக்கையை அறுத்து அவனுடைய கொம்புகளை முறித்து, அவன் தலையைக் கொய்து வீழ்த்தி, மறுபடியும் வேலவனிடம் வெற்றியோடு வந்து சேர்ந்தது. முருகப் பிரான் அருளின் தன்மையையும்

வெற்றிவேலின் வீர வன்மையையுங் கண்டு மகிழ்ந்து தேவர்களெல்லோரும் பூமாரி பொழிந்தனர்!

தாரகாசுரன் இறந்துபட்டதைக் கேட்டு அவன் மனைவி சவுரி யென்பாள், மிகவும் புலம்பி அழுதனள். அவள் கணவனுடைய வன்மையும் வரங்களும் அளவு கடந்து எண்ணிறந்தனவாக இருந்தபோதிலும், அவன் தகாத வழி நடந்ததே அவனுக்கு முடிவுகாலமாய் விட்டது என்பதை அவள் சொல்லிச் சொல்லி வருந்தினள். திருமாலின் திருச் சக்கரத்தைப் பிடுங்கிக் கழுத்தி லணியாகத் தரித்துக்கொண்டதாய்ப் பெருமைப்படுத்தி அவன் என்னென்னவோ பேசிக் கொண்ட போதிலும், அஃதே அவனுக்குக் கழுத்தறுக்கும் கருவியாய்விட்டதென்பதாய் வாய்விட்டுக் கூறி வாட்டமுற்றுக் கதறினள். அடாதுசெய்தவர்கள் படாதுபடுவ ரென்பதுபோல, அக்கிரமம் செய்த தன்து கணவனுடைய விக்கிரமம் முற்றும் பாழாய் விட்டது என்பதை முடிவாகக் கூறிச் சவுரி பலவாறாய் அழுது போயினள். இஃதிவ்வாறாகச் சூரபதுமனும் தனது தம்பி இறந்த செய்திகேட்டு, ஓடிவந்து ஓவெனப் புலம்பினன். கோபக்கனல்மீது குடம்குடமாய் நெய் பெய்ததுபோல, பெருமானார்மீது கடுஞ் சினங்கொண்டு, அவரை அக்கணமே முடித்து விடுவதாக வீரம் பேசி ஆரவாரம்செய்து தீரனாகிய சூரனும் துடித்துக் குதித்தான். அதனைக் கண்ட அவனது மந்திரிமார்கள், அவ்வாறு அவன் ஆத்திரப்படுவது சரியன்று என்றும், தனது வலியும், துணை வலியும், மாற்றான் வலியும், நன்கு தெரிந்து கொண்ட பின்னரே யாதொன்றையும் செய்யத் துணிதல்

என்றுதமென்றும் பலவாறாக நன்மதி கூறவே, அவன் ஆத்திரம் ஒருவாறு அடங்கிற்று. தேவர்கள் பூமாரி பொழிபவும், தும்புரு நாரதர் துதித்துப் பாடவும், வீரமுரசம் வெற்றிமுழக்கஞ் செய்பவும், பூதகணங்கள் புடை சூழ்ந்து வரவும், கந்தவேளும் அந்த இடம் விட்டுப் பெயர்ந்தனர்.

மாபாவிகள் வரலாறும் மார்க்கண்டர் சரிதமும்

குமாரக்கடவுள், சேய்ஞலூர், திருவிடை மருதூர் முதலிய சிவதலங்களைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு பின்னர் மதுரைமா நகரை யடைந்து சுந்தரேஸ்வரரைப் போற்றி வணங்கி ஆங்குநின்றும் புறப்பட்டு அருகிலிருந்த பாலை நிலத்தைத் திருத்தி அதனைத் திருப்பரங்கிரித் தலமாகச் செய்து, பராசரமுனிவன் புதல்வர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்து, இந்திரன் முதலான தேவர்களுடனும் சென்று, கடற் கரையில் விளங்கும் செந்தின்மா நகரடைந்து அடியார்க்குக் காட்சி தந்துகொண் டிருந்தனர். அப்போது ஒரு நாள் முருகப் பெருமானுர் தேவேந்திரனை நோக்கி, அசுரர்கள் பலர் இவ்வுலகில் எவ்வாறு தோன்றினர்களென்னும் விவரங்களைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்கப் பொன்னுட்டிற் கிறைவன் தனது குல குருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை வினவினுல் தெரியு மெனப் பகர்ந்தனன். அதன் மீது ஐயன் பிரகஸ்பதியை நோக்கி, அசுரர்கள் வரலாற்றை விவரித்துக் கூறும்படி கட்டளையிட, அவரும் அதனைக் கூறலுற்றனர். அது பின் வருமாறு:—

தக்கனுடைய யாகத்திலே, வாய்மதங்கொண்டு நிந்தித்ததன் காரணமாக, நந்திதேவரிட்ட சாபத்

தினுல் தேவர்களை அலைத்துக் குலைத்து வருத்தச் சுரஸை என்னும் பெண் தோன்றி, அனைவோரையும் மயக்கம் செய்யும் அழகிய நல் வடிவம் பெற்று அசுர குருவாகிய சுக்கிரனிடம், இந்திர ஜாலம் மஹேந்திரஜாலங்களைக் கற்றுக்கொண்டு காசிபர் தவம் செய்யும் ஆச்சிரமம் நண்ணினள். அவளுடைய சுந்தர வடிவத்தைக் கண்டு அவ்விருடியும் சிந்தைமயங்கி, அவளைத் தனது மனைவியாயேற்க, அவளிடம் முத லில் சூரபதுமனும் அனேக வெள்ளம் எண்ணிக்கை கொண்ட அசுரர்களும் உதித்தனர். பின்னர் ஆயிரஞ் சிரங்களோடும் இரண்டாயிரம் கரங்களோடும் சிங்க மாமுகச் சூரனும் பல வெள்ளக் கணக்கான அசுரர் களும் பிறந்தனர். அதற்குப் பிறகு, யானைமுகத் தோடும் நான்கு கொம்புகளோடும் தாரகாசுரனும், அனேக வெள்ளம் அசுரர்களும் ஜனித்தனர். பின்னர் அஜமுகி என்கின்ற அகோரப்பெண் ணொருத்தி யும், அனேக ஆயிரவெள்ளம் அரக்கர்களும் தோன்றி னர். இவ்வாறு பூவுலகத்தில் அதருமமெல்லாம் திரண்டு வந்ததுபோலத் தோன்றிய அரக்கர்களைப் பார்த்து அவர்கள் அன்னையாகிய சுரஸை என்பவள் 'நீவி ரெல்லீரும் நுமது தந்தையாகிய காசிபரைப் பணிமின்' எனச் சொற்றனள். அவ்வாறே அவர்க ளும் தமது தந்தையாகிய காசிபரைப் பணிந்து நிற்க, அவரும் அன்னோர்களுக்கு ஆசிகூறி, 'நீங்கள் யாவ ரும், எக்காலும் நல்வழியி லுறைந்து சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்து பூசனை புரிவீர்களாயின், நுமக்கெல்லாம் நற்கதியும் மிக்க புகழும் கிடைக்கும். ஆதலின், நீவி ரவ்வாறே செய்தல் வேண்டும். மாநிலந் தன்னில் இவற்றிற்கெல்லாம் மார்க்கண்டர் சரிதமே

சான்ருகும்' என மொழிந்து, அம் மார்க்கண்டர் சரிதையை விவரமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள் என்று சொல்லலுற்றனர்.

கடக நகரில் திடமான தவம் புரிந்துகொண் டிருந்த குச்சக முனிவரென்பவர் ஒருவர் இருந்தனர். குச்சக முனிவருக்குக் கவுச்சிகனெனும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தனன். சிறிய உருவும் பெரிய நிலையும் படைத்த கவுச்சிக ரென்பார், தாம் பிறந்த நாள் தொடங்கி ஊனுறக்கத்தையும் மதியாதவராய், அரனையே நோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்துகொண் டிருந்தனர். இந்தக் காணருங் காட்சியையும் பெறலரும் மாட்சியையுங் கண்டு, மாயப்பிரானாகிய மாதவப்பிரான் திருவுளமுவந்து, அக் குழந்தை புரிந்துகொண்டிருந்த தவத்தின் அழகைக் கண்டு வியந்து, 'குழந்தாய்! அரனை நோக்கி நீ தவம் புரியும் அழகைக் கண்டு மனமிக மகிழ்ந்தோம். மிருககண்டே னென்னும் திருப்பெயரோடு மேதினியில் நீ விளங்கக்கடவை. கரியுரி போர்த்த கருணாகரன், அஞ்சத்தக்க நஞ்சினை வாரி நெஞ்சு நிறையப் பூண்ட நீலகண்டன், சுழலி விளக்கச் சுடலையிலாடி, அன்பர் மனத்தகத்தில் ஆனந்த நடமிடுவோன், கங்கையும் திங்களும் தங்கமா மௌலியிற் சூடி இங்கிதம் விளக்கும் ஈசனெம் பெருமான், உனக்குத் திருவருள் உண்மையாய்ப் புரிவர்!' என்று வரத்தைக் கொடுத்து வானத்தே மறைந்தனன். இந் நிகழ்ச்சியை மிருககண்டேயர் தமது தந்தையாராகிய குச்சகருக்குத் தெரிவித்தனர். அவரும் மிக்க களிப்படைந்து, தமது புதல்வருக்குத் திருமணமுடித்தல் தக்கதொரு கடமையாகுமென

வினைத்துத் தமது கருத்தைத் தன் குமாரனுக்குப் புலப்படுத்தினர். இதைக் கேட்டதும் கவுச்சிகருக்கு மன வருத்த முண்டாயது. உலக சுகங்களை நீக்கி உத்தமன் திருப்பாதங்களையே சித்தத்தில் பொருத்த நினைத்த தமக்கு இக சுகமும் இல்லற வாழ்க்கையும் எற்றுக்கு? எனச் சிந்தித்தவராய்க் கவுச்சிகர் தமது வயதுக்கு தந்தை சொற்படி நடக்கச் சம்மதித்திலர். இதனால் தந்தையார் மைந்தனைக் கடியும்படி நேரிட்டது. ஆகவே, குச்சகர் தமது புத்திரரை நோக்கி, 'இல்லற மல்லது நல்லறமன்று' என்றும், தவமியற்றுதற்கும் இகவாழ்க்கையே சுகமாகு மென்றும் கூறி அவர், திருமணம் செய்துகொள்ளுதலே சால்புடைத்தாகு மென வற்புறுத்தினர். இதைக் கேட்டதும் கவுச்சிகருக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. தந்தையார் வார்த்தையை மறுத்தல் மிகுந்த பாவம் தருவதாகு மெனக் கருதி மிருககண்டேர் ஒருவாறு மனமிசைந்து, தமது தந்தையை நோக்கி, 'எம்மைப் பயின்ற எந்தலே கேட்டருள்க! நுங்கள் கட்டளையை மறுத்தல் கொடும்பாவமாகுமெனக் கருதுகின்றேன். ஆயினும் உலகத்தில் மிகக் கொடிய பெண்க ளிருக்கின்றார்கள். அத்தகையினரை வீட்டிற் கொண்டுவந்து வைத்திருத்தலைக் காட்டினும் வேறு நெருப்பு வேண்டுவதே யில்லை. அவ்வாறில்லாத உத்தமப் பெண்ணை விவாகம் செய்வித்தால், தமது கட்டளைப்படியே நடக்கத் தமியேன் காத்திருக்கின்றேன்' என்று மிகப் பணிவோடு புகன்றனர்.

அதன்மீது குச்சகர் தீர்க்காலோசனை புரிந்து, அநாமய வனத்தில் வதியும் உசத்திப முனிவரன்

பெண்ணைத் தம் புத்திரனுக்கு மணம் புரிவித்தலே விரும்பத்தக்கதாகு மென்னும் முடிவுக்கு வந்தனர். ஆகவே, குச்சகர் உடனே புறப்பட்டு அநாமய வனம் சேர்ந்து உசத்திய முனிவரைக் கண்டதும், அவரும் அருங்கலை பயின்ற பெருந்தவ முனிவருடைய பொன்னடி பணிந்து போற்றித் தொழுது, அவர் வருகையின் காரணத்தை வினவினர். குச்சகர் தமது செல்வப் புதல்வராகிய மிருககண்டேயருக்கு உசத்தியருடைய தவப் பெரும் புதல்வியாகிய விருத்தையென்னும் மங்கையைத் திருமணம் முடிப்பான் கருதியே ஆங்குத் தாம் போந்ததாகத் தெரிவிக்க, உசத்தியரும் மிகக் களிப்புடன் அதற்குச் சம்மதித்தனர்.

இஃதிங்ஙனமிருப்ப, அருமை பெருமை வாய்ந்த விருத்தை யென்னும் பெண், ஒருநாள் பகற்போது நீர் திரட்டி வரத் தனது தோழிகளுடன் வனத்திற் சிறிது தூரம் சென்று, நீராடி விளையாடிப் பூச்சூடி ஐயன் புகழ்பாடி, அவன் திறல் கொண்டாடித் திரும்பி வரும்போது, எதிரே மிகப் பருத்த யானையொன்று, அதிக மதத்துடன் ஓடிவருவது கண்டு, அளவுகடந்த திகில்கொண்டு, மெய்ம்மறந்து ஓடும்போது, அக் கன்னியர்க் கரசி தவறிக் கிணற்றில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தனள். இதனைக் கேட்ட உசத்தியரும் அவர்தம் மனைவியாரும், மிகத் துயருழந்து தளர்ந்து வெம்பி வெய்துயிர்த்து, 'ஐயையோ! குழந்தையே, அருமந்த செல்வமே, ஆராவமுதமே, கல்விக் களஞ்சியமே, கற்பினுக் குறைவிடமே! உன்னை இழக்க என்ன பாவம் செய்தோம் யாம். மணக்

கோலத்துடன் உன்னைக் காணவிருந்த எமக்குப் பிணக்கோலத்துடன் பேரருள் புரிந்து விட்டனையே! ஐயகோ! கொடிது கொடிது! அக்கக்கோ! என்ன செய்வோம்!' என்று புலம்பிப் புலம்பிக் கலங்கி அழுதுகொண் டிருந்தனர். குச்சக முனிவரும் மிக்க மனவருத்தமடைந்து, 'இஃதென்னை! நாம் நமது புத்திரனுக்கு இவளை விவாகம் செய்விப்பதாகச் சொல்லிவிட்டோமே! இனி நாம் என்ன செய்வோம்! எவ்வாறுய்வோம். இனி எப்படியாயினும் ஈசனைத் துதித்து, இவளுக்கு உயிர் கொடுத்துத் திருமணம் செய்விப்பதே தகுதி' என மனவுறுதிப் படுத்திக் கொண்டு தவஞ் செய்யச் சென்றனர். சிவபிரானை நோக்கி, இவர் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தகாலை, அந்த யானையே விரைந்தோடி வந்து, இவரைத் தூக்கி முதுகில் போட்டுக்கொண்டு, வாயுவேக மனோ வேகத்துடன் காடு முழுவதும் ஓடி, மண்ணை வாரி யிறைத்தும் மரங்களைப் பிடுங்கி யெறிந்து எதிர்ப் பட்டவைகளை மிதித்தும் துவைத்தும் அனைத்தையும் தவிடுபொடியாக்கிக்கொண்டு வந்தது. குச்சக முனி மிக்க திகிலடைந்து, தமது ஞான திருஷ்டியால் இதன் காரணத்தை ஆராயும்போது, அந்த யானையினுடைய பூர்வோத்தரம் அவருக்கு நன்றாய்த் தெரிய வந்தது. அதனை இங்கு நாம் மிகச் சுருக்கமாய்க் கூறுவோம்.

கலிங்கிலரிபுர மென்னும் பட்டணத்தில் மிகச் செல்வ வந்தனான தேவதத்தனென்பான் ஒரு வணிக னிருந்தான். அவன் பெரிய சிவபக்தனா யிருந்த தோடும் சத்திரங்களும் சாலைகளும் அமைத்துக் கோயில்களும் குளங்களும் நிருமித்தான். அவனுக்-

குத் தருமதத்தனென்னும் ஒரு புத்திரன் உண்டு. அப் பிள்ளை சிறுவயதா யிருக்கும்போதே தாய் தந்தையர் உயிர் துறந்தனர். அதனுல், அச் சிறுபிள்ளை மிகத் துயரடைந் திருக்கும்போதே, மோசம் செய்ய வெண்ணி வேஷதாரியாய் ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் தாடியும் விபூதியும் மணியும் மாலையும் சடையும் நடையும் வேஷமும் கோஷமும் அறியாப்பிள்ளையை அரை விநாடியில் ஏமாற்றி விட்டன. நம்பினுன் சிறுவன், வணங்கினுன் வேடச்சாமியாரை! வேடச் சாமியாருக்கு அவன் சோடசோபசாரஞ் செய்து, என்னவேண்டுமென்று ஏற்றிப் போற்றிக் கேட்டனன். 'அப்பா தம்பி! அறைகின்றேன் கேள். உன்னிடமிருக்கும் பொன்னையெல்லாம் என்னிடம் கொடுத்தால், ஒரு பொன்னை ஒன்பதுகோடி பொன்னுக்கித் தருவேன்!' என்று சாமியாய்வந்த பொய்யன் கூறக் கேட்டு, ஆசையானது தருமதத்தன் அகத்தைப் பிடித்துத் தள்ளவே, தன்னிட மிருந்த பொன்னையெல்லாம், தருமதத்தன், உருண்டையாக்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தனன். இதில் தருமன் சொத்தும் மிகவாய்ச்சேர்ந்திருந்தது. ஓரறையில் அனல் மூட்டிப் புகை யெழுப்பிப் புடமிடுவதுபோல வேடக்காரன் பாசாங்கு செய்தனன். புகை மிகுதியால் வணிகப் பிள்ளை கண்களினின்றும் வான்மழைபோல நீருவி பொழியக் கண்களைத் திறக்க முடியாமல் அவன் கபோதிபோலிருந்த சமயம் பார்த்து, இரும்பு உருண்டை ஒன்றை நெருப்பில் வைத்து விட்டுப் பொன்னுருண்டையைத் திருடன் தந்திரமாய் எடுத்துக் கொண்டான். பிறகு வணிகப்பிள்ளையை வாதியானவன் நோக்கி, 'அப்பா, நீ மூன்று நாள் அனலி

விட்டு ஊதி வருவையானால், பொன் உனக்குக் குவியல் குவியலாய்க் கிடைக்கும். ஆனால், நீ மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடும் என்னை நோக்கித் தவம் புரிய வேண்டும். நானும் வேறிடம் சென்று ஏறார்தியாகிய பரமசிவத்தை நோக்கித் தவம் புரிந்து வருகின்றேன்!' என்று மெள்ளக் கூறிக் கள்ளத்தனமாய் வெளித் தோன்றி விட்டான். மூன்று நாள் வரைக்கும் வணிகப்பிள்ளை அவ்வாறேசெய்து, நான்காம் நாள் புடத்தினின்றும் எடுத்துப் பார்க்க, இரும்புருண்டையைக் கண்டு அவன் வருந்திச் செத்தனன். தன் சொத்தோடு தருமச் சொத்தையும் பாழாக்கினதால் இந்த யானை யுருவம் அவனுக்கு வந்து நேர்ந்தது.

இந்த விருத்தாந்தத்தைக் குச்சகமுனிவர் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்துகொண்டார். உடனே தமது தவத்தில் ஒருநாள் தவத்தை அவனுக்குக் கொடுக்கவே அவன் யானையுருவம் நீங்கித் தேவவுருவம் பெற்று, உத்தமப் பதவியை உன்னதமாய் அடைந்தனன். இவையெல்லாம் நிகழ்ந்தபின், குச்சகமுனிவர், எருமைவாகனக் கடவுளாகிய எமதருமராஜனை நோக்கித் தவம் புரிந்து, விருத்தைக்கு உயிர் கொடுத்துப் பிழைக்கச் செய்தனர். அப்போது அப் பெண்ணின் தந்தைதாயர் உவகைக்கடலில் முழுகிக்குளித்தார்கள். அவர்கள் மாத்திரமா! அநாமய வனத்துள்ளோ ரெல்லோருமே ஆனந்த சாகரத் தழுந்தி மகிழ்ந்தார்கள். பிறகு, விருத்தைக்கும் கவுச்சிகருக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இவர்கட்கு மிருகண்டரென்னும் புத்திரர் பிறந்தனர். இவருக்குத் தக்க வயது வந்ததும் உபநயன முதலிய சடங்குகளை யியற்றி, இவரது

தந்தையார் இவருக்குக் கலைஞான முற்றிலும் உண்டா கும்படி செய்து இவரை வேத சாஸ்திர புராணங் களில் மிகவும் வல்லுநராக்கினர். பின்னர், மிருகண்ட ருக்கு மருத்துவதி யென்னும் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்வித்து, கவுச்சிகரும் விருத்தையும் தவம் செய்ய வனத்துக் கேகினர். மிருகண்டருக்கோ பன்னெடு நாள் மகப்பேறில்லாது இருந்தது. புத்தென்னும் கொடுமையைப் போக்கப் புத்திரனுண்டாக வில்லையே யென்று மிருகண்டர், மனம் வருந்தித் துயருழந்து மிகத் தளர்ந்து, அக் குறையைப் போக்கிக்கொள்ள மணிகர்ணிகை யென்னு மிடத்தில் மாசிலா மணி யாகிய பரமசிவத்தை நோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந் தனர். தூய்யன் புரியும் தவத்திற்கு ஐயன் மன மகிழ்ந்து, மிருகண்டருக்கு என்ன வரம் வேண்டு மெனக் கேட்டனர். மகப்பேறு வேண்டுமென்று மாதவன் மறுமொழி புகல, 'பக்தி யில்லாதவ னாகவும் பரம சண்டாளனாகவும், அங்கஹீனனாகவும் அற்பத் தொழில் புரிபவனாகவு மிருந்து நூறுவயது தீர்க்காயு ளுள்ளவனாக ஒரு மைந்தன் வேண்டுமா, அன்றி, அர னடியைத் தினம் பணிபவனாகவும், அன்பும் அரு ளும் அகமெலாம் நிறைந்தவனாகவும், ஞானமென் பது பழுத்த நற்றவச் செல்வனாகவும், வேதாக மங்களை ஓதியுணர்ந்த வித்தக மூர்த்தியாகவு மிருந்து அற்ப ஆயுளேயுள்ள அருமந்தப் புதல்வன், பதினாறு வயதே பாரினிலிருக்கக் கூடியவன் ஒருவன்வேண்டுமோ' என்று சிவபெருமான் பத்திவயப்பட்ட மிருகண்டுவை வினவினர். அதற்கு மிருகண்டு முனிவர், 'ஐயனே, நீறுபூசிய மெய்யனே, மான்மழுவேந்திய கையனே, கங்கையும் திங்களும் முடியி லணிந்த துய்யனே,

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தை அடிபணிந்து நவில்கின்றேன் கேட்டருள்க! கள்ளியானது நெடுக வளர்ந்ததாலே காயுண்டாகுமா, கனியுண்டாகுமா? ஓதியென்பது பருத்து உலகிற்கு யாது பயன்தரும்? அறிவில்லாத அசட்டுப் பிள்ளை ஆயிரம்வருட மிருந்துதான் யாது பயன்? அறிவுசான்ற புத்திரன் அற்ப ஆயுளுள்ளவனுயிருப்பினும் போதும். ஆதலின், தாங்கள் அவ்வண்ணமே தண்ணளி செய்தருள்க?' என்று சிவபெருமானை மிகவும் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டனர். அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று இறைவர் அருண்மாரி பொழிந்து, இமைப்பொழுதில் மறைந்தனர். இறைவர் அருளியவாறே, அருமைப் புதல்வரொருவர் மிருகண்டருக்குப் பிறந்தனர். இவருக்கு மார்க்கண்டர் என்னும் திருநாமமளித்து மகிழ்ந்தனர் தாய் தந்தையர்.

மார்க்கண்டர் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, எல்லாக் கல்விகளிலும் ஏற்றமுற்று விளங்கி, அரனடிபணியும் பெருநெறி யுடையோராயினர். இதைக்கண்ட தாய் தந்தையர் எவராலும் இயம்பமுடியாத பெருங் களிப்புற்றனர். ஆயின், இம் மகிழ்ச்சி நெடுங்கால மிருக்கக் கூடியதா யில்லை. பதினாறுண்டு மைந்தனுக்குப் பாரினில் நெருங்க நெருங்கத் தாய் தந்தையருக்கு மனக்கலக்கம் தானே தோன்றிவிட்டது. 'ஐயகோ! அக்கக்கோ! என் செய்வோம் நாம். ஏதெனக் கூறுவோம் நாம். அரனடிபணியும் அன்புமிக்குயர்ந்த புதல்வனை, ஞான நூலெலாம் நவின்ற நற்றவச் செல்வனை, அன்பு மருளுமே ததும்பிய அருமந்தப் பிள்ளையை, அறநெறி

ஐயன் அருளை அகமகிழ்ந்து கைக்கொண்டு, மார்க்கண்டர் காசிக்ஷேத்திரத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பற்பல சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, இறுதியில் திருக்கடவூர் சேர்ந்து ஆங்குப் பரமசிவத்தைப் போற்றிப் பணிந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது மார்க்கண்டருக்கு வயது பதினாறானமையின், அவரை அழைத்துச் செல்ல எமதூதர்கள் நெருங்கும்போது, அண்டையில் வரவொட்டாதபடி, மார்க்கண்டருடைய தவ வலிமை அக்கினிச் சுவாலையாய் வீசிக் கொளுத்தினது. இந்த நெருப்புத் தணலை எமதூதர்கள் பொறுக்கலாற்றாது வருந்தி, மார்க்கண்டருடைய சிவபக்திக்கும் தவ வலிமைக்கும் அஞ்சி நடுங்கினவர்களாய் ஓடிச் சென்று எமனிடம் முறையிட்டனர். 'எங்களிறைவனே, எமதருமராஜனே உன்றன் ஆணைசெல்லாத விடம் எவ்வுலகத்தினும் கிடையாது! உன்றன் ஊழியர்களாகிய எங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தானே, உயிர்களெல்லாம் கதறி ஓலமிட்டலறும்; உன்றன் பேரைச் சொன்ன மாத்திரத்தானே வடவைக் கனலைக் கண்டதுபோன்று உயிர்களெல்லாம் நிலைகுலைந்து அலையும்! உண்மை என்னவோ அவ்வண்ணமிருக்க, இந்தச் சுண்டெலி போன்ற சிறுவன், சுண்டைக்காய்ப் போன்ற இளம் பையல், எங்களை எதிர்த்து எங்களை ஏசி ஏதேதோ நியாயம் பேசிப் பக்தியாகிற பெருநெருப்பால் நாங்கள் பதைபதைக்க வருத்தினன்! ஆஹா! அவன் பக்தியும் அவன் பூசையும் எங்களால் சொல்ல முடியாது: கிட்டப்போகவும் எங்களால் முடியவில்லை; கட்டி இழுக்கவும் எங்களால் ஆகவில்லை. நாங்கள் என் செய்வோம்!' என்று எமதூதர்கள் எமதரும ராஜ

னிடம் குறைகூறிக் கதறினர். இதைக் கேட்டதும் எமதருமராஜன் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்துக் கோபத்தனலை வீசி எறிந்து, அண்டகடாகங்கள் துண்டுதுண்டாய்ப் போகும்படி அட்டகாசம் செய்து ஆரவாரம் புரிந்து, எமபாசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு எருமைக்கடா வாகனமேறித் தானே போய் அந்தச் 'சிறு பையலை இழுத்துக்கொண்டு வருவ தாய்க் கூறித் திருக்கடவூரை யடைந்து, ஆங்கு உருக்கமோடு பாடிப் பரவிக்கொண் டிருக்கும் மார்க் கண்டரைக் கண்ணுற்றனன். அன்னவனைக் கண்டதும் அந்தகனுக்குக் கோபச்செந்தீ கொழுந்துவிட் டெரிந் தது. கண்கள் தீப்பொறிசிந்தப் புருவம் நெரிந்து நெற்றிக்கேறக் கோரப்பற்களிற் கொடுமையான நகை தோன்றப் பற்களெல்லாம் கற்களை யுடைப்பது போன்று நறநறவென்று நன்றாய்க் கடிக்க ஊழிக் காலத்துத் தீயே உற்பாதமாய்த் தோன்றினதுபோல விளங்கி, எமதருமராஜன் எருமைக்கடா வாகனத்தின் மீதே யிருந்து, இளம்பிள்ளையாகிய மார்க்கண்டரை ஏற இறங்க நோக்கிப் பாலப்பருவம் வாய்ந்த பிள்ளை யைப் பலவிதத்தாலும் பயமுறுத்தி, 'அசட்டுத்தனம் மிகுந்த அறியாப் பிள்ளையே, என்னை எதிர்ப்பார் இந்த உலகில் எவருமே யில்லை! காலம் முடிந்தால் காலனாகிய என்னிடமே வந்து சேரவேண்டும். இதனை அறிந்த நீ, பரமானந்த பக்தன்போலப் பாரினில் வேடம் பூண்டு அகந்தையை மேற்கொண்டு அரனடி தொழுவதாய்ப் பாசாங்கு செய்யும் நீ, என்றன் பெருமையையும் என்றன் ஏற்றத்தையும், உன்றன் சிறுமையையும் உன்றன் தாழ்ச்சியையும் ஒரு சிறிதும் உணர்ந்தனையல்லை. ஏடா! பையலே! என்றன் ஆணையை

மறுக்க எந்தக் கடவுளுக்கும் வன்மையில்லை. என்னிடம் வருகின்றனையா, இந்தப் பாசத்தை வீசட்டுமா?' என்று கடிய கொடிய சொற்களால் இடிவிழுவது போலப் பேசினன். இதைக் கேட்ட மார்க்கண்டர் இலிங்கவடிவாகிய ஈசனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, எமதருமராஜனை நோக்கி, 'யாது கூறினை எமா? உண்மை அடியாரை நீ ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உன் அதிகாரத்தை என்னிடம் நீ காட்டவேண்டுவதில்லை. கங்கையணிந்த சடைமுடிப் பெருமானர் என்னைக் காக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்ருர். அப் பெருமானை மதியாது அகந்தை நீ படைப்பையாயின், அதோகதியில் வீழ்ந்து அவதிப்பட நேரிடும். இப்போதே நீ என்முனில்லாது மறைந்துபோகக் கடவை, அன்றேல் நீ அழிந்து போகக்கடவை!' என்று கூறி எம்பெருமானைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தனர். இதைக்கேட்ட எமதருமராஜனுக்கு இவ்வளவுதான் கோபமுண்டானது என்று எவ்வளவேனும் சொல்ல முடியாது. அகங்காரத்துடன் கூச்சலொன்று ஆவெனப்போட்டு, எமதருமராஜன், எமபாசத்தை வீசி இலிங்கத்தையும் இவ்விளவலையும் சேர்த்து இழுக்கத் தொடங்கினன். அன்பராகிய மார்க்கண்டர் மனத்தைத் துன்பமானது கிரகணம் போலக் கவ்விக்கொண்டது! 'அரஹரா போற்றி, அப்பனே போற்றி, அடியாரின் துன்பமகற்றுவாய் போற்றி, அண்ணலே போற்றி, ஐயனே போற்றி, அந்தகன் அகந்தையை அடக்குவாய் போற்றி, இன்னல் தீர்த்தருள் இறைவா போற்றி, நன்னலமருளும் நாதா போற்றி, மறலியுயிர்போக்க மன்னுவாய் போற்றி, என்னைக் காக்க எழுந்தருள்வோய்

'போற்றி' என்று மார்க்கண்டர் பரமசிவத்தை யின்னும் போற்றிக்கொண்டிருக்க, எமதருமராஜன் பாசத்தை வீசி இலிங்கத்தையும் இளவலையும் மிக்க வன்மையோடு இழுத்தனன். இழுக்கவும், இலிங்கம் படீரென வெடிக்க அமிர்தலிங்கேசர் அற்புதமாய்த் தோன்றினர். கங்கையானது சடையில் விளங்கவும், திங்களென்பது அதன் பக்கத்தில் வயங்கவும், நெற்றிக் கண்ணானது நின்மலமாய்ச் சொலிக்கவும், கோபச் சிரிப்போ கொழுந்தோடிப் படரவும், எம்பெருமானெழுந்த வேகத்தால் எல்லா உலகங்களும் கிடுகிடுத்துப்போயின. இடக்கர் விளைத்த இயமதருமராஜனைப் பாதத்தால் உதைத்துத் தள்ளினர் சிவபெருமானர், சூலத்தால் குத்தி வீழ்த்தினர், மண்ணில் வீழ்ந்து மறலியும் புரண்டனன், உயிர் துறந்தனன். அன்பர்தம் பெருமை இன்றுதான் கண்டோமென்று தேவர்களெல்லோரும் பூமாரி பொழிந்தனர். என்றும் பதினாறாயிருக்க, மார்க்கண்டருக்கு, எந்தையார் ஆசி புரிந்தனர். இயமன் இறந்துபட்டதால் உலகபாரம் மிகுந்துபோக, தேவர்களனைவோரும் திரிபுராந்தகன்பாற் சென்று, இயமனுக்கு மீண்டும் உயிர்கொடுக்க ஈசனை வேண்டிக் கொண்டனர். 'அவ்வாறே யாகுக' என்று அண்ணலார் அருள்புரிய, இயமனும் உயிர்த்தெழுந்து ஈசனர் பதமலர் பணிந்தான். உண்மை யடியார்பால் இயமன் என்றும் நணுகாதிருக்குமாறு, ஈசனர் பணித்த கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கி இயமனும் தனதுலக கேகினன். மறலியுயிர் குடித்த பெருமானரடிபணிந்து மார்க்கண்டரும் தமது தாய் தந்தையரிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று அனைவோரையும் மகிழ்வித்தனர்.

அற்புதமான இந்த மார்க்கண்டர் சரிதையை அருந்தவ முனிவரான காசிபர் தமது புதல்வர்களாகிய சூரன் முதலானவர்களுக்கு நன்கெடுத்துக் கூறி, அவர்கள் நல்வழியி லொழுகித் தேவபக்தியிற் சிறந்து, சிவபிரானை அன்புடன் வழிபடுதலே நன்மை என்று உபதேசித்தனர்.

அரக்கரின் கொடுமையும் அமரரின் சிறுமையும்

சூரபதும ஞதியோர்க்குத் தமது தந்தையாராகிய காசிபர் சொன்னது காதுக்கேறவே யில்லை. ஏனென்ருல், அவர்களுடைய தந்தை சொற்படி நடக்கத் தாயாகிய மாயையானவள் விடவில்லை. ‘தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை’ என்பது மூதோர் மொழியாயினும், அத்தகைய கொள்கை அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குச் சரியான தன்றென்றும், சூரஞதியோர் மாய வித்தைகளையும் மந்திர தந்திர வித்தைகளையும் கற்றுத் தேவர்களை வாட்டி மூவர்களை வருத்துவதே புகழத்தக்க செயலாகு மென்றும் மாயையான தாயானவள் அவர்களுக்குப் புகட்டிஞள். அதஞலேயே சூரன் முதலியவர்கள் தமது தந்தையாகிய காசிபர் கூறிய நன்மதியை ஒரு சிறிதும் மதித்தவரல்லர். ஆகவே, தமது தாயாகிய மாயையினிடத்தில் எல்லாவிதமான மந்திர தந்திர வித்தைகளையும், மாசால மகேந்திர ஜால வித்தைகளையும் கற்றுக் கொள்ளுவதில் அவர்கள் பேரவா வுற்றனர். சூரனுக்கும் அவன் உடன்பிறந்தாருக்கும் தமது தாய் மொழியே இனிமையாய்த் தித்திக்கும் மொழியாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால், அவர்கள் அவள் உபதேசித்தபடியே வடதிசை சென்று ஓமகுண்டங்கள் வகுத்துச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்

செய்வான் தொடங்கினர். இந்தச்சமயத்தில் தூரா லோசனை கூறுதற்குச் சுக்கிரபகவானும் வந்து தோன் றினர். பிரகஸ்பதி எவ்வண்ணம் தேவர்கட்குக் குருவா கின்றனரோ, அவ்வண்ணமே சுக்கிரபகவான் அசுரர்க ளுக்குக் குருவாக இருப்பவர். ஆகவே, தேவர்கட்கு எத்துணைக் கெடுதி செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவும் செய்வதில் இடையருக்கவனம் செலுத்துபவர். சுக்கிர பகவான். ஆதலால், அவர் செய்த உபதேசங்கள் சூரபதுமனுதியர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தன

பதினுயிரம் ஆண்டுகள் அவர்கள் மிகக் கடுமை யாய்த் தவம் புரிந்தும் பரமன் வரவில்லை. அதனல் சூரன் மிகவும் துயருழந்து மனந்தளர்ந்து பின்னுமோ ராயிரம் வருடம் அந்தரத்தினின்றும் கொடுந்தவம் புரிந்தான். அதற்கும் மனமிரங்கிச் சிவபெருமான் எதிர்ப்படாதது கண்டு, சூரன் மிகவும் வருந்தி யாகத் தழலில் வீழ்ந்து ஆவி துறந்தனன். அதைக்கண்டதும் சூரன் தம்பிமார்களாகிய சிங்கமுகாசுரனும் தாரகா சுரனும் விழுந்தழுது புரண்டு நைந்தார்கள். பின்னர்ச் சிங்கமுகாசுரன் ஆயிரம் சிரங்களுடையவ னுதலால் அவன் தலைகளில் ஒவ்வொன்ருய்க் கொய்து யாக குண்டத்திற்போட்டு அகோர தவஞ்செய்வானுயினன். இதைக் கண்ட சிவபெருமானுருக்கு மனம் மிக இரங்கிவிட்டது. உடனே அவர் சிங்கமுகாசுரனுக்குப் பிரசன்னராய் அவனுடைய குறைகளைக் கேட்டருளிக் கங்கையாகின்ற துங்க நதியை யாகசாலையிற் பாய விடுத்துச் சூரனை யெழுப்பித் தமது சக்திபாலன்றிச் சூரனை யாராலும் அழிக்க முடியாத பெரும் வரத் தைத் தந்து மறைந்தனர்.

இந்த வரத்தைப் பெற்ற சூரன் இதய மகிழ்ந்து யாகசாலையி னின்றும் திரும்பிச் சுக்கிர பகவானுடைய அடிமலர் பணிந்து அவர் மீண்டும்போதித்த தந்திர மந்திரோப தேசங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, தன் தாயாகிய மாயையிடம் சென்று நடந்த விருத்தாந் தங்க ளெல்லாவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாய்க் கூறினன். அவற்றையெல்லாம் கேட்ட மாயை மன மிக மகிழ்ந்து, சூரன் மனத்தில் தேவர்கள் மீது தீராத துவேஷத்தை உண்டாக்கினள். சூரன் இதனால் அதிக வீராவேசத்தோடு தன் இராக்கத சைனியங்க ளுடன் குபேரன், இந்திரன், அக்கினி, வருணன், நிருதி, வாயு முதலானவர்களை எதிர்த்து அவர்க ளுடைய படைகளைத் தாக்கி அழித்து அவர்களைப் பலவிதத்திலும் துன்பத்திற் குள்ளாக்கினன். அவனுடைய தம்பி தாரகனோ திருமாலுடனேயே பொருதற்குத் தைரியங்கொண்டு அவரிடம் சென்று போராடினன். ஆயிரக் கணக்கான அத்திர சத்திரங் களைப் பிரயோகித்து இருவோரும் நெடுநேரம் போராடின பின்னர், திருமாலானவர் திகிரியாகிய சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தனர். திருமால்கரத்தில் விளங்கும் திருச்சக்கரத்தைக் கண்டு நடுங்காதவர்கள் உலகந்தன்னில் ஒருவருமே யிரார். ஆயினும், தாரக னுக்கோ அஃதொரு பொருளாய்க் காணவேயில்லை. செழுஞ்சுடர் வீசிக் கொழுங்கதிர் பரப்பிச் சக்கரா யுதம் அதிகவேகமாய் வந்துகொண் டிருந்தபொழுது, தாரகாசுரன் இளைப்புச் சலிப்பில்லாமல் அதனைப் பிடித்திழுத்துக் கழுத்தில் ஆபரணமாகப் பொருத்திக் கொண்டுநகைத்தான். பார்த்தார் திருமால், 'இவனுக்குப் பிரமன் தந்த வரத்தின் வலிமை இது! இவனை யழிக்க

முருகன் தோன்றி யிருக்கிறான். அவனாலேயே இவன் அழியக்கடவன்' என்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு நயமாகப் பேசி நாசகாலனை அனுப்பிவிட்டார். இந்த வெற்றியினால் சூரன் முதலானவர்கள் மிகுந்த கருவங் கொண்டு, அம்புய மலரில் வாழும் அயனிடம்சென்று, அவனையும் எதிர்த்த ஆட்டங்கள் போடத் தொடங் கினர். அப்போது பிரமனும், சூரனை மிகப் புகழ்ந்து, பாட்டன் முறை கூறிப் பக்குவமாய்த் தப்பிப் போயினன். இந்திர னுலகத்திற்குச்சென்று தேவர்களை வென்று ஆடுமாடுகளைப்போல அவர்களை ஓட்டிச் சிறைக்கூடத்தி லடைத்து அவர்களைப் பலவிதத்திலும் சூரன் வருத்தத் தொடங்கினபோது, இந்திரன் அவனடியில் வீழ்ந்து வேண்டிக் கொண்டனன். அதனால் சூரன் கோபந்தணிந்து, அமரர்களைச் சிறை நீக்கி, அவர்கள் யாவரும் இன்னின்ன பணிகள் செய்ய வேண்டு மென விதித்து அவர்களைப் போகும்படி விடுத்தனன்.

இவ்வாறு சூரபதுமன், தனது தம்பியர்களாகிய சிங்கமுகாசுரன், தாரகாசுரன் என்கின்ற இருவர்க ளுடைய உதவியோடும், தனது படைகளின் துணை யோடும், தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லையென் னும்படி தோன்றித் தேவர்களையும் திக்குப்பாலகர் களையும் வென்று அவர்கள் யாவரையும் ஏவல் கொண்டு திரும்பி, வீரமகேந்திர நகரைப் புதிதாய் நிருமித்து, அதனைத் தனது ராஜதானி நகரமாக வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரிய லாயினன் அப்போது அவனுக் கடங்காத தேவர்களும் திக்குப் பாலகர்களும் எவருமே இலர். அக்கினியை குளிர்ச்சியா யிருக்கும்படி

ஆக்கினையிட்டும், வாயுபகவானை வீதியெங்கனும் குப்பைகளைக் கூட்டிச் சுத்தமாய் வைக்கும்படி உத்தர வளித்தும், வருணனை பனிநீர் தெளிக்கும்படி கட்டளை செய்தும், சூரபதுமன் வெகு ஆடம்பரத்தோடு ஆட்சி புரிந்து வந்தான். சூரபதுமன் தேவகம்மியன் மகளாகிய பதுமகோமளையை மணம் செய்துகொண்டு, வக்கிரகாலன் மகளாகும் விபுதையைச் சிங்கமுகச் சூரனுக்கு மணம் செய்வித்து, நிருதி மகளாகிற சவுரியைத் தந்திமாமுகனாகிய தாரகனுக்கு மாலையிடச் செய்வித்தான். மேலும், வடகடலசுர புரத்திற்குச் சிங்கமுகனை அதிபனாக்கி, மாயாபுரத்திற்குத் தாரகா சுரனைத் தலைவனாக்கிக் கணக்கு வழக்கற்ற படைகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்து எண்டிசைகளையும் காவல் புரியும் வண்ணம் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். இவற்றோடு சூரபதுமன் இதயம் குளிர்ந்திராமல், தேவர்களை மிக ஈனத் தொழிலிற் செலுத்தவும் தொடங்கினான். நாள்தோறும் தேவர்கள் கடலுக்குச் சென்று ஏராளமாய் மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி, சூரபதுமன் அவர்களுக்கு மிகக் கடுமையான கட்டளையிட்டனன். அதனால் தேவர்கள் பட்ட துன்பம் இவ்வளவவ்வளவெனச் சொல்ல முடியாது. 'ஐயோ! ஈசனே, எங்கள் தலைவிதி இவ்வாறாயிற்று!' என்று ஏங்கி அழுவார் சிலர். 'அந்தந்தோ! நாம் பெற்றிருந்த வாழ்வும்போய், மிகத் தாழ்வடைந்து, நந்தியிட்ட சாபத்தினாலே நாசமுற்றோம், என் செய்வோம்! எவ்வா றுய்வோம்!' என்று திகைத்து வருந்துவார் சிலர். 'ஈசனை முன்பு நாம் வாய்மதங் கொண்டு ஏசிப் பேசியதன் பலனன்றோ இப்போது நாம் அனுபவிப்பது! அயன் முதலானவர்களால்,

நேர்ந்த சாபமானல் ஐயனருளால் அதனைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஐயனால் மூண்ட சாபத்திற்கு யார் என்ன செய்யலாகும்! ஆதலால், ஐயனே, அப்பனே, பெருமானே, நீரே எமக்கு அருள்புரிய வேண்டும்; ஆதரவளிக்கவேண்டும்!' என்று கண்களினின்றும் நீர்பொழிய எல்லாத் தேவர்களும் சேர்ந்து தோத்திரம் புரிந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் தேவர்கள் தளர்ந்து மெலிந்து தாணியில் இடர்ப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, சூரபதுமனுக்குப் பதுமகோமளை வயிற்றில் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அதனால் சூரபதுமன் மிகவும் மனமகிழ்ந்தவனைப் பூவுலக முழுவதும் பொன்மலர் வழங்கித் தேசமெங்கணும் திருவிழாக் கொண்டாடி அக் குழந்தைக்கு வேண்டிய அணிபணிகளை யெல்லாம் அழகழகாய்ப் பூட்டினான். நகைகளைப் பூட்டி இந்தக் குழந்தையைத் தொட்டிலில் வைத்துத் தாலாட்டும் போது அக் குழந்தையானது, காய்கின்ற சூரியன்மீது பாய்கின்ற புலிபோலப் பாய்ந்து, அவனைக் கையால் அப்படியே பிடுங்கித் தொட்டிலிலே கண்ணாடியாய்க் கட்டிவைத்துவிட்டது. உலகமெல்லாம் இதனாலே மிகவும் பாதலித்துப் போயிற்று. ஓடி வந்தார்கள் அயன் முதலோர்கள்; ஓலமிட்டார்கள். சூரனுக் கெதிரே நல்ல மொழிகளை நயந்துரையாடிப் பானு கோபன் எனப் பையலுக்குப் பெயரிட்டுப் புகழ்ந்து, சூரியனை விடுவித்துக்கொண்டு அயன் முதலோர் சூரனைப் பணிந்துவிட்டுச் சென்றார்கள். சூரபதுமன் மகன் சூரனாயிருந்தது போன்றே, சிங்கமுகனுக்கும் தாரகனுக்கும் வீரதீரர்களான அநேக புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள்.

இஃதிப்படியாகச் சூரன் தங்கையாகிய அஜமுகிக்கும் துர்வாசருக்கும் வில்வலன் வாதாபி என்கின்ற இரண்டு புதல்வர் பிறந்தனர். அவர்கள் தம் தந்தையாகிய துர்வாசரிஷியை நோக்கி, அவர் செய்த தவப்பயன் அனைத்தையும் தங்கட்குக் கொடுத்து விடவேண்டுமெனக் கேட்டனர். அதற்கு அம் முனிவர் இணங்கவில்லை. வேறெதனைக் கேட்டாலும் அவர் கொடுப்பதாகவும், அவர் செய்துள்ள தவங்களின் பலனை மாத்திரம் கொடுக்கமுடியாதென்பதாகவும் முனிவர் கூறிவிடவே, கொடிய புதல்வர்களுக்குக் கோபம் அதிகமாய், அவருடன் வம்பும் வாதும் விளைத்துக்கொண் டிருந்தனர். இதனால் துர்வாசருக்கும் சினம் அதிகமாய்ப் பொங்கி வில்வலனும் வாதாபியும் அகஸ்தியரால் நாசமடைந்து போவார்களெனச் சபித்தனர். இந்தச் சாபத்தைப் பெற்ற வில்வலனும் வாதாபியும் அந்தச் சமயத்தில் ஒருவாறு அடங்கினரேனும், அவர்களுடைய கெட்ட எண்ணம் அவர்களை விட்டு அகலவே யில்லை. ஆகவே, அவர்கள் அயனை நோக்கித் தவஞ்செய்வா ராயினர். அவர்களுடைய முழுநோக்கமும் தவசியர்களை வதைத் துன்னவேண்டு மென்பதே யாகும். இந்த நோக்கத் துடனே வில்வலன் தனது தம்பியாகிய வாதாபியைக் கொன்று பலியிட்டு ஒரு யாகஞ் செய்தான். அதற்குப் பிரமதேவன் மன மிரங்காததால், வில்வலன் தனது உடலிலுள்ள தசைகளை அறுத்தறுத்து யாகத் தீயில் போட்டு மிகப் பக்தியோடு யாகம் நடத்த, அதனால் அயன் மனம் இரங்கி வில்வலன் கோரிய வரத்தைத் தந்து வாதாபியையும் உயிர்ப்பித்து மறைந்தான். பின்னர் இருவரும் தமது மாமனாகிய சூரபதுமனிடம்

சென்று, தமது பிரதாபங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறி, அவனைக் களிப்பிக்கச்செய்து, அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, குடதிசைக் கேகி, ஓரிடத்தில், கனிகளும் மலர்களும் நிறைந்த கற்பகச் சோலை போன்ற ஒரு நந்தவனம் அமைத்தனர். அங்கே வரும் இருடியரை அதிக வந்தனோபசாரத்துடன் அவர்கள் வரவேற்று, அவர்களை உண்டுபோகும்படி வேண்டிக் கொள்ளுதலும், அதற்காக வில்வலன், வாதாபியை யோர் ஆடாக்கி அதைக்கொன்று பக்குவமாய்க் கறி சமைத்து, விருந்துண்ண வரும் முனிவர்களுக்குப் பரிமாறுதலும், அவர்கள் உள்ளங்குளிர உண்டபின், வில்வலன், 'வாதாபி' யெனக் கூவ, அவர்கள் வயிற்றிற் கறியாய்ச் சென்றுள்ள வாதாபி, கூச்சலிட்டு முனிவருடைய குடலைக் கீறிக்கொண்டு வெளிவருதலும், உடனே செத்த முனிவனைக் கொத்திக் கறிசமைத்து, வில்வலனும் வாதாபியும் விலாப்புடைக்கத் தின்னுதலும் வழக்கமா யிருந்தது.

அஃதவ்வாறாக, நாரதர் கலகத்தால் விந்தமலை யானது ஆகாயத்தை அளாவும்படி மீதூர வளர்ந்து உலகமுழுவதையும் இருளால் மறைக்க அதைக்கண்ட தேவர் மனிதர் முதல் யாவரும் வருந்த, அந்தக் குறையைப் போக்குதற்கு அகத்திய பகவான் ஞான நிஷ்டையிலிருந்து, சிவபிரா னருளால் விந்தமலையை யடக்கும் வன்மையையும், கமண்டலத்தில் காவிரி நதியையும் பெற்றுத் திரும்பி வந்துகொண் டிருந்தனர். வருகின்ற வழியில் கிரவுஞ்சனென்னு மரக்கன் அகத்திய முனிவருக்குத் தவறான வழியைக் காண்பித்து, அவரைப் பலவாற்றானும் மயங்கித் தியங்கச்

செய்து, மழையைப் போன்றும் மேகத்தைப் போன்றும் மின்னலைப் போன்றும் இடியைப் போன்றும் பற்பல தோற்றங்களை உற்பாதமாய் விளைத்து அவரைக் கலங்கச் செய்யவே, முனிவர் பெருமானும், தமது ஞான நோக்கத்தால் நன்காராய்ந்து அவையாவும் கிரவுஞ்சப் பாவியின் அதிக்கிரமச் செயலாகுமென்று உணர்ந்துகொண்டு, கிரவுஞ்சன் ஒரு மலையாகக் கடவனென்றும், குமரக்கடவுளால் பின்னர் அழியக் கடவனென்றும், சாபமிட்டனர். இது நிகழ்ந்தபின் விந்த மலையை அமிழ்த்தி அடக்கிவிட்டு வில்வலன் வாதாபி என்கின்ற கொடியோரிருந்த கடிமலர்ச் சோலையைத் தவமுனிவரான குறுமுனிவர் நண்ணினர். பெரியாரைக் கண்டதும் கொடியார் எதிர்கொண் டழைத்து அட்டாங்கமும் நிலந்தோய அடிக்கமலத்தே வீழ்ந்து, அசனமுண் ணும்படி பெரிதும் வேண்டினர். வந்தனை வழிபாடுகளால் சிந்தை மகிழ்ந்த முனிவர், அதற்கு உடன்பட்டு ஆங்கே தங்கினர். வழக்கம் போன்றே வில்வலன் வாதாபியை ஆடாக்கி அறுத்துப் பலவகையாகக் கறிகளைச் சமைத்து இலையிற் பரிமாறி இருடியர் பெருமானை உண்ணுமாறு வேண்டிக்கொண்டனன். இருடியர்பெருமானும் தன் இதயங்களிகூர உண்டதற்பின், வில்வலன், 'வாதாபி!' என வழக்கப்படி கூவினன். வாதாபியும் முனிவருடைய வயிற்றைக் கலக்கினன். பயந்தனர் பெரியார், பார்த்தனர் ஞானதிருஷ்டியில்! அனைத்தையும் அரைக்கணப் போதினி லுணர்ந்துகொண்டு, அகஸ்தியமுனிவர் வாதாபி யென்பவன் தமது வயிற்றிலேயே சீரணமாகி நசிக்கும்படி 'வாதாபி ஜீர்ணோபி' எனச் சபித்தனர். இதுகாறும் முனிவர்களுடைய வயிற்றைக் கீறிக்

கொண்டு வெளிவந்த வாதாபி, இப்பொழுது, கடலைப் பருகிய குறுமுனிவர் வாக்கினால், அவரது வயிற்றி லேயே ஜீர்ணித்து அதப்பட்டுப் போயினன். வில்வல னுக்கோ கோபமும் வந்தது, கண்களும் சிவந்தன! முனிவரோடு பொருதற்கு மூர்க்கத்தனமாய் அவன் எழவே, 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்கின்ற வண்ணம் அகத்தியமுனிவர், ஒரு தருப்பையைக் கிறி அவன்மீ தெறிந்தனர். அரக்கப்பாவியும் இரு கூறுகி அக்கினியா லெரிந்து போயினன். பின்னர், அகத்தியமுனிவர், ஆங்குநின்றும் புறப்பட்டுத் தமது வழி ஏகினர்.

அரக்கருடைய கொடுமையோ நாளுக்கு நாள் அதிகமாய்க்கொண்டே வந்தது. தேவர்களை வாட்டி வதைத்து, மீன்பிடிப்பது போன்ற இழிவான தொழில்களில் அன்னாரைச் செலுத்தி தேவருலகத் தைக் கொளுத்தித் தொலைத்த தெல்லாம் போதா தென்று, சூரபதுமனுக்கு இப்போது கோரமான மற்றோ ரெண்ணமும் உதித்தது. அதாவது, இந்தி ராணியைத் தான் கைக்கொண்டு தனக்கே மனைவியாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்பதுதான். இந்த எண்ணத்தினால் அவன் இந்திரனிடத்திற்குச் சில தூதர்களை அனுப்பலாயினன். அது தெரிந்துகொண்டு இந்திரனும் இந்திராணியும் குயிலுருவமாக மாறிப் பூவுலகத்தில் சீர்காழி யென்னும் சிவதலத்திற்கு வந்து ஆங்குச் சிவபெருமானுக்கெனத் தனி நந்தனவன மொன் றமைத்துப் பெருமானிடம் தமது குறைகளைக் கூறி முறையிட்டு பூசனை புரிந்து காலங்கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனமிருந்துகொண் டிருக்குங்

காலத்தில், ஒரு சமயம், சீர்காழியில் மழையே யில்லாமல் நீர் வறண்டு போகவே, இந்திரன் வைத்த நந்தனவனம் சுந்தரம் நீங்கி மலர்களெல்லாங் காய்ந்து சாய்ந்து போக, தேவர்கோன் நிராத்துயர மடைந்திருந்தனன். அவ்வமயம் நாரதபகவான் ஆங்குப் போந்து, இந்திரனுக்காகப் பெரிது மிரங்கி, விநாயகக் கடவுளை ஆராதிக்குமாறு அவனுக்குப் பணித்தருள, அவனும் அவ்வாறே செய்ய, விநாயகக் கடவுளும் அகத்தியரிருந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளிக் காகமுருக் கொண்டு கமண்டலத்தில் அவர் வைத்திருந்த நீரைக் கவிழ்த்துவிட, அது கங்கையிற்புனிதமாய காவிரியாகப் பெருகி, இந்திரன் வைத்திருந்த நந்தனவனத்தைச் சீர்பெறச்செய்து செழுமை யுண்டாக்கிவிட்டது. அகத்தியருக்கோ கோபம அளவு கடந்து உண்டாயிற்று. கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட்ட காகத்தின் மீது அவர் கல்லினை எறிந்தார். விநாயகரோ காகத்தின் உருமாறி ஒரு பிராமணச் சிறுவராய் எதிர் நின்றனர். அகத்தியருக்குக் கோபம் அளவுகடந் துண்டாகிக் குட்டைப் பிராமணனை அவர் குட்டச் செல்லும் போது, விநாயகப்பெருமானார் தமது உண்மை யுருவோடு அகத்தியரெதிரே தோன்றினர். அகத்தியருக்கு இதனால் அளவிறந்த ஆச்சரியமுண்டாய், விநாயகப் பெருமானெதிரே அவர் அட்டாங்கமும் நிலந்தோய அடிபணிந்து தெண்டனிட்டு, ‘அருளே யுருக்கொண்ட ஐங்கரனாரே, அரனார் திருமகனாரே, கரிமுக வதனமும் கமலக் கண்களும் தோன்ற அடியேனுக்குத் தரிசனந்தந்து ஆட்கொண்டருளிய கருணைத்திறத்தை என்னென்ன வியப்பேன், யாதெனப்புகழ்வேன்! எக்காலத்தும் என்னைத் தப்பாது காத்தல் நுமது கடன்.

அண்ணலே போற்றி, அரன்தருமகனே போற்றி, வல்லபை மணாளா போற்றி, வானவர்களுக்கெல்லாம் தலைவா போற்றி' என்று ஏத்தியேத்தி இறைஞ்சி நின்றனர். விநாயகப் பெருமானும் மனம் மிகக் களிகூர்ந்து அகத்தியரை அருளுடன் நோக்கி, 'அன்பனே, நின் பக்தியால் அகம் மிக மகிழ்ந்தேன். உன்னைப்போல என்னெதிரே உளங்கனிந்து யாவர் தமது சிரத்தில் குட்டிக்கொண்டு பக்திசெய்து பரமானந்தமடைகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நற்கதியுண்டாகுமாறு நல்லருள் புரிகின்றேன் யான்! மேலும், என்னாலுண்டாகிய இந்தக் காவிரியில் எவர் முழுகிக் குளிக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லோரும் தமது விருப்பங்க வீடேறப் பெறுவார்கள்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளித் தமது திருவுரு மறைத்தேகினர். அகத்திய முனிவரும் திருப்பொதிகைக்குச் சென்றனர்.

இஃதிவ்வாறாகத் தேவேந்திரனைக் காணாது தேவர்கள் மனம் மிக வருந்திச் சீர்காழியை யடைந்து, ஆங்கே இந்திரனைக்கண்டு அவனிடம் தம் குறைகூறி அவர்களனைவோரும் முறையிட லாயினர்: 'எங்களை யெல்லாம்விட்டு எந்தல் பெருமானே, இவ்வாறு நீவிர் கரந்துறைவது நமது பெருந்தகைமைக்கு அழகாகுமோ! நமது புதல்வன் ஜயந்தனை அலையவிட்டுத் தலைவனில்லாக் குடியைப்போன்றும், கொம்பில்லாக் கொடியைப்போன்றும் எங்களையும் கலங்கவிட்டு, இங்கே வந்து நீவிர் என்னவோ யோசனை செய்துகொண்டிருக்கின்றீர்களே! எங்கள் கதி அதோகதியாய்ப் போய்விட்டதே! மீன் பிடிக்கச்சொல்லித் தீயோன் எங்களை வருத்துகின்றான். ஈனத்தொழில் செய்கின்

ளோம்; மானமிழந்து மதிகெட்டவ ராகின் ளோம். நீவிர் இல்லாத தேவருலகம் பான்மதிய மில்லாத வானம்போ லிருக்கின்றதே. இப்பொழுதே நீவிர் புறப்பட்டு, எங்களையெல்லாம் காக்க வழிதேடல் வேண்டும்' என்று விண்ணவர்கள் பலவாறுகத் தேவேந்திரனிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள். தேவேந்திரன், தன் மனைவியாகிய இந்திராணியை, சாத்தாவிடம் அடைக்கலமாக வைத்துத் தேவர்க ளுடன் கைலை சென்றனன். இந்தச் சமயத்தில் சூரபதுமனுடைய தங்கையாகிய அஜாமுகி தனது பாங்கியாகிய துன்முகியோடு இந்திராணியை நாடி அவளிறங்கி யிருக்கின்ற இடத்தைத் தேடி வந்தனள். இந்திராணியோ ஒரு சண்பகப் பூங்காவில் சிவபிரானை நோக்கித் தவம் புரிந்துகொண் டிருந்தனள். அவளைக் கண்டதும் அஜாமுகியானவள் பாய்கின்ற புலிபோலத் தீப்பொறி பறக்க ஓடிவந்து, இந்திராணியை நோக்கித் தன் தமயனுகிய சூரபதுமனுக்கு மனைவியாகுமாறு தூண்டி வேண்டினள். எவ்வாறு சொல்லியும் இந்திராணி மனமிரங்காததால், அஜாமுகி யென்னும் அக்கிரமப் படுபாவி, தேவமன்னன் மனைவியைக் கண்டவாறு தூஷித்தனள். சாத்தா கோயில் காவல் செய்யும் வீரமாகாளன் இதனைக் கண்டு, தண்டு கொண்டு சண்டை செய்யத் தொடங்கினன். அஜாமுகியும் இந்திராணியை ஆகாயத்தில் தூக்கிப் பறந்தனள். வீரமாகாளனும் விடாது தொடர்ந்து, கொடிய பாவியுடன் நெடிய பெரும்போர் புரிந்து, கடைசியில் அவளுடைய இரண்டு தோட்களையும் அறுத்துத் தள்ளி, இந்திராணியை மீட்டுக்கொண்டு இறைவனிடம் சேர்ந்தான்.

தோளறுபட்ட அஜாமுகி, குருதிவெள்ளம் பெரியதொரு யாறுபோலப் பெருகத் தன் அண்ணனாகிய சூரனிடம் அழுதுகொண்டே சென்று, நடந்த சங்கதிகளை ஆதியோடந்தமாகக் கூறினாள். இவையெல்லாவற்றையும் கேட்ட சூரனுக்கு இதயம் வெடிப்பதுபோலாய்விட்டது, கோபமெழுந்து கூத்தாடத் தலைப்பட்டது. 'அமரரை யெல்லாம் வென்று கொன்று அதோகதிப்படுத்தி அணு அணுவாய்த் தேய்த்து விடுகின்றேன்!' என்று ஆங்காரத்துடனே, சூரபதுமன், ஆரவாரித்துப் பொங்கினான். இதனைக் கண்ட பானுகோபன் தனது தந்தைக்கு எவ்வளவோ சாந்தமொழிகள் கூறினான். வீரமாகாளன் செய்த தீங்கிற்கு வானோர்களை என் வாட்டி வருத்தவேண்டுமென்று, பானுகோபன் தன் தந்தையாகிய சூரபதுமனுக்கு எவ்வளவோ சமாதான மொழிகளும் சாந்த வார்த்தைகளும் கூறினான். பானுகோபன் தன்னை எதிர்த்துப் பேசினதற்காகச் சூரன் அவனைக் கடிந்துரையாடிப் பிரமனைக்கொண்டு அஜாமுகியின் கரங்களைச் சரிப்படுத்தி, எண்டிசைப் பாலகர்களையும் நவக்கிரகங்களையும் சின்னபின்னமா யடித்து அவர்களெல்லோரையும் சிறைப்படுத்திச் சித்திரவதை செய்தான். பானுகோபனைச் சூரன் முனிந்து பேசவே, அவனும் எழுந்தான் போருக்கு! இந்திரலோகம் சென்று, தேவேந்திரன் புதல்வனாகிய ஜயந்தனுடன் போராடி ஐராவத யானையின் கொம்புகளை முறித்து, அவனையும் அனேக தேவர்களையும் பானுகோபன் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். தேவர்களைச் சூரபதுமன் அங்கஹீனப் படுத்தப் பார்த்து அது முடியாமற் போயிற்று; ஏனென்றால், அமுத வலிவால்

அவர்கள், குறைந்த அங்கங்களை யெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் பெறுவாராயினர். ஆகவே, அவர்களை உறுப்புக் குறைவினராகச் செய்தல் ஆகாத காரியமாகு மெனக் கருதிச் சூரபதுமன் அவர்களெல்லோரையும் சிறைச்சாலையில் வைத்தான். திருவெண்காட்டில் தவம்புரிந்து வெள்ளையானையும் மருப்பைப் பெற்றது. தேவர்கள்படும் துயரம் ஓதற்கரிதா யிராநின்றது.

பிரகஸ்பதி பகவான் இந்தச் சரிதத்தைப் பேருளாளரான அறுமுகப் பெருமானுக்குக் கூறித் தேவர்களைக் காத்தருளல் வேண்டுமெனக் குமரக்கடவுளைப் பிரார்த்தித்தனர். கந்தப்பெருமானும் அந்த விதமே யாகக்கடவது எனத் திருவாக்களித்துத் திருவருள் புரிந்தனர்.

வீரன் விஜயமும் சூரன் விழிப்பும்.

தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் தேவேந்திரனோடு, முருகப்பெருமான்றன் திருவடி பணிந்து அரக்கரைக்கொன்று அமரரைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கிரங்கி அவ் வண்ணமே அரக்கரை யொழித்து அறத்தை நிலை நாட்டுவதாய், ஐயன் திருவாக்களித்ததற் கிணங்க, ஆங்கப்போதே பெருமானுர் தமது சகோதராகிய வீரவாகு தேவரை அழைத்து, 'அருமைத் துணைவனே, நீ இக்கணமே புறப்பட்டுக் கடலைத்தாண்டி மிக்க வீரப் பிரதாபத்தோடு வீரமஹேந்திரநகர் சென்று, நீருய் அங்கே ஆரவாரித்துக்கொண் டிருக்கும் சூரனென்னும் பாவியைக் கண்டு, அவனுடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வரக்கடவை. என்னதான் விரோதியாயிருந்தாலும், முன்னம் அவனுக்கு நீதிகளை நன்னயமா யுரைக்காமல், திடீரெனப் படையெடுத்துத் தீவிரமாய்த் தொலைத்துவிடுதல் அறநெறி யாகாது. இந்திரனுடைய சுந்தர மைந்தன் ஜயந்தனென்னும் இளம்பிள்ளையைச் சிறைச்சாலையினின்றும் விடப் போகின்ருனு, தேவர்க ளெல்லோரையும் சிறையினின்றும் நீக்கி அவர்களை அனுப்பப்போகின்ருனு, அமராபுரிப் பட்டணத்தைப் பண்டைய நிலைமைப்படி அமரர்கள் தலைவனுக்கே கொடுத்துவிடப் போகின்ருனு,

அல்லது என் கை வேலாயுதத்தாலே கொல்லப்பட்டுச் சாகப் போகின்றனு என்பனவற்றையெல்லாம் நன்கு தெரிந்து வரக்கடவை. உயிர்த்தோழனன உத்தம நண்பனே, சூரபதுமனுக்கு நீதியெல்லாம் நீ ஓதக் கடவை. அநியாயம் செய்பவனை அறுமுகவன் வேலாயுதம் விடாதென்று வீரமாய் அவனுக்கு நீ கூறக் கடவை. நல்ல வழிக்கு வந்தால் நல்லபடி பிழைத்துப் போகட்டும். தீயவழியிலேயே ஓயாமல் உழல்வானுனல், தீ நரகத்திற்குப் போய்ச் சேரட்டும். ஆகையால், வழியிலென்ன இடர் நேரிட்டாலும், அதற்கெல்லாம் நீ அணுவளவும் பயமுருது, அதிர்த்து வருகின்ற அக்கிரமப் பாவிகளை உதைத்துத் தள்ளி, மிதித்துத் துவைத்து, அட்டகாசஞ்செய்து அவர்கள் கொட்டங்களை அடக்கி, அனைத்தையும் தெரிந்துகொண்டு, அருகில் வந்து சேருவாயாக' என்று கருணைமுகம் பொலியக் கட்டளையிட் டருளினர்.

ஐயன் சொல்லிமுடிக்கு முன்னரே, ஆகாயத்தி லெழும்பினர் வீரவாகுதேவர். முருகப்பெருமானர் திருவடித் துணைகளை முடிமே லணிந்துகொள்வதாய் மனத்தில் நினைத்து, மகிழ்வுடன் முறுவலித்துக் கந்தமாதன பருவதத்தின்மீதிருந்து வீரவாகுதேவர் தென்கடலைத் தாண்டுவாராயினர். வீரன் கடல் தாண்டும் தீரச்செயலினுலும், அகோர சப்தத்தாலும் எட்டுத்திக்கு யானைகளும் மட்டில்லாமற் கலங்கின; நவக்கிரகங்கள் பதைபதைத்து நாலுபக்கங்களிலும் சிதறின; வேறு நக்ஷத்திரங்களும் தாறுமாருய்த் தவித்துப்போயின; திமிங்கிலங்களும் திமிங்கில கிலங்களும் கடலிலமிழ்ந்து உடம்பினின்றும் உயிர்போகப்

பெற்றன. வேறு சொல்லவும் வேண்டுமோ தேவர்களும் தயங்கினர், மூவர்களும் மயங்கினர்.

இவ்வாறு வீரவாகுதேவர் தென்கடலைக் கடந்து இலங்கை முகப்பிற் செல்ல, அங்கு வீரசிங்கன் என்னும் அரக்கன் வீரவாகுதேவரை எதிர்க்க இருவர்க்கும் பெரும்போர் மூண்டுவிட்டது. சண்டையின் கொடுமை மண்டலத்தில் எவராலும் சொல்ல முடியாது. வீரவாகு தேவரை வீரசிங்கன் தாக்கிப் பலத்த காயங்களை விளைக்கப் போகுமளவில், தேவர் தமது திவ்ய திருச் சக்தியால் பாவியை அடித்துப் பாரினில் வீழ்த்தினர். இவ்வாறு வீரசிங்கனை வீரவாகு தேவர் போரினிலடித்து மாளச்செய்தது, பின்னர் விளையும் பெரும்போர்க்கு முன்னர் பலியளித்தது போன்றிருந்தது. பிறகு, வீரவாகுதேவர் வெற்றி மாலை சூடி வீராவேசத்துடன் இலங்கைச் சிகரத்தை மிதித்துச் செல்லும்போது, இலங்கையானது கடற்குள் அமிழத்தொடங்கியது. இந்தக் காட்சி மிகுந்த பயங்கரக் காட்சியா யிருந்தது. அரக்கர்களெல்லோரும் கிடுகிடுவென்று நடுங்கினார்கள். ஆனால் அவர்க ளெல்லோருக்கும் தலைவனாயிருந்த அதிவீரனென்பவன், அவர்கள் பயத்தை அடியோடே தொலைக்கவெண்ணி, ஒரு குதிகுதித்து வீரவாகு தேவரை மிதித்துவிடுவதுபோல எதிரே தோன்றிப் பெரும்போர் விளைக்கத் தொடங்கினான். அப்போது வீரவாகுதேவர் கோபாக்கினியானது அதிவீரனையும் அவனைச் சார்ந்தோர்களையும் விநாடியில் சுட்டெரித்துச் சுடுசாம்ப ராக்கிவிட்டது. பின்னர் வீரவாகு தேவர் வீரமகேந்திர நகர் சென்று தெற்குக் கோபுர

வாயிலிற் காவல்செய்துகொண் டிருக்கும் கஜமுகா சுரனோடு பெரும்போர் புரிந்தனர். இக் கஜமுகா சுரன் மிகப் பொல்லாதவன்; ஆயிரம் சிரங்களும் ஈராயிரங் கரங்களு முடையவன். அவனுடைய துதிக் கைபோ மிகப் பயங்கரமாயிருக்கும்; கொம்புகளின் கூர்மைபோ சொல்ல முடியாது. இந்தக் கொடிய கஜமுகாசுரன் தான் காவல்செய்யும் தென்றிசைப் பக்கத்தில் வீரவாகுதேவர் வேகமா யெழுந்தருளு வதைக் கண்டு அவர்மீது கடுஞ்சினமுற்று, அவரைச் சண்டைக் கழைத்து அவருடன் வாது செய்தான். இதனால் வீரவாகுதேவருக்குக் கோபம் மிகவும் மூண்டது. ஆகவே, இருவர்க்கும் கடிய பெரும்போர் விளைதத் தருணம் நேர்ந்தது. பெரிய காத்திரமும் கோரஸ்வரூபமு முடைய அசுரன் கணக்கு வழக் கில்லாமல் மலைகளைப் பிடுங்கி வீரவாகுதேவர்மீது எறிய, அவையெல்லாம் பொடிப் பொடியாய்ப் போகுமாறு ஐயன் தூதர் செய்துவிட்டனர். அவன் ஓர் ஆயுதத்தை எறிய இவர் ஒரு படைக்கலத்தைப் பிரயோகிக்க, இவர் ஓராயுதத்தை விடுக்க, அவன் வேறொன்றால் அதனைத் தடுக்கக் கோபங்கொண்டு வீரவாகுதேவர் கோரப்படைகளை மேலும் மேலும் முடுக்க, அவைகட் கேற்றதுபோலக் கஜமுகாசுரனும் ஆயிரமாயிரம் வாளிகளை அடுக்கடுக்காயடுக்க இப்படி யாக இருவருக்கும் சண்டை ஒப்பேது மில்லாதபடி நெடுநேரம் நிகழ்ந்ததற்பின், வீரவாகுதேவர் கஜமுகா சுரனை எமனுலகத்திற் கனுப்பிவிட்டனர்.

அதற்குப் பிறகு வீரவாகுதேவர் அணு ரூபம் தாங்கி வீரமகேந்திர புரத்துக்குட் சென்று ஆங்கு

நிகழும் வைபவங்களை யெல்லாம் காணலாயினர். ஒப்பற்ற அந்தப் பட்டணம் உன்னதமா யமைந் திருந்த அழகைக் கண்டு, வீரவாகு தேவரடைந்த ஆச்சரியத்திற்கோ ரளவில்லை. ஆங்குக் காணப்பட்ட ரதகஜ துரக பதாதிகளையும், அற்புதமும் பொற்பும் வாய்ந்த அழகான நவரத்தின மண்டபங்களையும், ஆடல் சாலைகளையும், பாடல் சாலைகளையும், பளிங்கு மண்டபங்களையும், உத்தியான வனங்களையும், ஊஞ்ச லாடும் இடங்களையும், சலவைக் கற்குளங்களையும், மந்திராலோசனைச் சபைகளையும், உத்ஸவங்களுக் கென்று வைத்திருக்கும் பிரபைகளையும் மற்று முள்ளவைகளையும் நோக்கி வீரவாகுதேவர் தம் மனத்தில் தெவிட்டாத ஆனந்தம் கொண்டனர். இப்படி வீரவாகுதேவர் வீரமகேந்திர புரத்தின் அணிகளையும் அழகுகளையும் பார்த்துப் பார்த்து ஆச்சரியமும் ஆனந்தமு மடைந்து போய்க்கொண் டிருக்கும்போது, அவர் ஒரு சிறைச்சாலையைக் கண்ணுற்றனர். அஃது இந்திரன் புதல்வனாகிய ஜயந்தனை அடைத்து வைத்திருந்த சிறைச்சாலையாக இருந்தது. அதனைக் கண்டதும் வீரவாகுதேவர் ஒரு புறம் மறைந்து நின்று பார்த்துக்கொண் டிருந்தனர். அங்கே அச் சிறைச்சாலையின் காவலாளர்கள் ஜயந் தனை மிகக் கொடுமையாய் வருத்திக்கொண் டிருந் தார்கள். அப்பொழுது அவன் வெம்பி வெய் துயிர்த்துப் பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

'ஐயோ! நான் எவ்வண்ணம் இத் துயராற்ற மாட்டுவேன்! இந்தப் பாவிகள் என்னை வருத்து கின்றனரே! என் தகப்பனார் இருக்கும் இடத்தைச் சொல் என்று வற்புறுத்துகின்றனரே! நான்

என்செய்வேன் ! இந்திரபோகமென்று இவ்வுலகில் எல்லோர்களும் சொல்லுகின்றபடி, எல்லாப் போகங் களையும் உல்லாசமாய் அனுபவித்துவந்த நானும் மற்றைத் தேவர்களும், இந்தக் கதிக்கு ஆளாகி நொந்து வருந்துகின்றேமே! என் செய்வோம், எவ்வா றய்வோம்! தக்கன் வேள்வியில், தேவர்கள் தலைகொழுத்து நந்தியை இகழ்ந்துபேசின நாச காரணத்தா லன்றோ, இந்தத் தலைவிதி எந்தமக்கு வந்துநேர்ந்தது. ஈசன் கடுஞ்சாபத்தை எவரே மாற்ற வல்லவர்கள்! அதனை மாற்ற அரனாலே யாகுமே யன்றி வேறு எவராலும் தினைத்துணையும் முடியாதே! ஈசா, நேசா, அன்பர் மனத்தின் விசுவாசா! உன்னைக் கை யெடுத்து ஒருகோடி வந்தனை புரிகின்றேன். அட்டாங்கமும் நிலம் தோய அடிகளில் வீழ்ந்து பணிகின்றேன். காலனை யுதைத்து நீ பாலனைக் காப்பாற்ற வில்லையா? தேவர்களுக்கும் மூவர்களுக்கும் ஒருசமயம் திருவருள் சுரக்கவெண்ணி நஞ்சைஎடுத்து நீ நன்றாய்ப் பருகவில்லையா ? அத்தகைய அருள் வடிவமான மூர்த்தி! அன்பே யுருவான ஆதியஞ் சோதி! அனாதிப் பெருஞ் சோதியாகிய நீ அடியேனைக் காக்கத் திருவருள் புரியல் வேண்டும். திரிபுரத்தை எரித்த உனக்கு எதுதான் வருத்தம் ? எம்மானே, பெம்மானே, அம்மானே, ஆயிரந்திருநாம முடை யானே, என்னையும் என்னைச் சார்ந்தவர்களையும் எற்றபடி நீ காத்தருளல் வேண்டும். கோபித்த கண்ணாலே நீ எறிட்டுப் பார்த்துக் குளிர்ந்த நோக்கத் தாலே என்மீது கடாக்ஷித்து, எங்களைத் தகுந்தபடி நீ காத்தருளல் வேண்டும்' என்று ஜயந்தன் பலவா றாகப் புலம்பிக்கொண்டே சற்று அயர்ந்து தூங்கினான்.

அந்த வேளை அவன் கனவில் கந்தவேள் தோன்றினர். ஓராறு சிரங்களும், ஈராறு புயங்களும், கருணை பொழியும் கமலக் கண்களும் விளங்கத் திருவடித் துணைகளில் சிலம்பு கலகலவென ஒலிக்க, எந்தை பிரானாகிய சுந்தரக் குமரர், மைந்தன் கனவில் மாட்சியுடன் தோன்றி, 'அப்பனே, ஒப்பிலா மைந்த! அருந்துயரடைந்து நீ அலமருதல் கூடாது. உளங் கலங்கல் வேண்டா நீ. அசுரரைக் கொன்று அமரரைக் காக்கவே அவனியிற் போந்து அவதாரம் செய்திருக்கின்றேன் யான். ஆகையால் என் அன்பா, நீ பயப்படாதே. அணுவளவும் அஞ்சாதே.' என்று தைரிய மொழிகளைக் கூறித் தேவப்பிரானர் மறைந்தனர். மேலும், தம் தூதனை வீரவாகுதேவரைச் சூரனிடம் அனுப்பியிருப்பதாகவும், அவன் துயரை அவர் போக்குவார் என்பதாகவும் அவனுக்குத் தைரியங்கூறி அறுமுகனர் மறைந்தனர்.

கடவுள் அருள்மொழி கேட்டு ஜயந்தன் கண் விழித்தபோது, காவலாளர்களெல்லோரும் வாயிலிலேயே படுத்துறங்கினர்; அவர்கள் தூக்கமும் மயக்கமும் அளவுகடந்துபோயிருந்ததனால், அவர்கள் கண்களுக்கு ஒன்றுமே தோன்றிற்றிலது; அவர்கள் மனத்தில் யாதுமே புலப்பட்டிலது. அந்தச் சமயத்தில் அங்கு வீரவாகுதேவர் வந்து, 'ஜயந்தா, உனக்கு ஜயமுண்டாகுக! அன்பனே, நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டுவதே யில்லை. அற்பரான அரக்கர்களை யெல்லாம், பெருமானர், காற்றிற் பஞ்செனத் தூற்றியடிக்கப் போகின்றார். மாயாபுரிக் கரசனான தாரகாசுரனை மர்த்தனஞ்செய்து மாளவடித்த பிரானுக்கு

எந்தக் காரியம்தான் அசாத்தியமாகும்? சூரபதுமனை மாளவடித்து அவனைச் சேர்ந்த உற்றார், உறவினர், நண்பர், படையாளர் எல்லோரையும் அரை விநாடியில், கந்தவேள், அதோகதிப் படுத்துவா ரென்பது உண்மை, உண்மை, முக்காலும் உண்மை! சற்றேனும் ஐயந்தா நீ. சித்தங் கலங்கவேண்டுவதில்லை' என்று வீரவாகுதேவர் தேவேந்திரன் புதல்வனை ஐயந்தனுக்கு ஆறுதல்கூறி அவன் மனதைத் தேற் றினர்

பின்னர் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, அணு ரூபத் தோடே வீரவாகுதேவர் சூரன் கொலுவிருக்குமிடம் போந்து, அக் காட்சியைக் கண்ணாரக்கண்டு அளவிலா ஆச்சரியங்கொண்டனர். சூரபதுமன் கொலு விருக்கும் சுந்தரக் காட்சியும், ஒப்பற்ற மாட்சியும் யாரால் சொல்லத்தரம், எவரால் வருணிக்க முடியும்! அந்தரத்தில் சந்திரன் குடைபிடிக்க, வருணன் பனிநீர் தெளிக்க, வாயுவென்பவன் மெல்லிய காற்றைச் சல்லாபமாய் வீச, அக்கினிபகவான் ஆங்காங்கே விளக்குகளாய் ஒளிர, மற்றுமுள்ள தேவர்கள் குற்றேவல் புரியத் தேவ கன்னியர்கள் அடைப்பங்க ளேந்த, நாக கன்னியர்கள் நர்த்தனம் செய்ய, அரம் பையும் ஊர்வசியும் அற்புதமான பாடல்களோடு ஆடிக்கொண்டு திகழ, நவரத்தின மயமான மண்ட பத்தில் பல ரத்தின கசிதமான சிங்காதனத்தின்மீது, சூரபதுமன் சுந்தரமாய்க் கொலுவீற் றிருந்தனன். ஒரு மூலையில் யாருக்கும் தெரியாமல் இருந்து, வீரவாகுதேவர் இந்த வேடிக்கைகளை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண் டிருந்தனர். முருகப் பிரானது

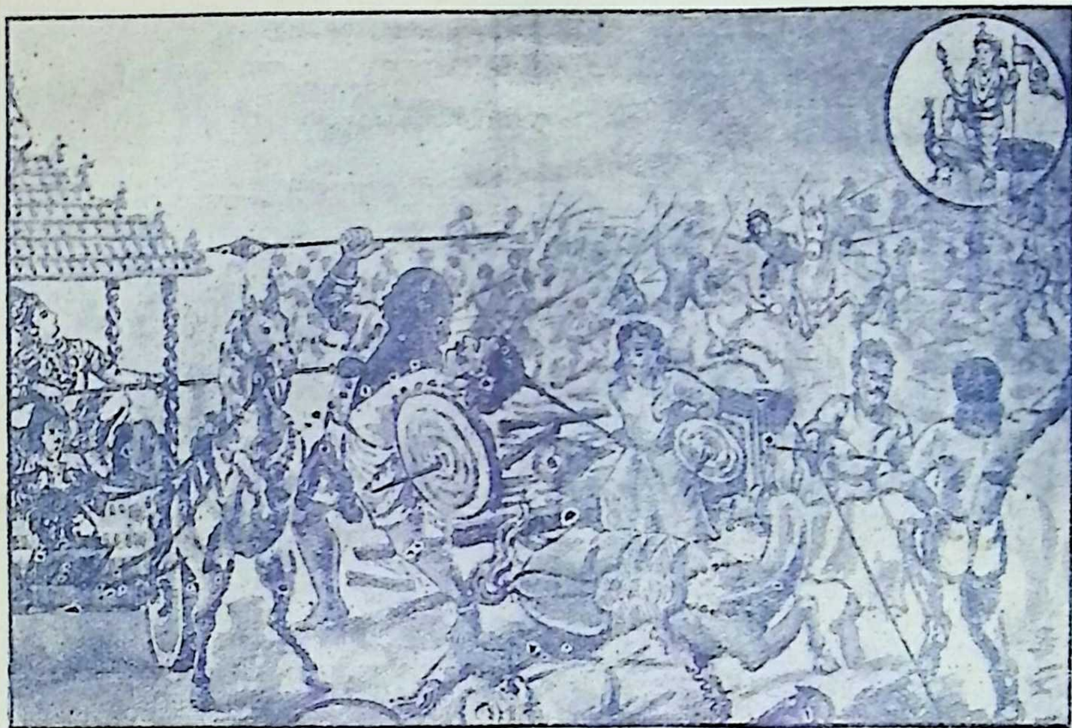
திருவருளால், ஆகாயத்தினின்றும் ஒரு சிம்மாதனம் அற்புதமாய் இறங்கிவந்தது. அறு உருவத்தை நீங்கி, வீரவாகுதேவர் தமது சுப உருவத்தைத் தாங்கி, ஐயன் அனுப்பிய சிங்காதனத்தின் மீது ஆரோகணித்தனர். சூரனுடைய ஆரவாரத்திற்கு இஃது யாதும் தோல்வியுறா திருந்தது. வீரவாகு தேவரும் சூரபதுமனும் இரண்டு தனித் தனிச் சிங்காதனத்தில் எதிரெதிரே வீற்றிருந்தது, கோரசூரியனொருவனும் குளிர்ந்த சூரியனொருவனுமாக இரண்டு சூரியர்களெதிரெதிரே வீற்றிருந்ததுபோ லிருந்தது. சூரபதுமன் வீற்றிருந்தது அரக்கர் கொடுமையை மிகுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்க, வீரவாகுதேவருடைய வியன்பெரும் தோற்றம் வைதிகநெறியிற் பாவுவாருடைய வண்மையனைத்தையும் விளக்கியது. வீரவெண்டையம் காலிலொலிக்க, வெற்றிவாளானது இடையிற் சிறக்க, மகர குண்டலமானது காதினில் தயங்கச் சோதிமகுடம் சிரசில் விளங்கத் திருநுதலில் பூதியும் திலகமு மிலங்க, வீரவாகுதேவர் வீரதீரமாய்ச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த திருத்தோற்றம், சத்துரு சங்காரம்செய்ய அவர் சித்தமா யிருந்தனரென்பதை நன்கு காட்டியது.

இவையெல்லாம் பார்த்த சூரபதுமனுக்கு எவ்வளவு கோபமுண்டா யிருக்கு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதே யில்லை! உறுமினன், கறுவினன், அவன் ஓரே கூச்சல் போட்டான். போட்ட கூச்சலால், பூமி முழுவதும் கலங்கினது, ஆகாயம் நடுங்கினது, ஆர்கலியென்னும் கடலும் குழம்பினது. 'ஆரடா நீ இங்கே அதிக்கிரமித்து வந்திருக்கின்றவன்? அச்சம்

பயமில்லாமல், அடக்கமென்பது சிறிதும் காட்டாமல், அகங்கரித்து, ஆரவாரித்துக் கொட்டம் விளைத்துக் கட்டளை கடந்து எனக்கெதிரே தோன்றி, என்னிலும் உயரமாக வீற்றிருக்கின்றனை ! என் பேரைக் கேட்ட மாத்திரத்தாலே, எண்டிசைகளும் கிடுகிடுக்கும், அண்டங்களனைத்தும் நடுநடுங்கும், என்னை மதியாத மூவருமில்லை, என் ஏவலின்கீழ்ப் பணியாத தேவருமில்லை! ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் ஒரே கட்டாய்க் கட்டியாளுபவன் நானென்பது உனக்குத் தெரியாதா? பூலோக, புவர்லோக, சுவர்லோக, மஹாலோக, ஜன லோக, தபோலோக, சத்திய லோகம் என்கின்ற மேலேழு லோகங்களையும், அதல, விதல, சுதல, தராதல, ரசாதல, மஹாதல, பாதாளம் என்கின்ற கீழேழு லோகங்களையும் ஏழாட்ட மாட்டிப் பம்பரம்போல் எடுத்தெடுத் தாட்டவல்ல என்னை ; சூரியனைப் பிடுங்கிச் சந்திரனை இழுத்து நக்ஷத்திரங்களையெல்லாம் நாலுபக்கங்களிலும் சிதறவடித்துப் பதற வழித்து, நடுநடுங்கி என் ஏவல்களையெல்லாம் அவைகள் நான்கே விநாடியில் செய்து முடிக்கும் வண்ணம் பணி கொண்டாளும் துணிவுடைய என்னை ; அந்தரங் கலங்க, ஆகாயம் குலுங்கக் கடல்களெல்லாம் முழப்ப, உலகமெல்லாமே ஒருவழிநில்லாது அல்லோல கல்லோலப்பட்டு மயங்கித் தியங்கி மாறுபட்டுக் கூறுபட்டுப் போகும்படி செய்யவல்ல என்னை ; மூவரானாலும் சரி, முப்பத்து முக்கோடி தேவரானாலும் சரி, கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்தியாதரர், கருடகாந்தருவர் எவரானாலும் சரி, என் கருத்துக் கிணங்காமல், என் விருப்பத்துக்கிசையாமல், என் கோரிக்கையை ஈடேற்றாமல், என் கொள்கைகளை நிறைவேற்றாமல் போவா

னாயின், அவர்களை யெல்லாம் அப்படியப்படியே பிடித்து வந்து, ஈனத் தொழில்களி லெல்லாம் ஏவ விடக்கூடிய வீரதீர பராக்கிரமம் பொருந்திய என்னை; எவருக்கும் அஞ்சாத என்னை; எவராலும் கொல்ல முடியாத என்னை; எல்லா இயல்புகளும் அமைந்துள்ள என்னை; எல்லாராலும் வணங்கப்படும் என்னை, ஒருசிறிதும் மதியாது ஒரு பொருட் படுத்தாது என்னிலும் உயரமாக, உன்னத ஆதனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்றனை! நீ யாவன்? உன் வரலாறு யாது? உனக்கிந்தக் கருவம் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? மட்டித்தனத்தால் நினக்குக் கொட்டம் உண்டாயிற்று? மாறுபடும் அகங்காரத்தால் அஃதுன்னிடம் தோன்றி யிருக்கின்றதா? இப்போதே அடங்கி நீ தப்பிக்கொண் டோடப் போகின்றாயா? என் சத்திக் கிரையாகி நீ எமனுலகம் சேரப் போகின்றாயா? சொல்லடா' என்று சூரபதுமன், வீரவாகுதேவரை நோக்கிச் சுடுசினத்தோடே இரைந்து பேசினன்.

இதைக்கேட்ட வீரவாகுதேவருக்கு உண்டான கோபம், இவ்வள வவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே, வீரவாகுதேவர் சூரபதுமனை நோக்கி, 'எடா! அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த அகங்காரப் பயலே! சண்டாள மிண்டாள சங்கடப்பயலே! அறநெறிவிடுத்து நீ மறநெறி பிடித்து, நல்லோர்களையெல்லாம் கானுவழிகளில் வாட்டியும், மோனம் பூண்டு ஞானத்துறையில் நின்றவர்களுக் கெல்லாம் ஊனம் புரிந்து மானக்கேட்டை விளைத்தும், அந்தரவானவர்களை யெல்லாம் ஆகாயத்திற்பறக்க வடித்தும், அன்னோர் தம் மங்கையர்க் கெல்லாம் அவமானத்தை

சூரனுடன் போராடுதல்.

யுண்டாக்கியும், பற்பல விதங்களில் நீ உற்பாதம் விளைத்து வருகின்றனை? உன்னையும் உன்னைச் சேர்ந்தோர்களையும் பஞ்சுபஞ்சாகப் பதறவடித்துங் கண்டங் கண்டமாகச் சிதற வடித்து, அதருமத்தை யெல்லாம் ஓட்டித் தருமத்தைத் தலை சிறக்க நாட்டித் தாரணி முழுவதையும் தாங்கியாளுவதென்றே ஐயன் தோன்றியிருக்கின்றான். அகிலத்தில், ஆறுமுகப் பெருமான் அவதரித் திருக்கின்றான். பூவுலகில் உன் அகங்காரமும், உன் ஆரவாரமும், உன் சட்டமும், உன் கொட்டமும், உன் குதூகலமும், உன் கொக்கரிப்பும் உன் ஆகாச் செயல்களும், ஐயன் முன்னே அறுவள வும் சாயவே சாயா! அநீதியென்பது உலகில் ஆகவே ஆகாது என்பதையும், கடுமை விளைத்துக் கொடுமை செய்வது காசினியில் உதவவே உதவாது என்பதை யும், அரைக்கணமேனும் நீ அகத்திற் கருதவேயில்லை. எடா! அக்கிரமப் பாவி, அகங்காரக் கொழுந்தே, அதரும மென்பதற்கென்றே தோன்றிய ஆகாவழிப் பயலே, தரும மென்பதைத் தாரணியில் நிலை நாட்டுவ தற்கே கந்தப்பெருமான் இந்தப் பாரில் வந்திருக்கின் றான்; அறமென்பதற்குத் தக்க அஸ்திவாரம்போட வேண்டுமென்றே, அறுமுகப்பெருமான் அவதரித் திருக்கின்றான். வன்ன வன்னமான பாணங்களை நீ என்ன என்ன விதமாய்ப் பிரயோகித்த போதிலும், மலைகள் மலைகளாய்ப் பிடுங்கி அவைகளை மண்ணாங் கட்டிகள்போல விட்டெறிந்தபோதிலும், ஆகாயத்தில் பறந்து நீ அமர் செய்தபோதிலும், அந்தரத்திற் சுழன்று சுழன்று நீ அகோர யுத்தம் விளைத்த போதிலும், ஐயன் வேலாயுதத்தின் முன் அவைக ளொன்றும் செய்யமுடியா. இப்போதும் நீ தப்பிப்பதும்

செய்யாமல், மூவர்களை வாட்டாமல், தேவர்களை வருத்தாமல், இந்திரன் மகன் ஜயந்தனைச் சிறையி னின்றும் நீக்கிப் பயந்தவர்களையெல்லாம் காப்பாற்றி விடுவையாயின் தொல்லையுமில்லை, துயரமுமில்லை, யாரும் வருந்த வேண்டியதில்லை, நீயும் சாகவேண்டிய தில்லை. ஐயன் தூதன் நான், நல்ல வழியைச் சொல் கின்றேன் கேள்! இவ்வாறு செய்து நீ இன்னலி னின்றும் நீங்கப் போகின்றனையா? அல்லது, ஆகா வழியிலேயே யுழன்று ஐயன் வேலினால் நீ ஆவி துறக்கப் போகின்றனையா?' என்று நீதியைப் போதித்துக்கொண்டே கோபமாய்க் கேட்டனர்.

[அ]! இதைக்கேட்ட சூரனுக்கு மிகக் கோபம் வந்து விட்டது. எழுந்தான், இரைந்தான், எல்லா உலகங் களும் நடுங்க ஒரே கூச்சலிட்டான். 'அடா! அற்பப் பயலே, அறியாத பயலே, உனக்கென்னடா தெரியும்? அளவு கடந்து அதிகம் பேசவேண்டியதில்லை! என் உயிருள்ளளவும் ஜயந்தனை நான் விடப்போவதில்லை. வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பி நீ செல்லுவை யாயின் உயிருடன் பிழைத்தாய், இன்றேல், மாண் டொழிந்து நீ மண்ணுக் கிரையாய்ப் போய்விடுவாய்! பத்திரம்! ஓடிப்போ' என்று சூரன் கடுங்காரத் தோடே கூவினன். வீரவாகுதேவரும் இதற்குத் தீரமான பதில் கூறினர்: 'அடா சூரா! இழிமனச் சண்டாளா! மழைக்குதவின குடை இடிக் குதவு மென்று கருதுவதுபோல, இதுவரைக்கும் உனக்குத் துணையிருந்த வரத்தின் பலம் இனிமேலு முனக் குதவுமென்று ஒருபோதும் கருதாதே. அமரர்க ளுக்கு அரைக்கணமேனும் துயர் செய்யாதிருந்தால்

நீ பிழைப்பாய், இல்லாவிட்டால், உன் உயிர் உடனே போய்விடுமென்று உறுதியாய் நினைத்துக்கொள்! வரங் கொடுத்தவனே அழிப்பதற்கு வந்திருக்கின்றான். பிழைக்கவேண்டுமானால், என் சொல்லைக் கேள்; சாக வேண்டுமானால், உன் விருப்பப்படி நடந்து கொள்' என்று, வீரவாகுதேவர் தீரமான மொழிகளைச் செப்பவும், சூரபதுமனுக் குண்டான கோபம் சொல்லவே முடியாது.

ஆகவே, வீரவாகுதேவரைப் பிடித்துக் கட்டிப் புடைத்து வெட்டும்படி, சூரபதுமன் அசுரர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான். சூரனுக்கு, வீரன் எவ்வளவு புத்தி கூறியும், சூரன் மனம் மாறாதிருந்த தெவ்வண்ண மிருந்ததெனில், காஞ்சிரங்காய்க்கு அமுதூட்டிச் சமைத்திட்டாலும், அதற்குக் கடுங்கசப்பு மாறாத தன்மைபோலும், முக்காலும் காகம் முழுகிக் குளித்தாலும் அது கொக்காகவே யாகாது என்பது போலவு மிருந்தது. சூரன் கட்டளை பிறந்தவுடன், வீரவாகு தேவரை வெள்ளம் வெள்ளமாய் அரக்கர்கள் சுற்றிக் கொண்டார்கள். அனைவோரையும் வீரவாகுதேவர் அரைக்கணத்திற் கொன்றொழித்துவிட்டு, ஆகாயத்திற் கிளம்பி வாகாய்ப் பறக்கத் தொடங்கினர். அவருடன் கூடவே, அற்புதமாய் விமானமும் மேற்கிளம்பியது. அரக்கர்கள் அப்போதும் அவரை விடவேயில்லை. அவர்கட்கெல்லாம் தலைவனாய்ச் சதமுகன் தோன்றி எதிர்த்தனன். அவனையும் வீரவாகுதேவர் அதோகதிப்படுத்தி விட்டனர். சதமுகன் மாண்டது கேட்டு, ஐம்பது வெள்ளக் கணக்கான படைகள் தோன்றி வீரவாகுதேவருடன் வீரதீரமாய்ப் போர்

புரிகின்றன. அப்படைகளனைத்தினையும் ஐயன் தூதன் அரைவிநாடியில் அழித்தொழித்துத் தேய்த்து மாய்த்தனன். பின்னர், வீரமஹேந்திர நகரிலுள்ள மாட மாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள், மண்டபங்கள், மந்திரங்கள், ஆஸ்தானங்கள், கோயில்கள், விமானங்கள், நந்தவனங்கள், நாடக சாலைகள் முதலான எல்லாவற்றையும் வீரவாகுதேவர் விச்வரூப மெடுத்துக் கொண்டு இடித்துப் பொடித்து அழித்து ஒழித்து ஆரவாரஞ் செய்தனர். அற்புதமான நகர முழுவதும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுப் போனதைச் சூரபதுமனறிந்து, சொல்லமுடியாத துயரத்திலாழ்ந்து, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இதயந் துடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, வீரவாகுதேவரை எதிர்த்து ஆயிரம் அவுணர்கள் தோன்றினர். மரங்களைப்பிடுங்கி வீரவாகு தேவர் அவர்கள் மீது வீசி, அவர்களனைவோரையும் எமனுலகம் சேர்த்தனர். இதனால், சூரன் துயரம் மேலும் மேலும் அதிகமாயிற்று. தந்தை படும் வருத்தத்தைச் சிந்தையிலுணர்ந்த வச்சிரவாகு என்பவன் பதினாயிரம் கந்துகங்கள் பூண்ட இரதமிசை ஆரோகணித்து வீரனோடு போரிட எழுந்தனன். இருவர்க்கும் சண்டை மிக்க கடுமையாய் நடந்தது. முடிவில், வச்சிரவாகு என்பவனே வானுலகஞ் சேர்ந்தனன். மேலும் மேலும் இடிசெதியே வருகின்றதென்று சூரன் இடிந்திடிந்து வருந்தினன். பிறகு, வீரவாகு தேவர் வெற்றிவேற் பெருமானைக் காண்பான் கருத்துட்கொண்டு, வீரமஹேந்திர நகரினின்றும் திரும்பி, இலங்கைக் கோட்டையில் வந்து, ஆங்குச் சிறிது நேரம் தங்கி இளைப்பாறினர். சிவபூஜை வேளையில் கரடி புகுந்தது என்று சொல்வது போன்று, யாளி

முகன் என்னும் கோரமுகன் அப்போது தோன்றி அமரிடத் தொடங்கினன். இஃதென்ன கொடுமை! இஃதென்ன கோரச்செயல்! ஒய்ந்த ஒருகணத்திலும், சாய்ந்து சங்கரா என்றிருக்க விடாது, சண்டை யிடுவதற்கென்றே அன்றைப்போதும் சண்டாளனொரு வன் தோன்றினன். அந்தோ! ஆயினென்ன? ஐபன் தூதனர் அரைக்கணமேனும் இளைப்பாரோ, சலிப் பாரோ, அல்லது களைப்பாரோ? அஃது ஒருபோது மின்று. அந்தக்கணமே வீரவாகுதேவர் யாளிமுகனை அந்தகனுலகத்திற்குச் செலுத்தி விட்டனர். வானவ ரெல்லோரும் மலர்மாரிபொழிந்தனர். அந்தரவாசிகள் துந்துபி முழங்கினர். வெற்றிவாகை சூடி, வீரவாகு தேவரும், கொற்றப்பிரானுகிய குமரேசரிடம் வந்து சேர்ந்தனர்.

எந்தைபெருமானர், வீரவாகுதேவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, எல்லாச் சங்கதிகளைப் பற்றியும் கேட்டரு ளினர். சங்கதிகளனைத்தையும் வீரவாகுதேவர் சாங்கோபாங்கமாய்ப் பெருமானுக்குக் கூறினர். தாம் திருச்செந்தூரினின்றும் புறப்பட்டுக் கடலைத் தாண் டத்தொடங்கினதும், ஆங்காங்கே அரக்கர்கள் தம்மை எதிர்த்துத் தம்மோடு போரிட்டதும், அவர்களெல் லோரும் தம்மால் அடிபட்டு உதைபட்டு மாய்ந் தொழிந்ததும், பின்னர்த் தாம் வீரமஹேந்திர நகர் வளப்பங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்ததும், சிறைச்சாலையில் ஜயந்தனைத் தாம் கண்டதும், அவன்பட்ட அவஸ்தை களைப் பார்த்துத் தாம் மனம் வருந்தியதும், அவனுக்குத் தாம் தேறுதல் கூறினதும், அணுரூபந் தாங்கித் தாம் அரக்கன் சபைக்குச்சென்று மறைந்து

நோக்கிக்கொண் டிருந்ததும், அங்கு, ஐயனருளால் அழகிய சிம்மாதனம் ஒன்று தமக்குக் கிடைத்ததும், அதன்மீது தாம் வீற்றிருந்ததும், சூரன் கோபித்துத் தம்மைத் தூஷித்ததும், தாம் கூறின நன்மதியை அன்னோன் கேளாது பதைத்ததும், தம்மை அவன் வருத்தத் தொடங்கினதும், தாம் அரக்கர்களை அழித்து, வீரமஹேந்திர நகரைத் தூளி தூளியாக்கித் திரும்பினதும், மீண்டு வரும்போது வழியில் தாம் சங்காரஞ்செய்து ஜயக்கொடி நாட்டிக்கொண்டே செந்தின்மா நகரடைந்து ஐயன் திருவடியை அன்போடு பணிந்ததுமாகிய எல்லா விவரங்களையும் வீரவாகுதேவர் எம்பெருமானுக்கு மொழிந்தனர். எம்பெருமானர், எல்லாவற்றையும் கேட்டு மகிழ்ந்து, சூரபதுமனுதியோர் தலைவிதிக்காக மிகவும் பரிந்து, தாம் போரைத் தொடங்குவதே தமது கடமை யாகுமென உறுதி கூறி, யுத்தத்துக்கு ஆயத்தஞ் செய்தனர். தேவர்க ளெல்லோரும் திருவருளைச் சிந்தித்துக் குமாரக்கடவுளுக்கு மங்களம் கூறி வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

இஃதிவ்வாறிருக்கச் சூரபதுமன், எல்லா விவரங்களையுந் தெரிந்துகொண்டு வருமாறு, முன் விடுத்திருந்த தூதர்கள் செந்தின்மா நகரடைந்து எல்லாச் சங்கதிகளையும் அறிந்துகொண்டு, வீரமஹேந்திரபுரம் சார்ந்து சூரபதுமனுக்கு அவைகளையெல்லாம் எடுத்தோதுவாராயினர். 'எண்டிசையும் கொடிகட்டியாளும் ஏக சக்ராதிபதியே கேட்டருள்க! தங்கள் ஏவலைத் தலைமிசைத் தாங்கிச் செந்தின்மா நகரடைந்து அந்தக் குமரன்தன் சங்கதி அனைத்தையும் தெரிந்து

கொண்டோம். அவரனுப்பிய தூதர் பேச்சைத் தாங்கள் அவமதித்து விட்டதாக, அப் பெருமானுருக் குண்டாகி யிருக்கும் கோபத்தை அளவிட முடியாது. ஆகவே, போருக்கு அவர்கள் ஆயத்தஞ் செய்கின்றனர்கள். பூதகணங்கள் புடை சூழ்ந்து நிற்கவும், சிவகணங்கள் கட்டியங் கூறவும், இலக்க வீரர்களும், அநேக சேனைத் தலைவர்களும் எவ்வெப் புறங்களிலும் தக்கவாறு ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருக்கவும், ரத கஜ துரக பதாதிகள் மிகக் குமுமிக் கடல் பொங்கிவந்தது போன்று காட்சி விளைத்துக் கொண் டிருக்கவும், உதயகிரி முகட்டில் உன்னதச் சூரியன் தோன்றுவது போல, முருகப் பெருமானுர் முகதரிசனம் தந்தனர். அந்தப் பெருமையை யெல்லாம் அளவிட்டுக் கூறல் முடியாது. ஆயிரம் பணாமுடிகளை யுடைய ஆதிசேடனே தலையசைக்க வல்லவன்: ஆயிரம் தோள்களையுடைய வாணுசுரனே தோளசைக்க வல்லவன்: எம்மால் அப் பெருமைகளைக் கூறல் எள்ளத்தனையும் இயலாது. அவர் மொழிகளுக்குத் தாங்கள் திருச்செவி கொடாததால், அவர்கள் படையெடுத்து வருவ தென்னவோ உண்மை!' என்று அந்தத் தூதர்கள் அக்கிரமப் பாவியாகிய சூரனுக்குக் கூறினர்.

அதன்மீது சூரபதுமனுக்கு யாது செய்வதென ஒன்றும் தோன்றவில்லை. உடனே, தனது தம்பியாகிய சிங்கமுகனையும், புதல்வனுகிய பானுகோபனையும், அமைச்சர்களாகிய மேதிக் கண்ணன், துர்க்குணன், தருமகோபன் முதலானவர்களையும் வரவழைத்துச் சூரபதுமன் ஓர் ஆலோசனைச் சபை

கூட்டினன். ஆயிரத்தோரெட் டண்டங்களேயும் தான் கட்டியாண்டன னென்கின்ற ஓர் அரும் புகழானது குமானனுப்பிய ஒரு சிறு தூதனுல் போய்விட்ட தென்றும், வீரோ அழிந்துபாழே ஆய்விட்டதென்றும், போதும் போதாததற்கு மேலும் மேலும் முனைந்து போருக்கும் வரப் போகின்றனராம் என்றும் சூரபதுமன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து ஆலோசனை கேட்டனன். இதனைக்கேட்ட மந்திரிகள் பலவாறு பேசலாயினர். முதலாவது, மேதிக்கன்னா னென்பவன் மேன்மையா யெழுந்து, 'அரும்புகழ் படைத்த பெருந்திறல் மன்னா! ஆறுமுகனை யாரென்று நினைத்து விட்டாய். மும்மூர்த்திகளும் சேர்ந்து ஒரு தனி மூர்த்தியாய் அவதரித்தவ னல்லனோ அவன்? அவனை வெல்ல எவனாலுமாகாது. தனக்கு இணையில்லாத தனிப் பரம்பொருள் அவன். அவனுடன் சண்டையிட ஒருபோதும் நினைக்காதே. கிரவுஞ்சத்தை வதைத்துத் தாரகனைக் கொன்று, அரக்கர் களனைவோரையும் தரைமட்டமாக்கிய அற்புதப் பெருந்தகையாகிய அண்ணல் பெருமானோடு, அரைக்கணமாயினும் பகை தேடிக் கொள்ளாதே! ஒரு சிறு தூதன், சுண்டைக்காய் போன்ற மனிதன், சுண்டுவிரற் பருமனு மில்லாதவன், சுண்டெலி போன்றவனே அவன், சுண்டாங்கி என்றே சொல்லலாம் அவனை—அத்தகைய சின்னஞ் சிறு மனித னொருவனால் அவமான மடைந்ததே போதும். ஆகலினால், ஆருயிர் மன்னா! அற்புத வள்ளால்! ஆறுமுகனோடு போரிடத்துணிதல் வேண்டா. உலகை யெல்லாம் புரக்கும் உத்தமன் அவன்; ஆதியஞ்சோதி அனாதி பரம்பொருள் அவன்; அன்பே காட்டி ஆனந்த மடைவோர்க்கு இன்ப நிலையருளும் ஈசன்

அவன் ; இறைவன் அவன் ; காசினியையும் ககனத்தையும் அண்டாண்ட அகிலாண்ட பிரமாண்ட மூதண்டங்களையும், காற்றினிற் கறங்கை போலவும், அலைகடலினில் துரும்பைப் போலவும் ஆட்டவல்ல ஆற்றலுடையவன் அவன். அவனை நீ ஒருபோதும் பகைக்காதே' என்று நன்மதி கூறிப் பொன்போ லுட்கார்ந்தனன். இதனைக் கேட்ட துர்க்குண னென்னும் மந்திரிக்கு மிகப் பெரிதும் சினமுண்டாய் விட்டது. ஒரு குதிகுதித்து ஒரே கூச்சலிட் டெழுந்தான் அவன். 'எந்தல் பெருமானே, எல்லார்க்கும் மேலவனே ! இந்தப் பயல்கள் பேச்சை ஏனோ நீவிர் கேட்கவேண்டும் ? பந்திக்கு முந்திக் கொள்வார்கள் இவர்கள், படைக்குப் பிந்திக் கொள்வார்கள். இவர்கள் பேச்சை ஒரு பொழுதும் தாங்கள் கேட்க வேண்டுவ தில்லை. இந்தக் கணமே என்னை அனுப்புவீர்களாயின், ஏழுலகத்தையும் ஏழாட்ட மாட்டுவித்து இளம் பிள்ளையாகிய முருகனைச் சிறைபிடித்து வருகின்றேன் பார்த்தருள்க. வில்லை வளைத்து, அம்பைத் தொடுத்து, வேகக் கணைகளை நூறாயிரமாய் விடுத்து, மலைகளைப் பிடுங்கிச் சேனைகளின் தலைமேலெறிந்து, முருகன் படைகளை உருவில்லாமற் போகும்படி செய்கின்றேன். இந்தக்கணமே என்றனக்கு விடைகொடுத் தனுப்புக' என்று, துர்க்குணனென்னும் மந்திரி தனது துர்க் குணத்தைக் காட்டிப் பேசினன்.

இப்படிப் பலபேர்கள் பலவிதமாகப் பேசிக் கொண் டிருக்கும்போது, பானுகோபன் கோபமீறி, அனைவோரையும் அமர்த்திவிட்டுத் தான் பேசத் தொடங்கினன். 'அண்ணா, இவையெல்லாம் என்ன

யோசனை? இந்தப் பயல்களால் யாதொன்றுமே சாயாது! எலி வேட்டைக்குத் தவிலடி எதுக்கு? கையிலாகாத இந்த அசட்டுப் பதர்களெல்லாம், இப்போதுதான் குதித்து என்னென்னவோ கூச்ச லிடுகின்றார்கள். நகத்தாற்கிள்ளும் செடியைக்கோடரி கொண்டு வெட்ட வைத்துக்கொள்ளுவதுபோல, அந்தத் தூதன் இங்கு வந்தபோதே அவனை அடக்கி நசுக்கிப் போடுவதை விடுத்து, இப்போது இவர்கள் என்னென்னவோ செய்துவிடுவதாய் இரைச்சலிட்டுப் பதட்டம் காட்டுகின்றார்கள். இஃதெல்லாம் ஊர் திரண்டு செக்குத் தள்ளினாற்போ லாகுமேயன்றி வேறன்று. என்னை அனுப்புவீர்களாயின், இந்தக் கணமே சென்று, அறுமுகன் சேனைகளை அடித்துப் புடைத்துவிட்டு, அனைவோரையும் நம்மிடம் சிறை பிடித்துவந்து சேர்க்கின்றேன். வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று கருத்தில் நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இந்தப் பையல்கள் இரைச்சலிடுவார்களே யன்றித் துணிந்து எக் காரியத்தையும் விரைந்துசெய்ய மாட்டார்கள். இவர்களை நம்பினால் எந்தக் காரியம்தான் கைகூடும்? பிடித்தால் புளியங்கிளையைப் பிடிக்க வேண்டுமேயன்றி, முருங்கைக் கிளையைப் பிடித்தால், அதனால் என்ன பலனுண்டாகும்? முருங்கை கிளை முறிந்துகொண்டுதான் விழும். ஆகவே, அண்ணா! இந்த அசடர்கள் பேச்சை நுந்தம் மனத்தில் ஒரு பொருளாய்க் கொள்ளுத லாகாது. கிரவுஞ்சனைக் கொன்று தாரகனை மாய்த்த அப்போதே என்னை அனுப்பியிருந்தால், போராட்டமிட்டு எழாட்ட மாட்டி யிருக்கமாட்டேனா? "பானுகோபன்" என்கிற என் பெயரைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் பண்ணவர்

கட்கும் பல்லுக்கிட்டும், மன்னவர்கட்கும் மனம் நடுங்கும். ஆதலால், தண்ணளி கூர்ந்து என்னை அனுப்பியருள்க! துரும்பைத் தூணாக எண்ணவேண்டாம். மண்ணாங் கட்டியை மலையென்று மயங்க வேண்டாம். வீணான ஆலோசனைகளை யெல்லாம் செய்து மனம் நைந்துபோவதை விடுத்து, வீர தீர சூர பராக்கிரமனான என்னைப் போருக்கு அனுப்புவீர்களாயின், அனைத்தையும் நிர்த்தூளியாக்கி அதோகதிப்படுத்தி வருகின்றேன், ஆறுமுகனைச் சிறைபிடித்து வருகின்றேன். இவ்வாறுசெய்து ஏற்றமடைவதை விட்டு, வீணாகயேன் காலம் போக்குகின்றீர்கள்?' என்று பானுகோபன் தனது தந்தையை நோக்கிப் பலவிதத்தாலும் தனது வல்லமையை விளக்கிப் பேசினான்.

இவ்வண்ணம் பானுகோபன், வீராவேசத்துடன் பேசிய பின், சூரபதுமனுடைய மற்றைப் பிள்ளைகளாகிய இரணியன், அக்கினிமுகன் என்பாரும் தமது தமையன் கூறினதற் கிணங்கவே, தமது பிரதாபங்களைக் கூறித் தாம் சென்று வேலவனைக் கட்டிக்கொணருவதாக உறுதி கூறி உக்கிரமாய்க் குதித்தார்கள். சூரனுடைய தம்பியாகிய சிங்கமுகன் அவர்களெல்லோரையும் அமர்த்திவிட்டுச் சில நன்மதிகளைத் தனது அண்ணனுக்குக் கூறுவானாயினான். 'அண்ணா! நான் தங்கட்கு இளையோனாயினும், அறியாதவனேயாயினும், நான் கூறும் இம் மொழிகளுக்குச் சிறிது செவி கொடுப்பீர்களாக! சரவணபவன் பகை நமக்கொருபோதும் ஆகாது. அண்ணா! தாங்கள், அவனை யாரென்று நினைத்துக்கொண்டீர்கள்? பஞ்ச கர்த்தரும்

பராசக்தியும் ஒன்றுப்ச்சேர்ந்து பாலவடிவாய் அவர் பாரினில் அவதரித்திருக்கின்றார்; பாவிகளைக் கொன்று தேவர்களைக் காக்கவே, பரமர் இவ்வாறு திருவுருக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார். அண்ணு! இதனைத் தாங்க ளறியாது ஏதேதோ நினைத்துக்கொண்டு போரிடலா மென்று கருதுகின்றீர், பொடிப் பொடியாக்கி விடலா மென்று எண்ணுகின்றீர். இது மிக அழகாயிருக் கின்றது, பெரும் வேடிக்கையா யிருக்கின்றது! ஆகவே, ஐயந்தனை, இப்போதே, சிறையினின்றும் விடுவித்துத் தேவர்களை ஒருபோதும் வருத்தாம லிருப்பதே தகுதி யாகுமல்லது, நாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே காலென்று உடும்புப் பிடியா யிருப்பது ஒருகாலும் சரியான செய்கை யாகாது. மேலும், சிவபெருமானர் வரம் தந்தபோது தம்மாலன்றி வேறெவராலும் தங்களை அழிக்கமுடியாது என்னும் பொருட்பட வன்றோ சொல்லியிருக்கின்றார்? அதனைத் தாங்கள் அகத்தில் வாங்கவில்லையோ விருக்கின்றதே! இந்தச் சூது தங்களுக்கு விளங்கவில்லையோ விருக்கின்றதே! அந்தச் சக்திதானே இந்தப்போது வேலுருவாகி முருகன் செங்கையி லமர்ந்து நம்மை யெல்லாம் முறுக்கி யடிக்கப் பார்க்கின்றது. இதனை யறியாமல் இந்த ஊளறு வாயர்கள் குளறிக் கொட்டினார்கள். செல்வன், சொல்லுக் கஞ்சானென்று இவர்கள் கூறிய வெற்றுரை யெல்லாம் உப்புக்கு முதவா தென்பதை, உள்ளந் தன்னில் தாங்கள் உறுதியாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். குறளி நூறார் கொளுத்தும், ஆனல் ஒரு வீட்டை அணைக்க அதனலாகுமா? ஒருபோதும் ஆகவே யாகாது. சொல்வார் சொன்னல் கேட்பார்க்கு மதியில்லையோ? நன்மையும் தீமையும் நாமே அறிந்து

கொள்ள வேண்டாவோ? ஆதலினால், அண்ணா, ஐயன், குமரன், அழகிய வேலவன், முருகப் பெருமான், மும்மூர்த்திகள் வடிவினன், கந்தன், காங்கேயன், சண்முகன், சரவணன், தேவரைக் காப்போன், தேவர் சேனையின் அதிபன்,—அவனுடைய பகைமை ஒரு போதும் தாங்கள் கொள்ளலேயாகாது. அவனுடைய சினம் சிறிது உண்டாயினும், இந்த அண்டங்களை யெல்லாம் துண்டுதுண்டாகச் செய்துவிடும், சூரியனும் அதனால் சுக்கல்சுக்கலாய்ப் போய்விடுவான், சந்திரனும் வெந்து படுசாம்ப ராய்விடுவான், நாமும் நசுங்கி ஊர்பேரில்லாது போய்விடுவோம். ஆகவே, அண்ணா! ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் ஆழத்திற் காலிட்டுக் கொள்ளாதீர்கள்' என்று, சிங்கமுகன் சூரனுக்குத் திடமாய்ப் புத்திமதிகள் கூறினான்.

ஆயினுமென்? 'யானைவரும் பின்னே, மணி யோசைவரும் முன்னே; கேடுவரும் பின்னே, மதி கெட்டுவரும் முன்னே!' எனக் கூறும் பழமொழிப்படி, சிங்கமுகன் கூறின நன்மதிக ளெல்லாம், சூரபதும னுக்கு நாராசத்தைக் காய்ச்சி நடுச் செவியில் நுழைத்ததுபோ லிருந்தது. சிங்கமுகன் சொன்ன வற்றை யெல்லாம் சூரன் இந்தக் காதில்வாங்கி அந்தக்காதில் விட்டுவிட்டுக் கோபச் செந்தீ கொழுந்து விட்டெரியச் செய்து, சிங்கமுகனைக் கடிந்து சீறிச் சினந்து, கோபக் கொடுமொழிகளை வாரி வாரிக்கொட் டினான்: 'எடா! அற்பப்பயலே! அறிவிலாப்பயலே! வெட்கங்கெட்ட வீணாவீணனே! ஈனமானமில்லா இழிதகையாளனே! அச்சம் பயமில்லாமல், அவமான மென்பது சிறிதேனும் தோன்றாமல், நீ எனக்கு இதம்

போதிக்க வந்தனை போலும், உளறிக்கொட்டி வூரு ராய்ச் சிரிக்க வைக்கப் பார்க்கின்றனைபோலும்! அவ னுக்குப் பயந்து, ஆயிரஞ் சிங்கமுகம் படைத்த நீ, ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் கட்டியாளும் எனக் குப் பின்பிறந்த நீ, கோமுகத்தைக் காட்டுவதனு லேயே அனைவோரையும் கொன்று மென்று தின்று விடவல்ல நீ, இரண்டாயிரங் கைகளாலும் உருண்ட உலகங்களை யெல்லாம் உருட்டி உருட்டி விழுங்க வல்ல நீ நடுநடுங்கி இப்போ தென்னவோ நாட்டிய மாடுகின்றனையே! இது மிக்க விந்தை! இது பெரிய வேடிக்கை! கலியாணத்திற்குப் பந்தற்காலை நட்டு விட்டு, மழைபோலக் கண்ணீர்விட்டு அழுது தொலைக் கின்றனையே! அந்தக் குட்டிப் பையனாலும், அறிவில் லாத பேய்க் கூட்டங்களாலும் என்ன புரண்டு விடப் போகின்றது? என்ன அனர்த்தமுண்டாய் விடப் போகின்றது? பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சுகின்றாய்! "மானமழிந்த பின் உயிர் வாழாமை முன்னினிதே" என்பதைச் சிறிதும் கவனியாமல், "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னர் உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்" என்பதைச் சிறிதும் யோசியாமல், உயிர்மாத்திரம் வாழ்ந்து உழன்றுகொண் டிருக்க யோசிக்கின்றனை போலும்! வேதா வானாலும் சரி, அவனைப் பெற்ற தாதாவானாலும் சரி, என்னை அசைக்க எவராலும் முடியாது. ஆதிசிவன் ஒதித்தந்த வரப்படி, நூற்றெட்டு யுகங்கள்வரைக்கும் ஆபத்து எனக்கொன்றும்வாராது, காற்றும் என்மேல் படாது என்பதைச் சித்தத்தில் நீ செம்மையா யுணர்ந்திருக்கின்றனை யேனும், ஒரு சிறிதும் அறிவில்லாது, ஒரு சிறிதும் விவேகமில்லாது, சத்த சூன்யமான மனத்தைப் பாழடைத்து

பரிபக்குவ மில்லாத மனத்தை என்னிடம் காட்டி, உன்னதமான தத்துவத்தை உயரஉயரப் பறந்து போதிக்கவந்தனை போலும்! சாட்டை யில்லாது பம்பரம் ஆடுமோ, காரணமில்லாது காரியம் நிகழுமோ? அதனைப் போன்றே சிவம் வேறு, சத்தி வேறு என்றும், சத்தி வந்து என்னைக் குத்திக்கொன்றுவிடும் என்றும், என்னென்னவோ தத்துவம் ஏதேதோ போதிக்க வந்துவிட்டனையே? பளா பளா! நன்றா யிருக்கின்றது! இத்தகைய இழிதொழிலைப் புரிந்து உயிர் வாழ்வதைவிட, ஓடிப்போய் உயிர் விட்டு விடுவது நலம்! எடா! அதைரியமே குடிகொண்ட அறிவில்லாப் பையலே! இனிமே லென்னிடம் இவ் விதமான அசட்டுப் பேச்சைப் பேசாதே; ஆகாவழிப் பையலென்று பேரெடுக்காதே; தேவர்களை நானென் னவோ விடப்போவதில்லை; ஜயந்தனை நானென்ன வோ சிறைநீக்கப் போவதில்லை! குட்டிப் பையனையும் குள்ளரான மனிதர்களையும் ஆட்டிப்படைத்து அனர்த் தப்படுத்தி விடுகின்றேன் பார்!' என்று சூரபதுமன் பேசினன்.

இவ்வாறு சூரபதுமன் பேசக்கேட்ட சிங்கமுகச் சூரன் மனத்திலுண்டான துயரத்திற்கு அளவென் பதேயில்லை. தான் எவ்வளவுதான் நற்புத்தி கூறின போதிலும், கறந்தபால் கறந்தபடியே உள்ள உண்மை களை உள்ளபடியே எடுத்துரைத்த போதிலும், தன் அண்ணனாகிய சூரபதுமனுக்கு அகம் மாற வில்லை யன்றோ என்னும் துயரமே சிங்கமுகன் மனத்தில் துயர் செய்யாநின்றது. ஆகவே, சிங்கமுகன் தன் மனத்தைச் சிறிது சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு, தான் தெரியாது

சொல்லிவிட்ட குற்றத்திற்காகத் தன்னை மன்னிக்கும் வண்ணம் தன் தமையனாகிய சூரபதுமனை மிகப் பெரிதும் வேண்டிக்கொண்டு தன்னூர் சென்றனன். சூரபதுமன் போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களெல்லாம் செய்யும்படி தன் சேனைத் தலைவர்கட்கும் மற்று முள்ளோர்கட்கும் கட்டளை யிட்டனன். ஆறுமுகப் பெருமானும் அசுரரும் பூண்டுகளையெல்லாம் அழித்துவிடுவதாய்க் கூறி, வேலைக் காத்திலேந்தி * வேலை கடந்து செல்லத் தீர்மானித்தனர். விண்ணவர்க்கும் பண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் எல்லார்க்கும் இனி மங்களமே யுண்டாகுமென்று, இருடியரும் வானவரும் இதயங் களிகூர்ந்தனர்.

* வேலை=சமுத்திரம்.

போரூரான் போர்முடித்த வேடிக்கை

சிவசுப்பிரமணியர் தமது பரிஜனங்கள் புடைசூழ்ந்துவர, வீரமகேந்திர நகர் நோக்கிப் போருக்குப் புறப்பட்டனர். அன்னவாகனத்தின் மீது நான்முகனாகிய பிரமன் ஒருபால் விளங்கவும், கருடவாகனத்தின் மீது திருமால் மற்றொருபால் விளங்கவும், சிவகணங்களும் பூதகணங்களும் திரண்டுமொய்க்கவும், வீரவாகுதேவரும் இலக்கத் தொன்பது பேர்களும் புடைசூழ்ந்துவரவும், முருகப் பெருமானார் திருத்தேர் மீது ஆரோகணித்துத் திருச்செந்தூரினின்றும் புறப்பட்டுக் கடல்கடக்கத் தொடங்குவாராயினர். இந்தக் காட்சி காணரும் காட்சியா யிருந்தது. அனேக காததூரம் நீரிற் கால்படாமலே கடல்வழி நடந்து, இலங்கையுந் தாண்டிப் பின்னும் பலகாதங் கடந்து, மிக்க ஆரவாரத்துடன் அனைவோரும் வீரமஹேந்திரநகருக்கருகிற் சார்ந்தனர். முருகப் பெருமானார் தமது திருக் கூட்டங்களோடும், வீரமஹேந்திர நகருக்குள்ளே போயிருத்தல் விரும்பப் படுவதன்றாகுமென்றும், அந்த நகருக்கு வெளியே தனிப்பாசறை ஒன்றமைத்துக்கொண்டு அதில் வீற்றிருத்தலே தகுதியுடையதாகு மென்றும் திருமாலும் அயனும் பெருமானுருக்குக் கூற, அவரும் அதுவே சரியாகுமென்று சம்மதித்துத் தேவதச்சனாகிய விசுவகருமனை

நோக்கி ஒரு தனிப்பாசறை அமைத்துத் தரும்படி கட்டளையிட்டனர். அன்னனும் அக் கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கி, ஏமகூட மென்னும் பாசறை ஒன்றை இந்திரலோகம்போ லமைத்துத் தந்தனன். ஆங்குக் காணப்பட்ட அற்புதமான வீதிகளும், அழகிய விளக்குகளின் சோதிகளும், செழுமையான சாலைகளும், சீருடன்விளங்கிய பூஞ்சோலைகளும், வாவிகளும், கூபங்களும், தடாகங்களும், தாவர விநோதங்களும், ஆவணங்களும், காவணங்களும், மகர தோரணங்களும், கல்லாற்சமைத்த வாரணங்களும் அனைவோரையும் ஆச்சரியமடையும்படி செய்தன.

இஃதிங்ஙன மிருப்ப, நாரதபகவான் வீரமஹேந்திர நகருட்போந்து சூரபதுமனைக் கண்டனர். நாரத பகவா னில்லாத புராண மெஃதிருக்கின்றது? கலகமில்லாமல் உலகமில்லை யென்பதும், சேட்டை யில்லாமல் பிரதிட்டை யில்லையென்பதும் அவருடைய கொள்கைக ளல்லவா? ஆனல், அவர் மஹானுபாவ ராதலானும், மாப்பெருந் தவசிய ரானதாலும், நல்ல எண்ணத்தோடே நல்ல கலகமாய் மூட்டுவதேயன்றிக் கெட்ட எண்ணத்தோடே யாதொரு துட்டகாரியமும் செய்வதில்லை. ஆகவே, அப்பெரியார் இப்போது சூரபதுமனைக் கண்டு அவன் சுள்ளாப்பை அதிகரிக்குமாறு செய்தனர்: 'ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் கட்டியாண்ட அசுரேசனே! இன்னும் நீ என்ன உறங்கிக் கொண் டிருக்கின்றனையோ? ஆறுமுகன் உன்மீது போரெடுத்து வந்திருக்கின்றான்! ஏமகூடப் பாசறை ஒன்றை உன் நகரத்தின் வடபுறத்தி லமைத்து யானை சேனை பரிவாரங்களுடனும் ஆரவாரஞ் செய்துகொண்

டிருக்கின்றான்! நீ இன்னும் தூங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது வேடிக்கையாகவே யிருக்கின்றது!' என்று நாரதபகவான் சிறிது குசோத்தியமாய்க் கூறவே, சூரபதுமனுக்குக் கோபம் மிகவே மூண்டெழுந்தது. 'அறியாப் பையல் அகங் கொண்டனன் போலும்! போனாற் போகின்றானென்று ஏனோதானோ வென இதுகாறும் இருந்தேன்! அளவுக்கு மிஞ்சியும் இப்போது அமர்தொடுக்க வந்தனனோ? நன்று நன்று! மிக நன்று! இனியாகட்டும் விடுவேனோ நான்!' என்று சூரபதுமன் சுடுகோரமாய்ப் பேசினன். இதைக்கேட்ட நாரதர் விலாவிறச் சிரித்து, 'உன் சாந்தம் மிக நன்றாயிருக்கின்றது; தாரகனைக் கொன்று கிரவுஞ்சத்தை நாசப்படுத்தி, உன்மகனையும் தன் தூதனாலேயே மாய்வித்து உன் நாடு நகரத்தையும் அவனாலேயே அழித்தொழித்து—இவ்வளவு செய்த ஈசன் புதல்வனைச் சின்னஞ் சிறுவனென்றும், அவனாலே என்ன செய்ய முடியும் என்றும், மிக அசட்டையாய் நீ கருதுவது மிக அழகாகவே யிருக்கின்றது!' என்று ஏளனமாய்க் கூறினர். அதனால் சூரபதுமனுக்குக் கோபம் மேலும் மேலும் புகைந்தெழுந்தது; ஆகவே, அவன் நாரதரை நோக்கி, 'அப்படியா, நான் பார்க்கின்றேன்; தாங்கள் சென்றருள்க! அந்த அறுமுகனை இந்தக்கணமே பிடித்துவந்து, சிறைச்சாலையில் நான் அடைக்காவிட்டேனானல், என்பெயர் சூரபதுமனாகுமா? அவனையும் வாட்டுகிறேன், அவனைச் சார்ந்தோர்களையும் *வீட்டுகிறேன்!' என்று கோபத்தோடு குதித்துப்பேசினன். நாரதரும் தாம் வந்த நோக்கம் தக்கபடி முடிந்துவிட்டதென விடைபெற்றேகினர்.

---

* வீட்டுகிறேன்-கொல்கிறேன்.

பின்னர், கோரமனத்தை யுடைய சூரன், வருணனை அழைத்துவர ஏவலாளரை விடுத்தனன். அவர்கள் சென்று, சூரபதுமன் கட்டளையை வருண னுக்குக் கூற, வருணனும் நடுநடுங்கி ஓடிவந்து சூரபதுமன் காலில் வீழ்ந்தான். சூரபதுமன் கோபத்தோடே வருணனை நோக்கி, 'ஏடா! வருண! ஏழைக் குறும்புத்தனம் செய்தனையே! என் எதிரிகள் இங்கு வந்து சேரும்படி எப்படி நீ வழி விடுத்தனை? என் உத்தரவின்றி, எவ்வாறு நீ இவ்வாறெல்லாம் செய்தனை? நீ வேடக்கும்பிடு வின்கும்பிடெல்லாம் போடுபவனென்று, எனக்கு நன்றாய் இதயத்தில் தெரிந்தே யிருக்கின்றது! உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கப் போகின்றேன் பார்!' என்று உறுமிக் கறுவி ஓரே கூச்சலிட்டான். அதனைக்கேட்டு வருணன் மிக நடுங்கிப்போயினன். அவன் மிக்க வணக்க ஒடுக்கத் தோடே சூரபதுமன் காலினில் வீழ்ந்து, 'எந்தலே! என்மீது தாங்கள் கோபித்துக் கொள்ளுதல் ஆகாது! 'வருக்கிளைத்தவன் பிள்ளையார் கோயிலாண்டி' என் பதற்கிணங்க, ஏழையாகிய என்மீது இவ்வளவு சினங் கொண்டால், எவ்வண்ணம் நான் தாங்குவேன். எவ்வாறு நான் சகிப்பேன்! நீர்மேற் கால்படாமலே, மேலே தாவியே ஆகாயத்திற் பறப்பதுபோலப் போனார்கள் அவர்கள். ஆகவே, என் அதிகாரம் அவர்க ளிடத்தில் ஒன்றுமே சாயாமற்போயிற்று. என்னை மன்னிக்கவேண்டும். என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று பன்முறை வணங்கிப் பலவாறு வேண்டிக் கொண்டனன். போனாற் போகின்றானென்று சூரன் வருணனைப் போகவிடுத்தனன். இவ்வாறு சாக்குப் போக்குகள் சொல்லி வருணன் தப்பிக்கொண்டோடி

னது எவ்வண்ண மிருந்ததெனில், ஒருவன் ஒரு குளத்திற்போய்க் குளிக்கும்போது, முதலை ஒன்று அவன் காலைப் பற்றிக்கொள்ள, அதன் வயிற்றைப் பக்குவமாய்த் தடவிக்கொடுத்து, அதனிடத்தி னின்றும் தப்பித்துக்கொண் டோடுவதுபோன் றிருந்தது.

இதுநிற்கச் சூரான் இனிச் சண்டை தொடங்கு வதே சரியாகுமென்று தீர்மானித்துத் தனது புதல்வ னுகிய பானுகோபனை அழைத்து, 'என் அருமைப் புதல்வனே! எதிரிகள் நமது நகரத்தை நெருங்கி விட்டார்களென அறிகின்றேன். உன் வீரதீர புஜபல பராக்கிரமத்தைக் காட்ட இதுவே நல்ல சமயம். சிவன்பாலன் முன் என் பாலனுகிய நீசென்று சண்டை யிட்டு மண்டை யுடைப்பதே தகுதி, அவன் தைரி யத்தைப் பார்த்தனையா? அவன் அகங்காரத்தை அறிந்தனையா? என் வன்மையை அறியாது, என் தன்மையை உணராது, செக்கோட்டி போன்ற அந்தச் சின்னஞ் சிறுபையல், என்னைப்பற்றி ஒன்றுமே அறிந்துகொள்ளாது, இங்கு வந்து ஏறு மாறுகளும் தாறுமாறுகளும் விளக்கின்றனன் பார்! கொள்ளிபோற் கொட்டாத தேளைப் பிள்ளைப்பூச்சி யென்றல்லவா, உலகத்தில் நினைத்துக் கொள்வார்கள்! சிங்கக்கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் குகையைநெருங்கி, நரிக்கூட்டங்கள் தாவி வந்தாற்போல நம்மை எதிர்க்க அந்தப் பையனும் அவன் கூட்டங்களும் நம்நகரத்தை நெருங்கி வந்திருக்கின்றூர்கள்! நீ இப்போதே பெரும் படை கொண்டுசென்று, அவர்களைக் கூறுகூருக்கி நீறுநீருக்கி மாற்ரூர்களை யெல்லாம் கூற்றுவனுக் கிரை

யாகச் செய்துவரக் கடவை!' என்று கூறினன். பானுகோபனும் போர்க்கோலங்கொண்டு சென்றனன். இதை நாரதரா லறிந்த குமரப்பெருமானார், வீரவாகு தேவரைப் போர்க்கோலங்கொண்டு செல்லுமாறு பணித்தனர். பெருமானார் கட்டளையைச் சிரமேற் றாங்கி வீரவாகுதேவரும் போர்க்கோலங்கொண்டு செல்ல, இரண்டு சேனைகளுக்கும் பெரும்போர் தொடங்கிவிட்டது. இந்தச் சண்டையின் அகோர பயங்கரம் யாராலும் சொல்ல முடியாது. இந்தப் போரில் அனேக அசுரர்கள் மடிந்தார்கள், அனேக பூதர்கள் மாண்டார்கள். முதலில் அனலி யென்கின்ற அசுரப்படைத் தலைவனுக்கும், சிங்கன் என்கின்ற பூதத்தலைவனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. பெரும்போர் விளைத்துக் கடுங்கொலை நிகழ்த்தியபின், சிங்கன் அனலியைக் கொன்றனன். அனலி மடியவும், சண்டன் என்னும் அசுரன் சிங்கனை எதிர்த்து வந்தனன். தண்டு கொண்டு சிங்கன் மோதச் சண்டனும் உயிர் மாய்ந்தனன். மேலும் தண்டகன் முதலான பூதப்படைக்கு எண்ணிறந்த அசுரர்கள் இரையாகி மாண்டனர். இவற்றையெல்லாம் பார்த்து மனம் சகியாத பானு கோபன், தானே நேரில் எதிர்த்துவர, அவனைப் பூதப் படைத்தலைவரு ளொருத்தனாகிய உக்கிரன் என்பவன் எதிர்த்தனன். இருவர்க்கும் கடும்போர் நிகழ்ந்து முடிவில் உக்கிரன் இறந்தனன்; அவன் பின் வந்த தண்டியும் மாய்ந்தனன். பூதர்களுள் அனேகர் மூர்ச்சையாயினர்; சிலர் கலைந்தோடிப் போனார்கள்.

இவ்வண்ணமே, பின்னர்வந்த பூதத் தலைவர்களும் பூதப்படைகளும் பானுகோபன் தீய கணைகளினால்

மயங்கி மாய்ந்து தயங்கிச் சாய்ந்துபோகவே, வீரவாகு தேவர் தாமே பானுகோபனை நேரில் எதிர்த்து வந்தனர். இவரைக் கண்டதும் பானுகோபனுக்கு எரிகனல்போற் சினம் கிளம்பிவிட்டது. ஆகவே, அவன் வீரவாகுதேவரை நோக்கி, 'ஏடா! வீரவாகு, எங்கிருந்தடா நீ எமனைப்போல் தோன்றினாய்? உன் ஓட்டமெல்லாம் இங்கு ஒன்றுமே சாயாது. முன்னம் நீ வந்து, முதல்தரமான துன்மார்க்கச் செயல் புரிந்து, ஊரைக் கொளுத்தி நாட்டைப் பாழ்படுத்தி, என் நகரத்தை யெல்லாம் என்னென்னவோ ஆக்கிவிட்டு, அசுரர்களை யெல்லாம் ஆயிரமாயிரக் கணக்காய்க் கொன்றொழித்து வென்று வந்தோமென்று தருக்கிச் செருக்குக் கொள்கின்றனையோ? அந்த எண்ணத்தை நீ இப்போது அரைக்கணமேனும் கொள்ளவேண்டிய தில்லை. உன்னை இப்போதே என் வாளுக் கிரையாக்கு கின்றேன் பார்!' என்று கோடி கோடியாய்க் கணை களை மாரிபோற் பொழிந்தான். உடனே இருவர்க்கும் பெரும் போர் மூண்டுகொண்டது. வீரவாகுதேவர் அசுரனையும் அசுரப்படைகளையும் மிகவும் வாட்டி வருத்தவே, பானுகோபன் வேறொரு வழியுங்காணாது மேகத்தில் மறைந்து மோகனாஸ்திரம் விடுத்தனன். மோகனாஸ்திரமும் அதிவேகமாய் வந்து வீரவாகு தேவர் முதலான அனைவோரையும் மாள்விக்காத குறையாய் மயக்கத்தி லாழ்த்திவிட்டது. அதனைக் கண்டு தேவர்கள் ஒன்றுந் தோன்றாது திகைத்து வருந்தி, உன்மத்தம் பிடித்தவர்கள் போல ஒருபுறம் விழித்து நின்றார்கள். ஆயினும் அவரவர்கள் மனக் குறையை ஆட்கொள்ளுவதே தமது கடமையாய்க் கங்கணங் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்ற குமரப்பெரு

மானர், வீரவாகுதேவரையும் பூதப்படைகளையும் காத்தருளக் கடைக்கண் பார்வை புரிந்து, மோகனாஸ்திரத்தின்மீது அதி மோகனாஸ்திரத்தை விடுத்தனர். ஆச்சரியகாமாய், அஃது, ஆகாயமெங்கணும் பரவிச்சென்று, அசுரர்க ளெல்லோரையும் நாலுபக்கங்களிலும் சிதறவடித்துப் பதறச்செய்து, வீரவாகுதேவர் முதலானவர்களையும் வெற்றியோடு எழுப்பிவிட்டது. பானுகோபனும் பறந்து நடுநடுங்கினான்! பக்கத் துணையாய்த் தனக்கு உற்றவர்க ளனைவோரையும் அவன் இழந்து மேகமண்டலத்தில் மறைந்து தன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தனன். வீரவாகுதேவர் விஜய வேலனுடைய மகிமையை யுன்னியுன்னி, உடல் குழையவும், உரோமங்கள் சிலிர்க்கவும், என்பெலா நெக்கு நெக்குருகவும், அவன் இதய முருகி இசைகள் பயிலவும் பெருமான் புகழைப் பெரிதும் போற்றுவா ராயினர்: "ஹே! சங்கரன் மதலாய், சண்முகப் பெயராய், திருமான் மருகா, தேவர்கள் தலைவா! உன் பெருமையை என்னெனக் கூறுவேன்! உன் மகிமையை எதெனச் சாற்றுவேன்! தளர்ந்தாருடைய தளர்வை நீக்கி, வதைவாருடைய வாதையைப் போக்கி, அனைவோர்க்கும் நீ ஆதரவு செய்வதாலன்றோ, ஆபத்பாந்தவ னென்னும் பெயரை அற்புதமாய்ப் பெற்றிருக்கின்றனை! ஹே! ஆபத்பாந்தவா அனுதாரக்ஷகா, ஆதியஞ் சோதியாய், அன்பே வடிவானாய்! ஏழையேமாகிய எங்கள்மீது, இன்னருள் புரிந்து, பொன்னருள் சுரந்து, கடைக்கண் நோக்கம் பாலித்து எமைக் காத்த நின் தன்மையை, நின் வன்மையை என்னென வியப்போம்! எதென மொழிவோம்! பாவத்தைப் போக்கும் பரிசுத்தப் பொருளே,

ஆபத்தை நீக்கும் ஆருயிர்த்துணையே, அருமருந்தன்ன திருவருட் செல்வா! அழகும் அன்பும் ஒருமிக்கத் தோன்றினய்! உமைபாள் பாலனய் உலகினில் தோன்றிப் பவசாகரம் கடக்கத் தனிப்பெரும் புணையாய் நீ விளங்குகின்றனை! கோரத்தொழில் செய்யும் சூரனதியோர் நலிபக் கூரிய வேலோடும் நீ குவலயத் துதித்தனை! உம்பரும் முனிவரும் வம்பால் நையாதவண்ணம் அம்பொன் சேவடியால் ஆட்கொள நீ நின்றனை! கருணைமுகம் தழைக்க, கற்பகம்போல் கரம் விளங்க, அமுதவாரிபோல் அருளை நீ தருகின்றனை! எம்மைக் காத்தனை! எம்மைக் கரைபேற்றினை! எம்மை ஈடேற்றினை! எம்மை இசைபாட வைத்தனை! உன் பொன்னருள் வாழ்க! உன் புகழ்த்திறம் வாழ்க! உன் நன்னயம் வாழ்க! உன் நளினம் வாழ்க! உன் புனிதம் வாழ்க! உன் வதனம் வாழ்க! உன் நயனம் வாழ்க! உன் நல்லருள் வாழ்க!' என்று வீரவாகு தேவர் வெற்றிவேலவர் மீது, நேத்திரத்தில் நீர் பெருகத் தோத்திரம் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இஃதிங்ஙன மிருப்ப, மேகமண்டலத்தில் மறைந்து பானுகோபன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்ததும், எல்லாச் சங்கதிகளையும் சூரபதும னறிந்து, இதயம் தன்னில் மிகவும் வருந்தி ஊரை யெல்லாம் ஒரு கொடியிற் புரட்டி விடுவதாகக் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயினன். பல லக்ஷக்கணக்கான அசுரர்களும் பல லக்ஷக்கணக்கான பூதர்களும் சண்டைக்கு மிண்டிக் கொண்டு நின்றனர். இந்தக் கடும்போரில், பூதப் படைத்தலைவனுகிய உக்கிரன் என்பவன் சிங்கமுகன் மைந்தனுகிய அதிசூரனையும், வீரவாகுதேவர் அசுரே

சனேயும் கொன்று பெரும் வெற்றியைக் காட்டவே சூரபதுமனே நேரில் முனிந்து வந்து, வீரவாகுதேவ ராதியோரைச் சோகமுறச் செய்தனன். இதைக் கண்ட கந்தவேள் மனம் பொறுராய், அனிலன் விடும் தேர்மீது ஆரோகணித் தருளி, சூரபதும னெதிரில் சுந்தர வீர சுகுமார கம்பீரமாய்த் தோன்றினர். படைகளே விலக்கிப் பாலகுமரன் எதிர்தோன்றினது எவ்வண்ண மிருந்ததெனில், மேகங்கள் விலகச் சூரியன் ஒளிர்வதுபோன் றிருந்தது. சூரபதுமன் முற்பிறப்பில் இயற்றி யிருந்த நல்வினைப்பயனுல் சுந்தரக் குமாரனேத் தரிசிக்க நேர்ந்ததாயினும், அவனியற்றிய அளவிட முடியாத தீச்செயல்களின் பயனுல் அவன் அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்த்தப் பெற்றுத் தேவசேனதிபதியிடம் வாதிட்டுப் போரிடத் தூண்டப் பட்டான். ஆகவே, அவன் முருகப் பெருமானே நோக்கி, 'ஏ! பாலா! என்ன தைரியங்கொண்டு என்னிடம் சண்டைக்கு வந்தனே! பாலன் நீ; பாரமலே போல்பவன் நான். சின்னஞ் சிறுபையல் நீ; ஆயிரத் தெட்டண்டங்களேயும் கட்டியாளும் அதிபல பராக் கிரம அரசன் நான்! காற்றில் பறக்கும் இலவம்பஞ்சு போல்பவன் நீ; அண்டங்களெல்லாம் துண்டு துண்டாய்ப் போனலும், ஆகாயமும் பூமியும் தலைகீழாய்ப் புரண்டாலும், அசைக்க முடியாதபடி நிலைத்திருப்பவன் நான்! ஆலோசனை யில்லாமல் சிறுபிள்ளைத்தனமாய் ஆட்டப்போடுபவன் நீ; அகோர பயங்கரமான தவங்களெல்லாம் புரிந்து, அரனுரையும் என்பால் அதிவேகமாய் ஓடிவரச்செய்து நூற்றெட்டு யுகங்கட்குக் குறையாமல் ஆட்சி புரியவும் அனைத் தாகும் அதிகாரங்களேயும் செலுத்த அநேக

வரப்பிரசாதங்கள் பெற்றவன் நான்! உண்மை இவ்வண்ணமிருக்க, இளங்கன்று பயமறியாது என்கின்ற வண்ணம் என்னிடம்போரிடத் துணிந்தது மெத்த விந்தையா யிருக்கின்றது. என்னுடன் போரிட உன்னாலே யாகுமா? கடலில் துலாக்கட்டி இரு கை சலிக்க இறைத்தாலும், ஒரு கை நீராவது வடிக்க முடியுமோ? நீ ஓடிப்போய் ஆடிப்பாடி விளையாடுவதை விட்டு, என்னிடம் போரிடவந்தது ஏறுமாறான செய்கையே யாகும். இன்னும் நீ என் பேச்சைக்கேளாது, புகைந்தெழுந்து போரிட வருகுவை யாயின், உன்னையும் உன் சேனைகளையும் சின்னபின்னமாய்ச் சிதறவடித்துப் பஞ்சுபஞ்சாகப் பறக்க அழித்துக் கழுகிற்கும்காகத்திற்கும் கூகைக்கும் பருந்திற்கும் நாய்க்கும் நரிக்கும் பேய்க்கும் பிசாசுக்கும் பெருவிருந் தளித்துப் பேர் பெறுகின்றேன் பார். ஓடிப்போ பாலா, ஒழிந்துபோ ஆலா!' என்று சுடுசினத்தோடு கடுகடுத்துப் பேசினன்.

இதைக்கேட்ட சரவணபவனும் 'சரிதான்! என்னுடன் சமரிட்டுப்பார்த்தால்சாமர்த்தியம் விளங்கி விடும்' என்று சுருக்கமாய்க் கூறிச் சுடுசரங்களை மழை போற் பொழிந்தனர். சூரபதுமனும் வீரதீரத்தோடு தன்னாலானவரைக்கும் சண்டையிட்டுப் பார்த்தான். ஒன்றும் முடியவில்லை; அவனால், ஏதொன்றும் ஆகவில்லை. பெருமானுருடைய சர்வ சக்தித்துவத்திற்கு முன், பேயனுடைய வன்மையெல்லாம் யாதொரு பயனும் தாராமற் போயிற்று. ஆகவே, சூரபதுமன் தனது அஸ்திர சஸ்திரங்களை யெல்லா மிழந்து வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து நின்று காற்

கட்டைவிரலாற் கிலத்தைக் கீறிக்கொண் டிருந்தனன். அப்போது முருகப்பெருமானுர் அவனை விளித்து, 'எடா! சூரா! நன்றாய் நிமிர்ந்து நன்றாய் நோக்கிப் பார்! அகத்தால் நீ அறிவிழந்து, மதத்தால் நீ மதிமயங்கிப் பித்தம் தலைக்கேறினது போலத் தந்துப் பித்தாவென் றுளறி என்னை வைது என்னை வசை கூறி, என்னை நிந்தித்து, என்னை அவமதித்து என்னென்னவோ பேசினுய், எதேதோ குளறினுய். வல்லோனுக்கு வல்லோன் தொல்லுலகி லுண்டென் பதையும், நீ அரைக்கணமேனும் அகத்திற்பதிக்காமல், கள்குடித்த பேய்போலும், தேன்குடித்த நரிபோலும், மதுவருந்தின மர்க்கடம்போலும், சினம் பொங்கிய தீயரைப்போலும் குதித்துக் கூத்தாடி ஏசிப்பேசி ஏறுமாறுகள் விளைத்துத் தாறுமாறு புரிகின்றனை. வல்லமையெல்லாம் நல்ல காரியத்திற் செலுத்து வதை விட்டு, வரப்பிரசாதங்களை யெல்லாம் தகா வழியிற் செலுத்துவையாயின், அறக்கடவுளே உன்னை அரைநொடியிற் கொல்லாதா? இப்பொழுதாயினும் நீ ஜயந்தனைச் சிறையினின்றும் விடாவிட்டால், உன்னையும் உன்னைச் சேர்ந்தோர்களையும், உன் யானை சேனை பரிவாரங்களையும், உன் மந்திரிகள் தந்திரிகள் சேனைத் தலைவர்களையும், என் சக்தி வேலாயுதத்திற்கு உற்ற இரையாக்கி விடுவேன்! தனக்கெதிரி யாரு மில்லையென்று தம்பிரான்போல் தலைவிரித்தாடி அகங் காரக் கொழுத்தாய் அக்கிரமமே புரியும் உன் உடலைக் காகமும் கழுகும் கொத்தித் தின்னவும், நாயும் நரியும் பற்றிப் பிடுங்கவும், பேயும் பூதமும் பிளந்து விழுங் கவும், யாவரும் கண்டு வாய்திறந்து நகைக்கவும் இந்தக் கணமே செய்துவிடவல்லேன் யான்! என்ன சொல்லு

இன்றுய் சூரா! ஜயந்தனை விடப்போகின்றனையா, வந்ததைப் படப்போகின்றனையா?' என்று நன்மதி கூறி அவன் மறுமொழியை எதிர்பார்த்தனர்.

ஆனால், சூரனே வாய்திறந் தொன்றும் பேசவில்லை. அவன் தான் நிராயுதபாணியாகவும் திக்கற்றவன் போலவும் நின்றுவிட நேர்ந்ததை நினைந்து நினைந்து வருந்தி வருந்தி மெல்லத் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனன். உப்பிட்ட பாண்டம்போல் சூரன் உள்ளம் நைந்து அனல்வாய்ப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகி உருகிக்கொண் டிருக்கும்போது வீரர்களும் பூதர்களும் அவனது நகரத்தை அழித்துப் பாழ் படுத்தினர்கள். இதனல் சூரபதுமனுடைய துயரம் மேலும் மேலும் பெருகிக்கொண்டே யிருந்தது. இதைக்கண்ட பானுகோபன் தன் தந்தைக்குச் சமாதானம் சொல்லியும், சூரபதுமனுக்கு மனம் தேறவில்லை. புலிக்குருளை. எலிக்கடிக்குப் பயந்து நடுங்குமோ என்றும், யானை படுத்தால் குதிரை மட்டமாவது இராதா என்றும், குழந்தைப் பருவத்திலேயே எட்டிச் சூரியனைப் பிடித்துத் தொட்டிலில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்ட தனது வீரலை மடக்க ஒருவராலும் முடியாதென்றும், ஆனால், குட்டிப் பாம்பானாலும் மட்டத்தடி யொன்றுவதுகொண் டடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற கொள்கைப்படி, தான் படையெடுத்துப்போய்க் குமரக்கடவுளைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவதிற் சந்தேகமில்லையென்றும் பலவிதமாய்ப் பானுகோபன் வீரமொழி கூறிப் பெருத்த சைனியத்தைத் திரட்டி யழைத்துக்கொண்டு போருக்குச் சென்றனன்.

யுத்தகளத்திற்கு அவன் சென்று வீரவாகுதேவரைப்போருக்கழைத்து மாயப்படை விடுத்து எல்லாச் சைனியங்களையும் கட்டிச் சுத்தோதகக் கடலி லழுத்தி விட்டனன். இந்த வீரச்செய்தியையும் தன் புதல்வன் வெற்றிக்கொடி நாட்டினதையும் சூரன் கேட்டு மனம் மிக மகிழ்ந்தனன். ஆனால், தேவர்கள் இதனால் அடைந்த துயரம் சொல்லமுடியாது. வெண்ணெய் திரண்டுவரும்போது தாழியுடைந்து போனதுபோலாயிற்றே என்றும், கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே என்றும் அவர்களெல்லோரும் நனி மிகத் துயருற்றார்கள். நாரதபகவான் வேகமாக ஓடிவந்து, 'சண்முகப் பெருமானாரே, கேட்டருள்க! நாம் செய்த அனைத்தாம் செயல்களும் விழலுக் கிறைத்த நீராகப் போய்விட்டதே! யானைகளைப் பிடிக்க வேடர்கள் செய்துவைத்த படுபள்ளத்தைக் கவனியாது, அவைகள் தாவிச்சென்று அதனில் வீழ்வதுபோன்று, பாதகன் செய்த மாயச்செயலைக் கவனியாது, வீரவாகுதேவரும் அவரது சைனியங்களும் சேர்ந்து அதிற் சிக்கிக்கொண்டு சுத்தோதகக் கடலில் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றனர். அவர்களைக் காப்பது ஐயனாகிய நினது கடன்!' என்று அறுமுகப் பெருமானார் திருமுன்னர் அறிவித்துக்கொண்டனர். ஐயனும் தனது அழகிய வேலாயுதத்தை விடுக்க, அது வாயுவேக மனோவேகமாய்ப் பறந்து சென்று, கடலினையெல்லாம் வற்றச்செய்து திடமுடன் வீரரெல்லோரையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்து சேர்த்தது. வீரர்களெல்லோரும் வெற்றிவேலைச் சித்தமுவந்து பக்தி செய்து துதித்தனர். சூரனோ மனமுடைந்து மாழ்கினன். பானுகோபனைக் கொல்லாது திரும்புவதில்லை

யென்று வீரவாகுதேவர் தீரமாய்ச் சபதஞ் செய்து கொண்டனர்.

உடனே, வீரர்களும் பூதர்களும் சென்று வீர மகேந்திர நகரின் மதில்களையிடிக்கத் தலைப்பட்டனர். இதைக்கண்ட சூரபதுமன் வெகுண்டு புலிமுகனென் பவனைப் போருக்கனுப்ப அவனும் மடிந்தனன். வீரர் களும் பூதர்களும் வீரமகேந்திர நகருக்குத் தீவைத்து விட்டார்கள். நகர முழுவதும் பற்றியெரியும்போது, அதனை அவிக்குமாறு சூரன் சப்தமேகங்களை ஏவி னான். வீரவாகுதேவரோ வடவாக்கினி விடுத்து அந்த மேகங்களையெல்லாம் சிதற வடித்தனர். அதனால் சூரனது கண்கள் சிவந்து நெருப்புப் பொறிகளை வீசின. தன்னை மறந்து அவன் சன்னதங்கொண் டெழுந்தபோது, அவன் மகனாகிய இரணியனென் பான் அவனைத் தடுத்துச் சில நன்மொழிகளைக் கூற லாயினன்: 'அண்ணா! ஆறுமுகனை யாரென்று நீ நினைத்துக்கொண்டனை! திரிமூர்த்திகளும், சக்தியும் ஒன்றுகூடித் தேவதேவனாய் அவதரித்தவனே அப் போருளாளன்! அவனை வெல்ல உம்மாலு மாகாது, வேறு யாராலும் ஆகாது! இரும்பை எவ்வண்ணம் செல்லானது அரிக்க முடியாதோ, அவ்வண்ணமே, சிற்பர தற்பர குருபரனாகிய குமரனை வெல்ல எவராலு மாகாது! சமுத்திரத்தில் வீழ்த்தப்பட்டவர்கள் எவனது வேலாயுதத்தினால், எவனது அருளினால் பிழைத்து அக் கடலி னின்றும் உயிர் தப்பினார்க ளென்பதைத் தெரிந்தும் அவனிடம் நாம் பகை காட்டலாமா? அண்ணன்செய்த மாயமெல்லாம் அவ னிடம் அவலமாய்ப் போயிற்றே! அதற்குமுன்னே,

சிற்றப்பன் செய்த சண்டையிலும் வெற்றியடைந்த வன் யாவன்? தலையறபட்டவன் எவன்? நாம் என்ன பாடுபட்டுச் சண்டையிட்டாலும், ஆறுமுகனிடம் யாதொன்றும் சாயாது. பரம்பொருள் அவன். பக்த சகாயன் அவன். அவனுக்குக் கெடுதிவிளைக்க அரைக் கணமும் நினைக்காதீர்! ஆறுமுகனிடம் நீர் பகைதேடிக் கொள்ளாதீர்! படைத்த வரங்களையும் பாழிலிறைத்து விடாதீர்! இக்கணமே ஜயந்தனை விட்டு விடுக; அன்றேல் வந்ததைப் படுக!' என்று, இரணியன் சூர னுக்கு இதமான மொழிகள் கூறினன்.

அதைக்கேட்ட சூரன் கடுகடுத்து, வெடுவெடுத்து இரணியனை நோக்கி, 'எடா! அகந்தை மிகக்கொண்ட அறியாத பையலே' எறும்பைப் பூதமென்றும், ஈயைப் பேயென்றும் கருதி என்னிடமா நீ இத்தகைய ஈனப் பேச்சை பேச வந்தனை! என்ன விபரீத காலமடா உனக்கு இந்தத் துர்ப்புத்தி வந்தது? பித்துப் பிடித் ததா, உன்னைப் பேய்தான் பிடித்ததா? குட்டி மனித னுக்கும் குறளின் கூட்டங்களுக்குமா அடங்கி நான் ஒடுங்கி நடப்பவன்? மானங்கெட்டும் உயிர்வாழ வேண்டுமென்று என்மகனாகிய நீயா இதயத்தில் கருது வது? ஆட்டிற்கு புலியடங்குமா? எலிக்குப் பூனை பயப்படுமோ? அசட்டுப் பயல்களுக்கு அசுரேசனாகிய நானா அடங்குவது? என் உப்பைத்தின்றும், என் உனக்கு உணர்வில்லை? என் உதரத்திற் பிறந்தும் என் உனக்குச் சௌரியமில்லை? குட்டிப் பையனுக்கா என்னைக் கும்பிடுபோடச் சொல்லுகின்றனை? குமர னென்னும் சிறுபையனுக்கா என்னைத் தலைவணங்கி அவன் தாளில் வீழச்சொல்லுகின்றனை? என்னுடைய

வப்பிரசாதத்தின் வன்மையாலே, என் தபோபலத்தின் மகிமையாலே, நினைத்த மாத்திரத்திலே கணக்கில்லாத சரங்களைப் பொழிந்து, பகைவர் கூட்டங்களைப் பஞ்சு பஞ்சாக்கி விடுவேன்; எதிரிகளையெல்லாம் என்பென்பாக உதிர்த்துவிடுவேன்! ஈனப் பேச்சைப் பேசிக்கொண்டு இனி என் எதிரில் நில்லாதே!' என்று கூற்றுவனைப் போலக் கடுமையாய்ப் பேசினான்.

அதனைக்கேட்ட இரணியன் தனது தந்தையின் அறியாமைக்காக மிகப்பெரிதும் இரங்கி, மனம் சலித்துச் சினம் மிகுந்து போருக்குப் புறப்பட்டனன். ஆறு புயமுடைய இரணியன் சரிதை முழுவதும் வீரவாகு தேவருக்கு நாரதர் கூறினார். அவன் மாய வித்தைகள் கற்றதும், மாசில்லாத வரங்கள் பெற்றதும், சண்ட வுலகத்தைப் பொடிப்பொடி யாக்கினதும், குபேரனுலகத்தைக் கொள்ளை யடித்ததும், தேவர்களை யலறச்செய்து திக்குத்திக்காய் அவர்களை ஓட்டி வாட்டி வதைத்ததும், ஆனால், அவன் குமரக் கடவுளின் பதத்துக்குக்குறைவில்லா அன்புபூண்டதும்,தன் தந்தைக்கு அவன தக்க புத்திகள் போதித்ததும் அதை அவன் கேளாமற் போனதுமாகிய எல்லாச் சங்கதிகளையும் வீரவாகு தேவர் நாரதரிடம் கேட்கவே போருக்கு ஆயத்தமானார். உடனே இரணியனுக்கும் வீரவாகு தேவருக்கும் இணையில்லாத பெரும் சண்டை மூண்டு கொண்டது. இச்சண்டையில் இரணியன் தோல்வியடைந்தனன். பிறகு தன்னுயிரைக் காத்துக்கொள்வதற்கும், இறந்துபோவார்க்கு ஈமக்கடன், கருமக் கிரிகைகளைச் செய்து முடிப்பதற்கும் இரணியன் ஒரு

மீனுருவாக மாறிக் கடலில் ஒளித்துக்கொண்டனன். இந்தச் சேதியை அறிந்த அக்கினிமுகனென்பான் அமர்க்களத்திற்குப் போந்து பெரும் போரிட்டுத் தானும் மடிந்தனன். ஆனல், அந்தப்போரில் வீரவாகு தேவர் தம்பிமார்களாகிய எழுவர் இறந்துவிட்டனர். அதனை அறிந்த வீரவாகுதேவர் சாலவும் மனம் வருந்திக் கதறினர்: 'ஆருயிர்த் தம்பியரே, அருமைச் சோதரரே! என்னை விட்டு நீவிர் எப்படிப் பிரிந்து போனீர்கள்? இந்தப் பிரிவாற்ருமை என்றனைப் பெரிதும் வருத்துகின்றதே! பிடாரிப் பிள்ளையைப் பேய் அடிப்பது எங்கேயாயினும் உண்டா? உங்களுக்கு மரணம் எந்த விதத்தில் நேர்ந்ததென்பதை, ஒரு சிறிதும் அறியாமல் என் உளம் வாடுகின்றது! என் செய்வேன்! என் தம்பிமாரே எங்குத்தான் சென்றுள்ளீர்! எவ்வண்ணமா யிருக்கின்றீர்! ஒன்றும் அறியேன்' என்று வீரவாகுதேவர் பதறிக் கதறிப் பதைபதைத்துப் புலம்பினர். பின்னர் எமன் மீது மிக பெருஞ் சினங்கொண்டு, 'ஏடா எமா! எப்படியடா என் தம்பியரைப் பிடித்துச் சென்ருய்? சூலடமருகத்தோடு கபால மழுவேந்திய சுடலையாடியாகிய சுந்தரேசனை வழிபட்ட மார்க்கண்டனைப் பிடிக்க வந்து, காலா லுதைபட்ட கதையை இதற்குள் எப்படி மறந்துவிட்டனை? ஐயன் நுதற்பொறியிற் பிறந்த அறுமுக னடியரல்லேமா யாங்கள்! இந்தப் பொழுதே என் தம்பியரை எப்படியாயினும் கொடுவந்து சேர்த்தா லாயிற்று! இன்றேல் உன் நகரம் இன்றே பாழ்போயிற்று!' என்று ஒரு நிருபத்தை வீரவாகுதேவர் எழுதிவிடுத்தனர். அதைக் கண்ட அந்தகன் விதிர் விதிர்த்து நடு நடுங்கி, எங்கெங்கும்

தேடி எழுவரைக் காணாது, இறுதியில் ஈச னுலகத்தில் அவர்களைக் கண்டு பிடித்து வீரவாகு தேவரிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்து, 'ஐயனே, என் மீது சினம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. தாம் சாக மருந்து தின்பா ரெவராயினு முளரா? தங்களிடம் பகைமை பாராட் டித் தயித்திபருக்கா நான் சயித்தியோபசாரஞ் செய்வேன்! யான் ஒருபோதும் தங்கட்குத் தீங்கு வினையேன்! தங்களைச் சேர்ந்தோர்களுக்கும் கொடுமை புரியேன்! என்னைக் காத்துக் கரைபேற்ற வேண்டும்' என்ற பொன்னடியில் வீழ்ந்து வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தன்னுலகு சேர்ந்தனன்.

இரணிய னிறந்த சேதி கேட்டுச் சூரனுடைய மூவாயிரம் புதல்வராகிய அசுரர்கள் போர்க்களத் திற்குப் போந்து, விஜயன் முதலிய வீரர்களுடன் பொருது மாண்டனர். பின்னர்த் தருமகோப னென் னும் மந்திரியும் போருக்கு வந்து அவனும் மடிந்தான். இவற்றையெல்லாம் கேட்டுப் பானுகோபன் தன் தந்தையாகிய சூரபதுமனிடம் வந்து, 'அப்பா, நான் கூறுவதைக் கேட்டருள்க. கந்தப் பெருமானை எந்த வழியினும் நீவிர் எளனமாய்க் கருதுதல் கூடாது. அவன் தேவதேவன், அவன் திருவருட்பெரியோன், அவன் பரம் பொருள்! அரன் திருநுதலினின்று மெழுந்த அக்கினிப் பொறியாலே உண்டானவன் அவன்! அதனால் தான், நான் புரிந்த இந்திர ஜால மஹேந்திர ஜாலங்க ளெல்லாம் ஏதும் அவனிடம் பயன்படா தொழிந்தன; அசுரர்க ளெல்லோரும் அபஜயப்பட நேரிட்டது! சுத்தோதகக் கடலில் அவன் சேனைகளைச் சுருட்டிக் கொண்டுபோய்ப் போட்டும்

அனைவோரும் உயிர்பெற்றுத் தரைமீது நின்று விட்டார்கள்! இவையெல்லாம் என்னவிந்தை! எந்தையே, நீவிர் என்மீது இரக்கங்கொண்டு, ஜயந்தனைச் சிறையி னின்றும் நீக்கித் தேவர்களையும் வருத்தாது விடுத்துச் சண்முகனோடு நட்புகொண் டிருத்தல் வேண்டும்!' என்று பாதத்தில் வீழ்ந்து பன்முறை கேட்டுக்கொண்டான். எவ்வளவுதான் சொல்லியும் பாதகன் மனம் இரங்கவேயில்லை. ஆகவே, பானுகோபனைப் பார்த்துச் சூரபதுமன் சீறிவிழுந்து, 'நல்லறிவில்லாது நடுநடுங்கிச் சாகுபவனே! அடா! பானுகோபா! எனக்கா நீ புத்தி சொல்ல வந்தனை? அறியாப் பையனுக்கும் அவனைச் சார்ந்த குறளின் கூட்டங்கட்கும் அடங்கி நாமா ஒடுங்கி நடப்பது? மானமிழந்து வாழுவதைக்காட்டினும் உயிரையிழந்து சாதல்மேலன்றோ? அறிவிழந்து, உணர் விழந்து, மதியிழந்து, மானங்கெட்டு, ஈனமடைந்து, இந்தப் பேச்சை என்னிடம் பேச வந்தனையே! பானுகோபன் என்னும் பெயர்போய், பதர்களின் முதல்வனென்னும் பெயரே உனக்குக் கிடைத்துவிடும். இனி என்முன் நில்லாதே. இப்போதே ஓடிப்போ!' என்று வெடுவெடுத்துப் பேசினான். அதனால் பானுகோபன் மனத்தில் மிகவும் வெறுப்படைந்து சலிப்படைந்து வீரவாகுவை யெதிர்த்துப் போர்செய்யச் சென்றான். அகோர பயங்கர யுத்தம் இருவர்க்கும் அனேக நாழிகை நடந்தது. இறுதியில், வீரவாகுதேவர் வாளினுக்குப் பானுகோபன் இரையானான். முருகப் பெருமானார் மிகவும் மகிழ்ந்து, வீரவாகுதேவரை வியந்து, 'ஏ! பானுகோபனைக் கொன்ற பராக்கிரமசாலியே! தம்பி யுடையான் படைக்கஞ்சான் என்பது உன்னாலேதான் உண்மை மொழி;

யாயிற்று. உனக்கென்ன வரம்வேண்டும் கேள்!' என்று அருள்மொழி கூறினர். அதைக்கேட்ட வீரவாகு தேவர் இறைவனடி பணிந்து, 'பெருமானே! நுந்தம் பொன்னடி வழுத்தும் புண்ணியமே என்றென்றும் எனக்கு நிலைத்திருப்பதான வரம் தந்தருளல்வேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டனர். 'அவ்வண்ணமே யாகுக' என்று பெருமானர் மனமுவந்து வரமளித்தனர். பானுகோபன் மடிந்த செய்தியைக் கேட்டுச் சூரபதுமனும் பதுமகோமளையும் அழுது புலம்பி அள வில்லாத துயரத்துள் ஆழ்ந்தனர்.

உடனே, சூரபதுமன் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு சினங்கொண்டு, தூதரை அனுப்பித் தன் தம்பியாகிய சிங்கமுகனை வரவழைத்தனன். அவன் வந்து அனைத்தாகும் சங்கதிகளையும் அறிந்து கொண்டு, மீண்டுமொருமுறை தன் அண்ணனுக்கு நற்புத்திகளைக் கூறக் கருதி, 'என் அண்ணே! எழுலகத்தையும் கட்டியாளும் ஏந்தலே! நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை நன்குறச் செவி மடுத்துக் கேட்டருள்க! சண்முகநாதனைச் சாமானிய மனிதனைப் கருதக்கூடாது என்று நான் முன்னமே சொல்லவில்லையா? என்பேச்சைத் தட்டிக்கொண்டு இகல் விளைக்கச்சென்றீர்: என்ன வாயிற்று?. கொடுக் கொடிந்த தேள்போல் நீர் மிடுக்கிழந்து தலைகுனிந்து நின்றதன்றியும், பாம்பானது அடுக்கடுக்காய் முட்டையிட்டு, உடைத்துடைத்துத் தின்பதுபோல, மைந்தர்கள் மூவாயிரவரையும் எமனுலகம் அனுப்பினீர்! நாம்செய்த அநியாயத்தினலேதான் நாசங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன! அற்பநாசம், சொற்ப

நாசமா? மாடமாளிகைக ளிருந்தனவெல்லாம் போய்த் தரையோடு தரைமட்டமானவைபோன்று அனைத்தும் பாழாய்ப் படுகுழியமாய்ப்போயினவே! பானுகோபன் செத்தபிறகு பாரில் நமக்கென்ன இருக்கின்றது? பூமியில் இன்னும் போர்விளைக்கக் கருதுதல் தகாது. இனிமே லாயினும் இடும்பு விளைப்பதை விடுத்து நாம் நாதன்பால் நட்புரிமை கொள்ளுவது நல்லது; அவ்வாறு செய்வதனால் மலைபோல்வந்த துயரமெல்லாம் பனிபோல நீங்கிவிடும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை! அன்று, என் வார்த்தையை இன்னும் நீர் தட்டாதீர்!' என்று இதமொழி கூறி எதிரே நின்றனன். மூர்க்கனாகிய சூரபதுமன் சுடுசினத்தோடு பதில் கூறவே, சிங்கமுகன் வெகுண்டு போருக்குப் புறப்பட்டனன். சிங்கமுகன் செய்த யுத்தம் மிகவும் பயங்கரமானதாயிருந்தது. அவன் பூதங்களை வாரி ஆகாயத்தி லெறிந்தனன்! வீரவாகுதேவ ருள்ளிட்ட அனைவோரையும் அவன் விசையான கணைகளாற் கட்டி உதயகிரியி லெறிந்தனன். இவையெல்லாம் கேட்டு முருகப் பெருமானுரே போரிட அவன் முன் வந்தனர். அப்போதும் சிங்கமுகன் பூதர்களை வாரி வாரியுண்டு விலாப் பெருத்து நின்றனன். ஆயினும், ஐயன் முன் அற்பன் யாது செய்ய முடியும்? குமரக்கடவுள் சமரிடத் தொடங்கி, அசுரர்க ளெல்லோரையும் அதோகதிப்படுத்தி, அம்புகளை விடுத்து வீரர்களையும் பூதர்களையும் உதயகிரியி னின்றும் கொண்டு வந்து சேர்த்து, இறுதியில் சிங்கமாமுகனை வச்சிராயுதத்தால் மாய்த்தனர். தேவ சேனாதிபதி மீது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். ஐயன் பெருமையைப் புகழ்ந்து அனைவரும் வாழ்த்துக்கூறி மங்களம் பாடினர். சூர

பதுமன் சொல்லொணுத் துயரக் கடலி லாழ்ந்து கதறிப் புலம்பினன்.

பானுகோபன் இறந்துபட்டதும், சிங்கமுகன் செத்தொழிந்து சிவலோகம் சேர்ந்ததும், சூரபதும னுடைய காரத்தையும் கோரத்தையும் அதிகப்படுத்தி னவேயன்றி, அவனுக்குச் சிறிதேனும் புத்திவரும்படி செய்யவில்லை. ஆகவே, அவன் தானே போருக்குச் செல்லப் புறப்பட்டனன். அவ்வாறு தானே சென்று சமரிடத் தொடங்குதற்கு முன் தனக்குத் துணையாக வருமாறு அனைத்தண்டங்களிலுமுள்ள அசுரர்களெல் லோருக்கும் செய்தி அனுப்பினன். அக் கட்டளைக் கிணங்க அண்டத் தசுரர்க ளெல்லோரும் கணக்கு வழக்கில்லாதபடி, அனேககோடி வெள்ளங்கள் கொண்ட தொகையினராய், எள் விழவும் இடமில்லை யென்று கூறும்வண்ணம் எங்குப் பார்த்தாலும் நிறைந்துவிட்டனர். சூரபதுமன் அவர்களை யெல்லாம் கண்டு மன மிக மகிழ்ந்து அழகிய தேர்மீ தாரோ கணித்துப் போர்க்கோலங் கொண்டனன். அற்புத மான பொற்புள்ள மற்றோ ரிரதமீது ஆறுமுகப் பெருமானும் போருக்கு ஆயத்தமாயினர். ஆயின் சிவ கணங்களுக்கும் பூத கணங்களுக்கும் அண்டத் தசுரர்களைக்கண்டவுடன் அகம் மிக நடுங்கிப்போயின. அண்டத்தசுரர்களின் பயங்காத் தோற்றத்தையும் பாதகச்செயல்களையும் கண்டு, வீரர்களும் பூதர்களும் பதைபதைத்து விதிர் விதிர்த்து நடுங்கும்போது, திருமால் தோன்றி அவர்களுக்குத் தைரியங் கூறினர். ஈசன் நுதற்பொறியி னின்றும் எம்மான் அவதரித் துள்ளதும், விராட்புருட சொரூபமாய் விளங்கி அவர்

விஸ்வரூபங் காட்டினதும், தாரகாசுரனை வதைத்ததும், சிங்கமுகனை மாய்த்ததுமாகிய எல்லாவற்றையும் அறிந்த நீவிர் அண்டத்தசுரர்களைக் கண்டு எள்ளத்தனையும் அஞ்சவேண்டுவதேயில்லையென்றும், அவர்கள் யாவரும் பெருமான் கைவேலிற்கு இரையாகிப் போயொழிவார்களென்றும் இருடிகேசன் திடப்படுத்திக் கூற, வீரர்களும் பூதர்களும் ஒருவாறு மனம் தேறினார்கள்.

பிறகு வீரப்படையும் சூரப்படையும் சண்டைக்கெதிர்த்து மிண்டிக் கொண்டன! சுப்பிரமணியக் கடவுளும் சூரபதுமனும் எதிரெதிர் தோன்றிப் படைகளைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர். மூவர்களே முனைந்துவந்தெதிர் நின்று, நூறுண்டெதிர்த் தழித்திடினும், ஆயிரத்திலொருபங்கேனும் குறையாது என்று சொல்லும்படி, அவ்வளவு அதிகமான வெள்ளத் தொகைகள் கொண்ட அண்டத்தசுரர்களெல்லோரும் அதிக பயங்கரமாய் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு, ஐயனை எதிர்த்து அமரிடத் தொடங்கினர். அண்டத்தசுரர்களின் பயங்கரத் தோற்றம் ஆதிசேடனாலும் சொல்ல முடியாது. யானை முகத்தவர் பலர்; பூனை முகத்தவர் பலர்; புலி முகத்தவர் பலர்; எலி முகத்தவர் பலர்; மர்க்கட முகத்தவர் பலர்; குக்குட முகத்தவர் பலர்; பெருச்சாளி முகத்தவர் பலர்; பெரிய யாளி முகத்தவர் பலர்; மகிட முகத்தவர் பலர்; சகட முகத்தவர் பலர்; வட்டிகை முகத்தவர் பலர்; ஒட்டக முகத்தவர் பலர்; மண்டூக முகத்தவர் பலர்; மாயமுகத்தவர் பலர். இத்தகையோர் எண்ணில்லாத பேர் வந்தனர். வாடைக்காற்றில் அகப்பட்ட இலவம் பஞ்சினைப் போலவும், சண்டமாருதக் காற்றில் அகப்

பட்ட கொசுகின் கூட்டங்களைப் போலவும், அண்டத் தசுரர்களையெல்லாம் பெருமானுர் அதோகதிப்படுத்தி விட்டனர். மேலும் பற்பல அண்டங்களி னின்றும் பற்பலவிதமாய் அ சு ர ர் க ள் புற்றிலிருந்து ஈசல் புறப்படுவது போலப் புறப்பட்டுக்கொண் டிருக்கவும், அவர்க ளனைவோரையும் மு ரு க ப் பெ ரு மா ளு ர் அடித்துத் தொலைத்தொழித்து, அண்ட வழிகளையும் அடைத்து விட்டனா. பின்னர்ச் சூரபதுமன் சுப்பிர மணியப் பெருமானாரோடு நேரில் நின்று போரிட்டு அண்டவழிகளை மீண்டும் திறந்துவிட்டனன். வந்தவர் களையும் பெருமானுர் அந்தகன் உலகத்திற் கனுப்பி விட்டனர். அப்போது சூரபதுமனுக்கு உண்டான கோபம் இவ்வளவினதென்று இயம்பவே இயலாது. ஆகவே, முருகப்பிரானுடன் சூரபதுமன் பெரும் போர் புரிந்தனன். இவன்செய்த கடுஞ்சமர் மிகவும் விந்தை வாய்ந்ததா யிருந்தது சூரபதுமன் பல்வே றுருவங்களை யேற்றுச் சுப்பிரமணியப் பிரானேடு அமர் புரிந்தனன். மலையைப் போன்றும், கடலைப் போன்றும், மத்த கஜத்தைப் போன்றும், பருத்த சிங்கத்தைப் போன்றும், மழை மின்ன லிடியைப் போன்றும், மகிடம் மேட மு த லி ய வ ற் றை ப் போன்றும் மாயப்போர் சூரன் புரிந்தவிதம் யாதெனச் சொல்லலாகும்? ஞானஸ்திரம் கொண்டு நாதன் அம் மாயைகளை யெல்லாம் அழித்துத் தொலைக்கவே, சூரபதுமன் அண்டங்கட்குள் எல்லாம் புகுந்து புகுந்து மறைந்து மறைந்து மாயச்சண்டையை மனம் போனவாறெல்லாம் செய்தனன். பெருமானும் அவன் பின்னே தொடர்ந்து தொடர்ந்து பெரும்போர் விளைத்து மிக வேடிக்கை விளைத்தனர்.

அதன்மீது, சூரபதுமன் தன் ஜபம் சாயாதது கண்டு, மாயையை நோக்கித் தியானஞ்செய்ய மாயை யுந்தோன்றி, யாது வேண்டுமெனக் கேட்டனள். செத்தவரெழுவதாகத் தக்க வரமளிக்குமாறு சூரன் வேண்டினன். சஞ்சீவி பருவதத்தைக் கொடுவந்தால், சமரிற் செத்தவர்கள் உயிர் பிழைப்பார்களென்று மாயை கூறச் சூரபதுமன் அவ்வாறே செய்யலும் சிங்கமுகன், புலிமுகன், கரிமுகன், எரிமுகன், பானு கோபன், தருமகோபன் முதலான எண்ணிறந்த அசுரர்கள் மீண்டும் உயிர்பெற்றுப் போருக்கு வந்தனர். அவர்களையு மொருகணத்தில் ஐயன் துவைத்துப் போக்கலும், சூரபதுமன் சக்ரவாகப் பறவையி னுருக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தனன். இறையவரான முருகப்பிரானரும் இந்திரனை மயி லாகவும் அக்கினிதேவனைச் சேவலாகவும் வரும்படி மொழிந்து, அம் மயிலின்மீது ஆரோகணித்தும் அச்சேவலை கொடியாகக் கையிலேந்தியும் சக்ரவாகத்தோடு பொருது சென்று ஓடவிட் டடித்து அதனைச் சாடித்தொலைந்தனர். அதன்பின்பு சூரன், அவனிபோலும், அலைகடல்போலும், கனலைப் போலும், காற்றைப்போலும் பற்பல உருவங்கள் தாங்கி உற்பாதமாய்ச் சண்டைவிளைக்க அந்த மாயை களையும் கந்தப்பெருமானர் போக்கி யருளினர். பிறகு, சூரபதுமனுக்கு ஞானக்கண் திறந்தது. சுாதனைக்கண்டு நெஞ்ஞர அவன் துதித்தான். ஈசனு மவனே, எல்லார்க்கும் இறைவனு மவனே, தலைவனு மவனே, தற்பரமான சிற்பரம்பொருளு மவனே என்று சூரன் உள்ளுக்குள் அறிந்து உத்தமனை நெஞ்சில் நத்திப் பாடினன். ஆயினுமென்? ஆதியை

லிருந்து வாட்டிய அகோரகன்மம் சூரனை மேலும் மேலும் வாட்டி மதியை மயக்கி மறுபடியும் போரிடத் தூண்டிற்று ஆகவே, மீண்டும் மீண்டும் வேறுவே றுருவமடைந்து தாண்டவ மாடிக்கொண்டே சூரன் போர் விளைத்துக்கொண்டு அண்டகடாகம் அனைத்தாகும் உலகங்களில் சுற்றிச்சுற்றி வரவும், ஆறுமுகப் பெருமானும் அவனை விடாது பற்றிப்பற்றி அமர் புரிந்துகொண் டிருந்தனர். இஃது எம்பிரானுக்குப் பெரியதொரு திருவிளையாடலா யிருந்துகொண் டிருந்தது. இவற்றையெல்லாங் கண்ட திருநெடுமால், இளையபிரானை நோக்கி, 'எம் பெறலரும் எந்தலே! கேட்டருள்க! இப் பாதகனோடு இனியும் சமர் செய்துகொண்டிருத்தல் கூடாது. அக்கினி, துர்ச்சனர், பகைவர் முதலானோருக்கு அதிக இடம் தந்து பெரிதும் வளர விடுதல் விரும்பப்படுவ தாகாது. ஆகலின், இப் பாதகனை இப்போதே எமனுலகம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும்?" என்று மொழிந்தனர். உடனே சண்முகப் பெருமானும், சத்திவேலை யெடுத்துச் சண்டாளன் மீது விடுத்தனர். அவ் வேலாயுதமானது அக்கினி மயமாய் எழும்பி வருவதைக் கண்டு சூரன் நடுநடுங்கிக் கடலினுள் மறைந்து ஒரு மாமரமாய் மாறி நின்றனன். வேலாயுதமும் விடாது சென்று, மாமரத்தை இருகூறாய்ப் பிளந்தது. சூரபதுமன் அப்போதும் தன்னா லானவரைக்கும் மல்லுக்கட்டிப் பார்த்தனன். ஆனல் அஃதொன்றும் பயன்படாமல், சிலனுடைய கால வேலாயுதமானது, சூரனை இருகூறாகப் பிளந்துவிட, அவன் ஒருபாதி மயிலும் மற்றொருபாதி சேவலுமாக மாறினன். எந்தப் பாவத்தையும் போக்கும் கந்தவேள், சேவலைக்-

கொடியாகப்பிடித்து, மயிலை வாகனமாகக்கொண்டனர். அந்தர துந்துமி சுந்தரமாய் முழங்கிற்று. ஆகாயத்தினின்றும் பூமாரி பொழிந்தது. முந்தி மயிலும் சேவலுமாயிருந்த தேவேந்திரனும் அக்கினி பகவானும் தத்தம் சுய உருவத்தைக் கொண்டனர். எந்தமையாளும் சுந்தர சண்முகனார், அசுரனாகிய கலாபமயில் மீதேறிக் குக்குட கேதனத்தைப் பொற்கரத்திற் றாங்கிப் பாசறைக்குச் சென்று, தேவர்க ளனைவருக்கும் திவ்விய தரிசனம் தந்தனர்.

இஃதிங்ஙனமாகச் சூரனிறந்த சேதியறிந்து பதுமகோமளை படுகளம் வந்து சேர்ந்தனள். தன் கணவனை ஆங்குக் காணாது அவள் மிகப் பெரிதும் துயருற்று அலமந்து வாடிவருந்தி ஏங்கித் திகைத்து, இனைந்தழுது புலம்பினள்: "ஆருயிர்க்கினிய! என் அருமருந்தே, என் கண்ணாளா, என் கணவாவோ! எப்படி நீ என்னைவிட்டுச் சென்றனை? அடாது செய்பவர் படாதுபடுவ ரென்பது போலவும், ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரியவா ளொக்கும்' என்பது போலவும், எல்லாம் உன்னிடமே ஏறுமாறாய் நடந்திருக்கின்றனவே! நான் என்னதான் சொல்லியும், உன் தம்பி சிங்கமுகன் எவ்வளவுதான் புத்திமதிகள் கூறியும், ஏதொன்றையும் நீ கேளாமல், இயம னுலகம் போய்ச் சேர்ந்தனையே! சௌரியம் செல்வ முடையவர்களுக்கு அவகுண மாகாதென்று எத்தனையோ முறை நான் எடுத்தெடுத்துச் சொன்னேனே! தேவர்களையும், தேவமாதர்களையும் சிந்தை வருந்துமாறு ஒன்றும் செய்பலாகாது என்றும், அவர்கள் மனம் கொதித்தால் உன் உடலம் வெந்துபோகுமென்றும் கிளிப்

பிள்ளைக்குச் சொல்வதுபோலப் பதினெண்ணாயிரம் தரம் நான் கூறினேனே! 'அரசன் அன்று கொல்லும் தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்கிறபடி அக்கிரம மொன்றும் அவனியிற் றலையெடா, அநீதி யென்பது அகிலத்தில் ஒங்காது என்று பன்முறை நான் கூறியும், காது கொடுத்துக் கேளாமல் காற்றில் என்னைப் பறக்க விட்டனையே! என் உயிர்க்குயிரான பிராணநாதனே, ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் ஆணி யடித்துக் கொண்டு அவனியில் அரசாள்வேனென்ற அதிவீர தீர சூர கம்பீரனே, காட்டிலெறித்த நிலவைப் போன்றும், விழலி லிறைத்த நீரைப் போன்றும், உன் வரப்பிரசாதங்க ளெல்லாம் இப்போது பலனொன்று மின்றிப் பாழடைந்து விட்டனவே! நான் என் செய்கேன்! எங்குப்போ யுய்வேன்! மக்களையும் பறிகொடுத்தனை, வினைதேடிக் கொண்ட என் நாயகா? நீரே வேலாயுதத்திற் கிரையாய்விட்டீர்! அந்தந்தோ! இறைவன் பகைமை இமைப்போதும் ஆகாதென்று சொன்னேனே! என் பேச்சைக் கேளாது என்னை இந் நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தனை! ஒரு கணமும் இனி நான் பூமியில் வாழேன்! ஒருகணமும் நான் உயிரோடிரேன்!' என்று சூரபதுமன் மனைவியாகிய பதுமகோமளை அழுது புலம்பித் தீயினிற் குதித்து ஆவி துறந்தனள். இறந்த புதல்வரின் மனைவியரும் எரிநெருப்புக் கிரையாய் மடிந்தனர்கள். சூரபதுமன் மைந்தரிலொருவனான இரணிய னென்பவன் சமரில் தப்பிக் கடலி லொளித்துக் கொண்டான் என்று நாம் முன்னம் கூறியிருக்கின்றோம். அவன் இப்போது வெளி வந்து, அனைவோரையும் சிந்தித்து அழுது கதறினன்: "அப்பா! அண்ணா! எல்லாரும் என்னை

விட்டுப் போனீர்களே! அந்தந்தோ! இக் கொடுமையை யாரிடம் கூறுவேன்! இக் கஷ்டத்தை யாரிடம்சொல்லு வேன்! இருப்புலக்கையானது தேய்ந்து உளிப்பிடி போலாய்விட்டதே! என்னுடைய கட்டுங் கலைந்து கனமுங் குறைந்து நான் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறித் தவித்துக்கொண் டிருக்கின்றேனே! என்செய்வேன்! என் அப்பாவோ! என் அண்ணாவோ! தேரோடே நின்று நீ தெருவோடே அலையென்று நிகைக்கவிட்டு என்னைப் பதைக்கவிட்டுச் சென்றீர்களோ! நான் எவ்வாறு துயராற்றுவேன்! நான் எவ்வாறு இவற்றை யெல்லாம் சகிப்பேன்! நெஞ்சிலே வெந்து நீறுகி இவ்வுலகில் எத்தனை நாள் உயிரோ டிருப்பேன்! என்னைப்போலப் பாவி உலகில் யாரிருப்பார்கள்' என்று இரணியன் பலவாறு இரைந்தழுது பின்னர்த் தனக்குத்தானே ஒருவாறு தேறி, அனைவர்க்கும் ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்து ஈசனைத் தொழுது மோக்ஷத்தை யடையச் சென்றான்.

இஃதிவ்வாறாக, முருகப் பெருமானர் விடுத்த கட்டளையின்படி, வீரர்களும் பூதர்களும் ஓடிச் சென்று, தேவேந்திரன் புதல்வனை ஜயந்தனையும், மற்ற தேவர்களையும் சிறையினின்றும் விடுவித்துப் பெருமானர் முன் கொடுவந்து சேர்த்தனர். அப்போது ஜயந்தனுக்கும் தேவர்களுக்கும் உண்டான மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை யாராலே அளவிடக்கூடும்? ஆனந்தக் கூத்தாடினர்கள். அவர்கள், ஐயன் புகழ்ப் பதம் பாடினர்கள். ஜயந்தன், ஜயவேலன் திருப்பாத கமலங்களில் வீழ்ந்து, 'எந்தையே! எம்பெருமானே, நின் புகழ் கூற யாவரால் இயலும்? அருட்கண்ணால்

எங்களை அகங்குளிர நோக்கி, ஆபத்துகளினின்றும் எங்களை அற்புதமாய் விடுவித்தனையே! அல்லல்கள் ஆயிரங்கோடி, தொல்லைகளோ கோடானுகோடி. அவற்றினின்றும் எம்மையெல்லாம் அன்புடன் காத்தனை! எந்தமைக் காக்க இந்தத் திருவுருவுடன் நீர் அவதரித்திராவிடில் எங்கள் துயரை நீக்க யாரால் முடியும். மூவர்களாலும் எங்களைக் காக்க முடியாதே! பிரமனறியாத பிரணவத்தின் பொருளைப் பரமசிவத்திற்குரைத்த பண்புடையாளனே, நண்புறு தேவனே! நின்றன் பெருமைகூறவும், நின்றன் திருப் புகழ் பாடவும் ஆயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலு மாகா தென்றால், எந்தமைப் போன்ற ஏழை மதியினராலா அந்தக் காரியம் ஆய்விடப் போகின்றது? சரவணப் பொய்கையி லவதரித்த சண்முகக்கடவுளே, அாறார் திருநுதற் பொறிகளே ஆறு திருவுருவான பெரியோனே, சிறைச் சாலையில் நான் சிந்தை வருந்தி நொந்து நைந் துருகும்போது என் கனவிற் றோன்றி, எனக்கு ஆதாரங்கூறி, என்னைத் தைரியப்படுத்தி, என் மனத்தில் களிப்பை யுண்டாக்கிய நின் பெருந் தகைமைக்கு என் குலத்துள்ளோர் வாழையடி வாழையாக நினக்குத தொண்டுபூண்டு, நின்னைப் பணிந்து வரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். பின்னர் நின் தூதனையும் அனுப்பி என்னைத் தேற்றுவிக்கச் செய்த நின் மாட்சியும், நின் அருட் பெருக்கமும், என்னாலே எடுத் துரைக்கற்பாலதோ? வேலைக் கரத்திற் றாங்கிய வீராதி வீரனே, வேதத் துள்ளுறை பொருளாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் விண்ணோர் பெருமானே; நின் புகழைக் கூற என்னால் தரமில்லை! கடலைக் கடந்தாய், படையெடுத்து வந்தாய், காதக அசுரரைக் காற்றிற்

பஞ்சென ஊதியடித்தாய், எம்மைக் காத்தாய், எம்மைக் கரையேற்றினுய், எம்மை இரட்சித்தாய், எம்மை ஈடேற்றினுய்! நின் பொன்னடி போற்றி, நின் பூவடி போற்றி, நின் திருவடி போற்றி, நின் சேவடி போற்றி' என்று வியந்து புகழ்ந்து, வியன் புகழ் பாடி, ஐயனுடைய அருட்டிறங் கொண்டாடிப் போற்றிப் பணிந்து ஏற்றித் துதித்தனன்.

பின்னர், வெற்றிவேற் பெருமானுர் வீரமஹேந்திர நகரத்தைக் கடல் கொள்ளும்படி விட்டுவிட்டு, வீரர்கள் கட்டியங் கூறவும், பூதர்கள் புடைசூழ்ந்து வரவும், வெண்சாமரைகள் அலைகள் வீசுவதுபோல இருபக்கங்களிலும் இரட்டப்பெற்று விளங்கவும், சங்க முதலிய வாத்தியங்கள் பொங்கி யொலித்து மங்களகாத்தைக் காட்டவும், தங்கமயில் மீது தங்கமா மிவர்ந்து, வருணன் வழிகாட்ட வாரிதியைக் கடந்து, செந்தின்மா நகரத்திற் சிறப்பாய் வந்து சேர்ந்தனர்.

தேவகுஞ்சரியார் திருக்கலியாணம்.

திருச்செந்தூருக்கு வந்து சேர்ந்ததும் முருகப் பெருமானார் தமதண்ணலாகிய சிவபிரானை உமையொடும் தாபித்து அன்னாருக்குத் தம தன்பார்ந்த பூசனை புரிந்து, பக்திக்கடலில் பரமானந்தமாய் மூழ்கினர். ஆங்குத் தேவரும் பூதரு மியற்றிய அரஹரவென்னும் கோஷமானது ஆகாய முகட்டை எட்டியது. பின்னர், எம்மையாளும் இறைவனார் அவண் நின்றும் புறப்பட்டுத் திருமாலும் திசைமுகனும் தம்முடன் விளங்கவும், தேவர் கூட்டமும் வீரர் குழாமும் பூதகணங்களும் சேனைக்கடலும் முன்னும் பின்னும் முறை முறையாய்த் தொடர்ந்து வரவும், அரஹர வென்னும் கோஷமும் ஜயஜய வென்னும் சப்தமும் ஆகாயமெங்கணும் நிறையவும், மங்களகரமான பெருங் கோலத்துடன் திருப்பரங் குன்றத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பாவிக ளெல்லோரையும் தொலைத்துச் சூரனாதியோரையும் வேரோடழித்த வெற்றிச் செயலைக் குறிக்கவும் வீரச் செய்கையை விளக்கவும், அழகிய நகரமொன்றை ஆங்கே அமைக்கக் கருதிப் பெருமானார் தமது திருவுளத்தை விண்ணவர்கோ னாகிய தேவேந்திரனுக்குத் தெரிவித்தனர். அன்பனும், ஐயன் திருவாக்கைப் பொன்போ லேற்றுக்கொண்டு, விசுவகருமனை

அழைத்து விசாலமான நகரமொன்றை நிருமிக்கக் கட்டளை யிட்டனன். விசுவகருமனும் அவ் வண்ணமே செய்ய உடன்பட்டுக் கோயில்களும் குளங் களும், மதில்களும், மண்டபங்களும், மாடமாளிகை களும், கூடகோபுரங்களும், நந்தன வனங்களும், சுந்தரப் பொழில்களும் நாளுபக்கங்களிலும் நன்கு விளங்கும்படி அரியபெரிய நகரமொன் றமைத்தனன். இவ்வாறு, திருப்பரங்குன்றமென்னும் திருப்பதி யுண்டானபின், குமரப்பெருமானர், ஆங்கே கோயில் கொண்டருளினர். ஏனையோரும் தத்தமக்கென்று விதிக்கப்பட்ட இடங்களிலே வீற்றிருந்தனர்.

இவ்வமயம் பராசர புத்திரர்கள் அறுவரும் இறைவனடிபணிந்து, தத்துவோபதேசம் செய்தரு ளும்படி நத்திவேண்டினர். கருணையே உருக்கொண்ட கடவுட் பெருமானர், மிகப் பெரிதும் மனமிரங்கி, ஒன்றேயான ஓங்கார வண்மையையும், இரண்டறக் கலத்தல் இன்னதாகு மென்பதையும், மூன்றை அடக்கவேண்டிய முறைகளின் விவரங்களையும், நான்மறைப் பொருளின் ஆன்ற உண்மைகளையும், ஐந்தவித்தவர்களுடைய ஆற்றற் பெருக்கு அளப் பரிதாகு மென்பதனையும், ஆறுதாரத்தின் அற்புத நிலை களையும், ஏழாவரணங்களின் இயல்பினையும், எண் குணப் பெருமானுடைய ஏற்றம் முதலியவற்றையும் பராசர புத்திரர்கட்குப் பரிவுடன் உபதேசித் தருளி னர். அவர்கள் எம்மானைப் பணிந்து போற்றி, 'தேவ தேவா! திருவருட்கடலே! எளியேமைக் காத்த எந்தல் பெருமானே! பிறவிக் கடலிற் பெரிதும் சுழன்று சுழன்று வருந்திக்கொண் டிருந்த பேதையே மாகிய

எமக்கு ஞான தீபத்தைக் காட்டி நற்கதிக்கு வழி யுண்டாக்கினையே நின்றன் திருவருளிருந்தவா றென்னே! நின்றன் கருணைத்திறம் விளங்கினவா றென்னே! சூரனாதியோரை வதைத்துத் தேவராதி யோரைக் காத்தது போன்றே, பாவமாதியவற்றின் தொடக்கறுத்து ஏழையேம் பரிபக்குவ மடையுமாறு செய்தனையே! பண்ணவனே, விண்ணவனே, பன்னிரு கண்ணவனே! நின் பதமலர் வாழ்க! நின் திருமுகம் வாழ்க! நினது கமலக்கண் வாழ்க! நினது கருணைக் கண் வாழ்க!' என்று தோத்திர மாலைகளால் துதித் துப் போயினர்.

பின்னர், தேவேந்திரன், தன் அருமைக் குமரி யாகிய தெய்வகுஞ்சரி யம்மையைச் சண்முகவடிவேற் பெருமானுக்குத் திருமணம் செய்துகொடுக்க விரும் பித் தன் கோரிக்கையைத் திருமாலிடமும் திசைமுக னிடமும் தெரிவித்துக்கொண்டனன். தேவேந்திரன் கொண்ட விருப்பத்தைக் கேட்டுத் திருமாலாரும், திசைமுகனாரும் அகம்நிறைந்த பெருமகிழ்வுகொண்டு, நண்பா! இந்திரா! நின் விருப்பத்தைக் கேட்டு அள வில்லா பேருவகை எய்தினேம் நாம். அனைவரும் சிக் குண்டிருந்த இன்னலினின்றும் நம்மை யெல்லாம் விடுவித்த பேருதவிக்கு, வையகமும் வானகமு மாற்ற லரிதன்றே? ஆதலின், நின் ஒப்பற்ற ஒரு புதல்வி, அழகினின்மிக்க பவழக்கொடி போன்றவள், தங்கம் போன்ற இங்கித வடிவினள், தெய்வத்தன்மை விளங்கும் திருமுக ஒளியாளாகிய தெய்வகுஞ்சரி அம்மையை, அருளே பொழியும் அறுமுகத்தோற்ற மும், கருணையே விளங்கும் கமலக்கண்களும்,

அமுதமே துளிக்கும் அரவிந்த வாய்களும், வெற்றி வேல் தாங்கிய வீரமாம் புயங்களையு முடைய முருகப் பெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தலே சால்புடைத்து!' என்று ஆதரித்துப் பேசினர். உடனே, இந்திராணிக்குத் தூதரையனுப்பிச் சேதி அறிவிக்கப்பட்டது. தூதரால் அனைத்தும் அறிந்துகொண்ட இந்திராணி, தெய்வயானை அம்மையை அயிராவதத்தின்மீதேற்றி அழைத்துக்கொண்டு திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தனள். தேவேந்திரன் இந்திராணியைக் கண்டதும் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, நடந்த சங்கதிகளனைத்தையும் சாங்கோபாங்கமாய் அவளுக்குக் கூறிச் சண்முகக் கடவுளே தமது குலதெய்வமாவரெனவும் சாற்றினன். எண்ணில்லாத ஆண்டுகள் இன்னலில் உழன்றுகொண் டிருந்த தம்மைக் காத்துக் கரையேற்றின பெருமானுருக்குத் தமது அருமந்தப் புதல்வியாகிய தெய்வகுஞ்சரி யம்மையைத் திருமணஞ் செய்வித்தலே தகுதியான தால், அவ்வாறுசெய்யத் தான் உறுதி கொண் டிருப்பதையும் இந்திரன் இந்திராணிக்குக் கூறினன். இந்திராணியின் மனம் அப்போது ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்து விட்டது. அனைத்தையும் நினைத்து நினைத்து இந்திராணி அகமகிழ்வுகொண்ட தோடும், இத்தருணம், அவள் தன் புதல்வனாகிய ஜயந்தனைக் காணப்பெற்றதும், தக்கவேலவரையே தனது நன் மருகனாக வாய்க்கப் பெற்றதும், அவள் மனக்களிப்பை ஆயிரமடங்கு அதிகமாகும்படி செய்துவிட்டன. இந்திராணி, தன் குமாரனாகிய ஜயந்தனைக் கண்குளிர நோக்கி, அவன் கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டு, 'அப்பா குழந்தாய்! அனேக

ஆண்டுகள் நீ அல்லலி லுழன்று தொல்லையுட்பட்டு, எந்தை பெருமானு ரருளால் தப்பிப் பிழைத்து வந்து சேர்ந்தனையே!' என்று ஆசைமொழி கூறி அன்பு பாராட்டினுள். ஜயந்தனும் தனது தாயை வணங்கி, ஆனந்தபரவசனுயினுன்.

பின்னர், தேவேந்திரன், தேவசேனுதிபதியை வணங்கி, 'எம்மைக் காத்த ஏந்தல் பெருமானே! சொல்லொணுத் துயரத்தினின்றும் எம்மை நீக்கி எம்மைப் புரந்தருளின ஒப்பில்லாத நின் உதாரச் செய்கைக்கு, என்ன கைம்மாறுதான் ஏழையேன் செய்யப்போகின்றேன்! அழகும் குணமும் ஒருங்கே வாய்ந்த அற்புதக்கன்னியும், எனது புத்திரியு மாகிய தேவகுஞ்சரியை நினக்குச் சமர்ப்பிக்க நெஞ்சத்தில் அவாக்கொண் டுள்ளேன். ஆதலின், அவளை யேற்று ஆதரித்தருள்க!' என்று வினயமாகக் கூறி வேண்டிக்கொண்டனன். முருகப்பெருமானும், அதற்குத் திருவுள மிசைந்தனர். உடனே தேவேந் திரன் தூதர்களை நாற்றிசைகளிலும் போக விடுத்துத் திருமணச் செய்தியை அனைவோருக்கும் தெரிவித் தனன். இம் மங்களச்செய்தியைக்கேட்ட அமரர்களும், அரசர்களும், இருடிகளும், துறவிகளும், இல்லறத் தாரும், நல்லறத்தாரும் நூறுயிரக் கணக்கினராய்த் திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தனர். இந்த அழகிய தோற்றத்தை வருணிக்க எவராலும் முடியாது. அவரவர்கள் நிலைமைக்குத் தக்க வண்ணம் விடுதிக ளமைக்கப்பட்டன. திருப்பரங்கிரி நகரத்தைத் தேவ ருலகத்துக்கு மேலாகத் தோற்றுமாறு அனைவரும் சேர்ந்து அற்புதமாய் அலங்கரித்தனர். திருக்

குமாரனின் திருமணங்கண்டு களிக்கக் கைலையினின்றும் கடவுட் பெருமானார் மதுரை மீனாக்ஷி அம்மையாருடன் திருப்பரங்குன்றம் வந்து தரிசனந் தந்தருளலும், சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தது போன்று, திருமண வேளையில் தேவநாயகன் தரிசனமும் கிடைத்ததே யென்று அனைவரும் மனமகிழ் வடைந்தனர். உடனே தேவேந்திரன் தன் செல்வப் புத்திரியை அழைத்துவரக் கட்டளை யிட்டனன். அனைவரும் ஆனந்திக்கும்படி அவள் மெல்ல நடந்து வந்து தந்தையின் பக்கலில் நின்றனள்.

'பஞ்சுதனின் மெல்லடி பனிப்ப வரையின்பாற்
குஞ்சரி நடந்தசெயல் கூறுபுது மைத்தோ
செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி நீயே
னெஞ்சக வடுக்கலினு நின்றுலவு மென்றால்'

என்றபடி, செவ்வொளியினையும் வடிக்கப்பட்ட தன்மையினையுமுடைய வேற்படை தாங்கிய குமரக் கடவுளின் திருவடிகள் எனது கொடிய மனமாகிய மலையினுள் நின்றுலாவும் என்றால் தெய்வயானை யம்மையார் தனது பஞ்சினு மெல்லிய திருவடிகள் பதைப்புற மலையின் பக்கத்தில் தனது நாயகனுடன் உவகைபூப்ப நடந்த செயல் ஒரு புதுமையன்றே. வெள்ளையானையினால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வயானை யம்மையார் மிக மேன்மையான செவ்விய தளிர்கள் பின்னிட விளங்குகின்ற சிறிய திருவடிகளால் நடந்து வந்ததைக் கண்டு திருமகளும் கலைமகளும் துதித்தார்கள். மகிழ்வுற்று நிற்கின்ற இந்திரன் தெய்வயானை யம்மையார் எதிரே வந்தவுடன் அத் தேவ கன்னிகையை விவாக மண்டபத்தினெதிரே யழைத்துச் சென்றான். முனிவர்களும், தேவர்களும்,

'அன்னையே வாழி' என்று கூறி அவ் வம்மையின் திருவடி மலர்களை வணங்கினார்கள். தெய்வயானை, யம்மையார் அக் கூட்டத்தினை யுட்கொண்ட அப் பெரிய சபையானது வணங்காநிற்பச் சபையினி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற உமாதேவியாரையும் சிவ பெருமானையும் வணங்கி, வேற்படையாளரான குமரக் கடவுளைக் கண்டு விரைவில் நாணமுடையவ ராயினர், தெய்வயானையம்மை வணங்கியவுடனே, அழகிய நெற்றித் திருக் கண்ணுளரான சிவபெருமான் நன்றாய்க் கடாக்ஷித்தனர். உமாதேவியார், அழகிய வளையலணிந்த திருக்கரங்களை நீட்டித் தெய்வகுஞ்சரி யம்மையை உச்சிமோந்து தன் பக்கலில் இருக்கச் செய்தனர்.

முருகப்பெருமானும் தெய்வயானை யம்மையும் திருமணக்கோலங்கொள்ளும் சிறப்புள்ள காட்சி எவராலும் சொல்லமுடியாது. தேவரும் மூவரும் மன்னரும் மாதவரும் அங்கே மின்னிப் பொலிந்த உன்னதத் தோற்றமானது, வானுலகமே பூவுலகினில் இறங்கிவிட்டதோ என்று கூறும்வண்ணம் விளங்கி னது. குமரப் பெருமானர் திருமண மண்டப வாயிலில் வந்து சேரவும், இந்திராணி அஷ்ட மங்கலங்களுடன் அவரெதிர் சென்று அவரது திருவடித்தாமரைகளிற் பாலைவிட்டு அருச்சனைசெய்து ஆலாத்தி சுற்றி அன்புடன் அழைத்துச் சென்று திருமண மண்டபத்தின்கண் அற்புதமான ஒரு சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருக்கச் செய்தனள். பின்னர், தெய்வகுஞ்சரி யம்மையாருக்கு அணி பணிகள் பூட்டி அலங்காரம்செய்து, திருமகளும் மலைமகளும் அவரை

அழைத்து வந்து, குமாரக்கடவுள் வலப்புறத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கப் பதினெண் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கத் தும்புருநாரதர் கீதம்பாட, வேத வேதியர்கள் மறையொலி பயில, மாதவமுனிவர் ஆசிகள் கூற, அரம்பையாதியர் நர்த்தனம் புரிய, மன்னர் முதலானோர் பல்வகைப் பரிசுகள் வழங்க, அனைத்திற்கும் மேலாக எம்மை யாளும் பரமசிவனார் தண்ணளி எங்குமே தழைக்கத் தேவர்கள் நறுமலர் மாரியாய்ப் பொழியத் தேவ சேனாதிபதிக்கும் தேவகுஞ்சரி அம்மையார்க்கும் திருமணம் மிகச் சிறப்பாய் நடக்க ஆரம்பித்தது.

தெய்வயானையுடன், செவ்விய கதிர்வேலினை யுடைய முருகன், வெவ்விய சிங்காசனத்தி லெழுந் தருளியிருத்தலைப் பார்த்து அனைவருந் தொழுது துதித்தனர். அப்பொழுது அன்னையும் அப்பனுமான பார்வதி பரமேசுவரர்கள் அரிய திருவருள் புரிந்தனர். தேவராஜன் அங்ஙனம் சிங்காதனத்தி லிருந்த இருவரின் அழகைத் தரிசித்துப் புகழ்ந்து, கரங்க ளாற்றொழுது, தொழுத கரங்களைத் தலைமீதுகுவித்து விளங்கினான். பிறகு இந்திரனுடைய கட்டளையால் திருமஞ்சனம், சிறந்த மலர்கள், இவையன்றி மற்ற வேண்டிய பிறபொருள்கள்யாவும் குறைவறக்கொண்டு சபையினிடத்து அன்னப் பறவையும் அஞ்சுமாறு நடந்து, அரிய இந்திராணி வந்தனள். அப்பொழுது இந்திரன் பன்னிரு திருத்தோள்களை யுடைய குமாரக் கடவுளின் எதிரிலிருந்து முறையாக அக் கடவுளின் பொன்னடிகளைப் பூசை செய்யத் தொடங்கினான். உரைத்தற்கரிய வெட்கத்துடனே மயிலனைய இந்தி

ராணி, நல்ல ஒப்பற்ற கரகத்திலிருந்த நீரினால் அபி ஷேகஞ்செய்ய, அனைவரும் புகழுகின்ற இந்திரன், குமாரசுவாமியின் மெல்லிய திருவடிகளைத் தொட்டு விளக்கினான். குமாரசுவாமியின் திருவடிகளைச் செழு மைவாய்ந்த நீரினால் அபிஷேகஞ்செய்து, கைகளில் நிறைபவிருந்த சந்தனக் குழம்பினைப் பூசி அழகிய மலர்தரித்து அகிற்புகை காட்டி நெய்யின்மிக்க அழகிய தீபத்தால் ஆராதனைசெய்தனன். அதன்பிறகு இந்திர னும், இந்திராணியும் பாதபூசை செய்துகொண்ட வுடனே, பரமசிவனும் பார்வதியும் பாதபூஜை செய்து கொண்டனர். அப்போது பரமசிவத்தின் கைகளில், தேவேந்திரன் தாரைவார்த்துக் கொடுத்தனன். பிறகு இந்திரன், சண்முகப் பெருமானுடைய வலக்கரத்தில் தெய்வயானை யம்மையின் இடக்கரத் தைச் சேர்த்து, ‘இனி இவ்வம்மை, உமது சொந்தம்’ என்று பணிந்து நின்றான். குமரப்பெருமான் தெய்வ குஞ்சரியைத் திருக்கரத்தா லேற்றருளினார். பிரம தேவன் முதலிய தேவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட மங்கல சூத்திரத்தினை வாங்கிச் சண்முகப்பெருமானார் தமது அழகிய கைகளால் தெய்வயானையம்மையின் கழுத்தில் அணிந்தார். அப் போது மத்தளங்கள், தக்கைகள், வலம்புரிச் சங்குகள், பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. நவவீரர் களும் கணநாதர்களும் ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு குமரக்கடவுளை வணங்கி மகிழ்ந்தனர். தண்ணிய துளவமணிந்த திருமால், கமலாசனனான பிரமன், அட்ட திக்குப் பாலகர், இந்திரன் முதலாகிய தேவர் களு மற்றுமுள்ள இருடிகள், தவசிகள் முதலிய அனைவரும் அத் திருக்கோலத்தினைத் தரிசித்தார்கள்.

அப்பொழுது தாமரைமலரி லிருந்த பிரமன் எரியுந் தீயினையும் உபகாரணங்களையும் அமைப்பித்துக் குமரக் கடவுளைக்கொண்டு தூய்மையான வேள்வியைச் செவ்வனே செய்வித்தனன். குமரவேள், ஒள்ளிய நுதலாளான தெய்வயானை யம்மையுடன் விளங்காநின்ற கலியாணப்பந்தலைப் பிரதட்சணஞ்செய்து, அம்மியின் மீது எம்பெருமாட்டியின் சிறிய திருவடிகளை வைத்தருளினர். பிறகு அருந்ததியைப் பார்த்தனர்கள். இவ்வாறு திருமண முடிந்த பின்னர், தெய்வயானை யம்மையுடன் செவ்வொளி வாய்ந்த வேற்படை யேந்திய குமரவேள், அன்னை தந்தையர்களான பார்வதி பரமேசுவரர்களை அன்புடனே பிரதட்சணஞ்செய்து முறையாக மூன்றுதரந் திருவடிகளை வணங்கினர். சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் தங்கள் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிய மகனையும் மருமகளையும் ஆசிர்வதித்து அன்புடன் எடுத்தணைத்து அருள் செய்து தம தருகிலிருத்தி உச்சிமோந்து, 'உமக்கெமது முதன்மையைக் கொடுத்தேமென்று' உரைத்தருளினர். பார்வதி தேவியாரும் சிவபெருமானும், மகனர்க்கும் மருமகளார்க்கும் தலைமையளித்தருள்செய்தலும் திருமணச் சாலையுள்ளிருந்த தாமரை ஆசனனை பிரமதேவன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் தெய்வயானையம்மையின் வமிசத்தினரனைவரும் வணங்கினர்கள். சண்முகப் பெருமானையும் தெய்வயானை யம்மையையும் திருமண மண்டபத்தி லிருந்த அனைவரும் முறையாக வணங்குதலும் அவரனைவருக்கும் அருள் புரிந்து உடன்வந்த கணங்களுடன் நீலகண்டரான சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் விரைவாக மறைந்தனர். மறைந்தவுடன் ஆச்சரிய முள்ள

வர்களாய்த் திருமணச்சாலையி லிருந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் உயிருக்குயிராய் எங்கு நிறைந்த அப் பெரியவர்களின் தன்மையை எண்ணித் தம் வாய்க ளால் அவர்கள் திருநாமங்களை உரைத்து ஆரவாரித்த னர். பிறகு தெய்வயானையம்மையாருடன் வீற் றிருக்கும் குமார சுவாமியைத் தரிசித்துக் கவற்சியி னீங்கினர்கள். உமாதேவியாரும் சிவபெருமானும் எழுந்தருளியிருந்த பீடத்தின்மீது குமாக்கடவுள் தெய்வயானையம்மையாருடன் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்து யாவரும் மகிழ்ந்தனர்.

இவ்விதமாக அனைவரும் வணங்கி வாழ்த்திய வுடனே, சிங்காதனத்தி னின்றும் இறங்கி அனைவரும் தொழுது உடன்வரா நிற்பச் சிறந்த சண்முகங்களை யுடைய நின்மலரான குமரவேள், மங்களவாத்தியங்க ளுடன் சென்று, தெய்வயானையம்மையாருடன் தமது திருக்கோயிலை அடைந்தனர். அப்பொழுது குமரக்கடவுள் இந்திரனுக்கும் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கட்கும் பிறருக்கும் தக்கவாறு விடை கொடுத்துத் தமது பரிசனங்க ளனைத்தினையும் ஆலயத் தின் வெளிப்புறத்தில் முறையே காவல்செய்யும் வண் ணம் திருவருள் புரிந்தனர். இவ்வாறு முருகப் பெருமானரும் தேவகுஞ்சரி அம்மையாரும் திருப்ப ரங்குன்றத்திற் சிறிதுகாலமிருந்து, பின்னர், தேவேந்தி ரன் வேண்டுகோட் கிணங்கித் தேவருலகஞ் சென்று, ஆங்கே தேவதச்சனைக்கொண்டு தேவநகரத்தை முன் னிருந்த வண்ணமே புதிதாய் நிருமித்துத் தேவேந்தி ரனுக்கு மகுடாபிஷேகம் மிக மேன்மையாய்ச் செய் வித்து அவனுடைய அரசுரிமைப் பட்டத்தை அவ

ளுக்கே ஈந்தனர். இவ்வண்ணம் தேவர் குறைமுடித்து, அன்னோர் செய்த பூசனைகளை யேற்றுத் தேவசேனாதிபதியான தெய்வப்பெரியோரும் தேவகுஞ்சரி அம்மையாரும் கைலையங்கிரிக்குச் சென்று, ஆங்கே, கந்தமாதனமென்னும் சுந்தர வரையின்கண் திருவோலக்கங் கொண்டருளி, அடியார்க்கெல்லாம், திருக்காட்சி தந்துகொண் டிருந்தனர்.

வடிவழகனார் வள்ளியை மணத்தல்

'வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க, சோழவள நாடு சோறுடைத்து, பூழியர்கோன், தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை, நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து' என்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்ற வண்ணம் சான்றோர் பலர் திருவவதரித்த திருநாடே தொண்டை நாடாகும். கல்வியில் மிகுந்துச் செல்வத்தில் திளைத்து ஞானத்திற்பழுத்த அத் தொண்டை நாட்டில், மிக்க வளப்பம் பொருந்திய வெள்ளிமலை யென்னும் வியன்பெரு மலையினருகில், மேற்பாடி யென்னும் சிற்றூர் ஒன்று உண்டு. ஆங்கே, நம்பிராஜன் எனப் பெயர்வாய்ந்த வேடராஜ னொருவன் அரசோச்சிக்கொண் டிருந்தான். அவனுக்கு ஆண்பிள்ளைக ளிருந்தும் பெண்குழந்தை ஒன்றேனு மின்மையால், அவன் தனக்குப் பெண்குழந்தை உண்டாதல் வேண்டுமென்று மலைத்தெய்வத்தை நோக்கித் தவம்புரிந்துகொண் டிருந்தான். அந்தக் காலத்தில் திருமாலான பெருமானார் சிவமுனி யெனப் பெயர் தாங்கி அண்மையில் தவஞ்செய்துகொண் டிருப்ப, அவர்க்கெதிரே இலக்குமியார் ஒரு மான் வடிவந் தாங்கிச் சென்றனர். குமரகுருபரன் திருவருள் பாலித்தபடியே, ஒருபெண் குழந்தை மிக்க வனப் புள்ளதாய் ஜனித்தது. அவ்வமயம், நம்பி ராஜ

னென்பான் தன் மனைவியோடும் தன் பரிவாரத்தோடும் தினைப்புனத்தைப் பார்வையிடக் கருதி அவன் வந்து சேர்ந்து, அக் குழந்தையின் அழுகைக் குரலைக்கேட்டு, அவ்வொலி எங்கிருந் துண்டாகின்ற தென்பதை நோக்கி அவ்விடம்போய்ப் பார்க்க, வானச்சந்திரன் பூமியிற் படிந் தொளிர்கின்றதோ என்றுகூறும் வண்ணம் மிக்க வனப்பு வாய்ந்த பெண் குழந்தையைக் கண்டான். அப்போது அவனடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவென்பதேயில்லை. பிறவிக் குருடன் கண்பெற்றது போலவும், தேடிப்போன பொருள் நேரில் வந்து தானே கிடைத்தது போலவும், நம்பிராஜன் அக மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்து நின்றனன். ஆடினன், பாடினன், ஆனந்த பரவசனாய்விட்டனன். கோடி சந்திரப் பிரகாசமாய்க் குளிர்ந்து விளங்கும் பெண்ணரசியாம் குழந்தையை நம்பிராஜன் தன் கையார எடுத்துக் கண்களி லொத்திக்கொண்டு அதனுடைய அழகிய கன்னங்களில் அன்பான முத்தந் தந்து, தன் மனைவியிடம் அதனைக் கொடுத்தனன். அந்த வேட அரசன் பத்தினியான உத்தமியும் பெறலருஞ் செல்வம் காணக்கிடைத்ததுபோல, அளவில்லாப் பேருவகையுடன் குழந்தையை ஏந்திக் கொஞ்சிக் குலாவி முத்தமிட்டனள். பின்னர் நம்பிராஜனும் அவன் மனைவியும் தமது பரிவாரங்களுடன் தெய்வக் குழந்தையைத் தமது இல்லத்திற் கெடுத்துச் சென்றனர்.

நம்பிராஜன் தவப்பேறே தவப்பேறு; அவன் வீட்டிற்குக் கிடைத்த பாக்கியமே பாக்கியம்! ஈடு மெடுப்பு மில்லாத எம்பிரான் புதல்வரா யவதரித்து,

எவராலு மியற்ற முடியாத வீரத் தொழில்களைத் தீரமாய்ப் புரிந்து, சூரனாதியோரை வேரோடழித்துப் பாரினின்றும் தொலைத்துத் தேவரையும் மூவரையும் திக்குப் பாலகரையும் மற்றுமுள்ளோரையும் காத்துக் கரையேற்றின கருணையங் கடலாகிய எம்மான், பெம்மான், திருமான் மருகனாகிய தேவ சேனாதிபதியையே மருகனா யடையப்போகிற ஒப்பற்ற பாக்கியம் நம்பிராஜன் பெறப்போகின்றன னென்று உம்பர் நாட்டு வானவர்கள் இம்பர் நாட்டின்மீது பூமாரிபொழிந்து பொலிவுறச் செய்தனர். தெய்வ இயற்கை வாய்ந்த திருக்குழந்தை வந்துசேரலால், நம்பிராஜன் இல்லம் செம்பொன் மயமாய் விளங்கினது; சுந்தர மென்பதே வீட்டைச் சுற்றிக் கவிந்து கொண்டது. எங்கு மில்லாத இங்கிதம், எவரும் கண்டறியாத இலக்குமீகரம், அந்த வீட்டை அழகு பெறச் செய்துவிட்டன. தெய்வக் குழந்தையைத் தரிசித்துப் போகலாமென்று அங்கே வருவோரும், பேசுவோரும், ஆனந்தக் கூத்தாடி அகமகிழ்வோரும், செஞ்சொற் கீதங்களை நெஞ்சாரப் பாடிக் களிப்பவருமாக, அவ்விடம் அமரர் நாட்டையும் தோல்வியுறச் செய்தது. தேரும் திருநாளும் நிகழ்வதுபோல நம்பிராஜன் மனைக்குத் திரள்திரளான மக்கள் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டு மிருந்தனர். குழந்தைக்குப் பொட்டிட்டுத் தொட்டிலிட்டு, அணிபணிகள் பூட்டி அழகினுக்கு அழகு செய்வதுபோல ஆதர மிகுதியால் அலங்கரித்துப் பார்த்துக் குழந்தையின் தாயும் குறமாதர்கள் மற்றுள்ளோரும் தாலாட்டிப் பாராட்டினர். குறிசொல்வதில் தேர்ந்த குறமாதர்கள் குழந்தையின் பாதாதிகேசம், கேசாதி

பாதம் உற்றுற்றுப் பார்த்து, ஆனந்த பரவசராய் அகங் குழையப் பெற்று, 'இந்தக் குழந்தையின் வடிவை, என்னவென்று இயம்புவேம் நாம்! தெய்வத் திருவடிவாகவே திருமேனியெங்கும் பொலிகின்றதே! மனித உருவாகக் குறியொன்றும் காணப்பட வில்லையே! பங்கய முகமும், இங்கித ஒலியும், அஷ்டமிச் சந்திரனைப் பழித்த அழகான நெற்றியும், வில்லை இகழ்ந்த சொல்லரும் புருவமும், மானையும் மீனையும் வேலையும் விடத்தையும் தோல்வியுறச் செய்யும் தூய்மையான கண்களும், குமிழ்நாசியும், கொவ்வை வாயும், கமுகை நிகர்த்த சுந்தரப் பெருமையும், பூவினைப் போன்ற பாதங்களின் வனப்பும், பவழமேயொத்த நகங்களின் நேர்மையையும் நோக்குந் தோறும் நோக்குந்தோறும் திருவருள் பாலிக்கத் திருவவதாரஞ் செய்ததாய்க் காண்கின்றதே யன்றி, மானிடக் குழந்தையாய் மாநிலத்தில் தோன்றிற் றெனச் சொல்வதற்கே யில்லை. ஈசன் திருவருள்; எம்மான் திருவருள்; குமரன் திருவருள்; குன்றுதோ றுடினன் திருவருள்; முருகனே வந்து திருமண முடிப்பான் போலும்!' என்று குறியிலக்கணங் கூறிக் குழந்தைக்கு மங்களம் பாடினர். இந்தத் திருக்குழந் தைக்கு வள்ளியம்மை யெனப் பெயர் வழங்கலாயது.

வள்ளியம்மை என்னும் இத் தெய்வத் திருக் குழந்தை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ண முமாக வளர்ந்து, செங்கீரைப் பருவமும், தாலப் பருவமும், சப்பாணிப் பருவமும், முத்தப் பருவமும், தளர்நடைப் பருவமும், அம்புலிப் பருவமும் கடந்து, பார்த்தோர் மகிழும் வண்ணம் பரமானந்தத் திருக்

கோலங் காட்டிச் சிறுமியருடன் கூடிப் பூச்சூடிப் பந்தாடி விளையாடி வந்தனள். இவளுக்குத் தக்க பருவம் வந்தவுடன், தன் தந்தையின் கட்டளைப்படி, அன்பின்மிக்க சேடியர் அருகே புடைசூழ்ந்து வரத் தினைப்புனங் காக்கச் செல்வதுண்டு. அவ்விடம் அமைத்துள்ள அழகான பரணின்மீது வள்ளியம்மை நின்றுகொண்டு, அங்குப் பறந்துவரும் பறவைகள்மீது கவண்கற்களெறிந்து அவைகளை அதட்டி விரட்டி ஆலோலமென்று கூவுவார். இந்தத் தோற்றம் மிகுந்த சுந்தரம் வாய்ந்ததா யிருந்தது. வள்ளியம்மையின் மொழிகளைக் கேட்டுக் கிள்ளைகளும் வெட்கிச் செல்லாநிற்கும்; குரலின் இனிமையைக் கண்டு குயில்களும் வெட்கிப் போய்விடும்; மருண்ட கண்களைப் பார்த்து மானினம் மயங்காநிற்கும்; சாயலை நோக்கித் தோகை மயில்களும், நடையை வியந்து நளின அன்னங்களும் தயங்கி மயங்கி நின்றுவிடும். இவ்வித வனப்புடன் இளம்பெண் ணரசியாகிய வள்ளியம்மையார் தினைப் புனத்தில் காவல்செய்துகொண் டிருக்கும்போது, நாரதமுனிவர் திரிலோக சஞ்சாரஞ்செய்து நாதமினிய கீதம் பாடிக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். வந்த நாரதமுனிவர் வள்ளியம்மையாரைச் சேய்மையில் நின்று தரிசித்து, அவர் கந்தவேளுக்குகந்த பத்தினி யாதல் வேண்டுமென்றும், முன் பெருமானார் அளித் திருந்த வரம் கை கூடுங் காலம் நேர்ந்ததென்றும் கருத்துட்கொண்டனர். ஏற்கனவே இந்த நோக் கத்தை மனத்தின்கண் வைத்துக்கொண்டு, முருகப் பெருமானாரும் திருத்தணிகையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவ்விடம் நாரதர் சென்று, ஐயனடி பணிந்து அன்னா ருடைய அருட்டிற மனைத்தையும் பாடிப்பரவி, வள்ளி

யம்மையாரைத் தாம் தரிசித்து ஆனந்தமடைந்த அற்புத வரலாற்றினையும், பெருமானுர் அவ்வம்மை யாரைக் கடிமணம் புரியவேண்டு மென்பதையும் விவரித்துக் கூறி வேலவனைத் தூண்டினர்.

வேற்கைப் பெருமானுரும் நாதர் சொன்னதைக் கேட்டு வேட்கை மிகக்கொண்டு, சிகையிற் பலகறை யொடு பீலி துலங்கவும், மார்பின்கண் மாலைகளும் அணிபணிகளும் இலங்கவும், சந்திரனைப் போன்ற முகத்தில் சுந்தரமான திலகம் ஒளிரவும், இடையில் சல்லடை இறுக்கி உடுத்து, முகத்தில் மீசையை முறுக்கிவிட்டு, மான்தோலையும், தூணியையும் பொன்னுலாகிய தண்டினையும், வானவில்லைப் போன்ற வனப்பான வில்லையும் தரித்துக்கொண்டு, காலிற் சிலம்பு கலீர் கலீரென் றொலிக்க, ஆனந்தமான நடை நடந்து, அற்புதமான ஒயில் காட்டி, வேட வேடத் துடன் வேடுவர்மகள்பால் நெருங்கினர். ஆங்குப் போந்து, அவர் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க, வள்ளியம்மையார் அவர் சொல்வது சரியன்றென்றும், அறநெறிக் கொவ்வாத தென்றும், தமது தந்தை தாயாரும் மற்றுமுள்ள உற்ருர் உறவினரும் ஆடவ ரொருவர் அங்கு வந்திருப்பதைக் காண்பரேல் ஆபத்து விளையுமென்றும் கூறிக்கொண் டிருக்கும் போதே, நம்பிராஜன் எதிர்ப்படும் தோற்றம் தெரிந் தது. அப்போது நிகழ்ந்த ஆச்சரியத்தை என்னெ னக் கூறலாம்! வேற்கைப் பெருமானுர், அக்கணமே, வேங்கைமரமாக மாறி நின்றனர். நம்பிராஜன மகளருகில் வந்து ஆதரமொழிகள் கூறிக்கொண்டிருக் கும்போது, என்றுங் கண்டிராத வேங்கை மரமொன்று

தனதெதிர் நிற்பதைப் பார்த்து அளவில்லா ஆச்சரிய மும் அகக்களிப்புங்கொண்டவனாய் இம் மரம் இங்கு எவ்வாறு தோன்றிற்றென வள்ளியம்மையை வியந்து கேட்டனன். நம்பி ராஜனுடன் வந்திருந்த குறவர் களும் மறவர்களும் இது ஏதோ சூது நேர்ந்திருக் கின்றதென்று அம் மரத்தை உடனே வெட்டிவீழ்த்தி விடுவதாய்க் கூறிக் குதித்தனர். ஆயினும், ஆத்திரத் துடன் ஆய்ந்துபாராது அவர்கள் செய்யத்துணிந்த காரியத்தைத் தடுத்துவிட்டுத் தன் அழகிய புத்திரியை நோக்கி அன்பான மொழிகளால், அம் மரமானது அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்திருக்கின்றதென்றும், அதன் அழகிய நீழலில் அவள் தங்குவது நன்று யிருக்குமென்றும் புகன்றனன். இவ்வாறு கூறிவிட்டு நம்பிராஜன் தன்னுடைய பரிஜனங்களுடன் தன் இருப்பிடமேகவும், முருகப்பிரானுர் மிக்க வனப்பு வாய்ந்த உருவமேற்றுக்கொண்டு வள்ளியம்மையார் எதிரே நின்றனர். அந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டு வானவரும் மயங்கினர் ; தானவருங் கலங்கினர். அவ் விதமான சுந்தர வடிவத்தைத் தாங்கிய கந்தவேள், வள்ளியம்மையார் தம்மை மணத்தல் வேண்டுமென்று இரந்த காட்சி எழிலுடையதா யிருந்தது. ஆனால், வள்ளியம்மையார் அதற்குச் சிறிது மிணங்காது முருகப்பெருமானுரை ஏசிப்பேசிப் போகச் செய்தனர்.

பின்னர்ச் சிறிதுநேரம் மறைந்திருந்த முருகப் பிரானுர், நம்பிராஜன் ஆங்கு வருவதை யறிந்து ஒரு கிழவடிவங்கொண்டு,நம்பிராஜன் முன்சென்று அவனை ஆசிர்வதித்தனர். நம்பிராஜன் அத் திருத்தோற்றத் தைக் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, ‘சங்குபோல்

நரைத்த தலையோடும், பரமசிவனாரைப்போன்ற திரு வுருவத்தோடும் ஈண்டெழுந்தருளிய தவப்பெரி யோரே, என்மீது தண்ணளிபுரிந்து தாங்களெழுந் தருளின காரணத்தைத் தமியேற்குத் தயையுடன் தெரிவித்தருளல் வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண் டனன். அதனைக்கேட்ட அறுமுகக் கடவுள், 'துங்க மான கங்கை நதியின்தீரத்திலிருந்து மேருவையும் சுற்றித் தீரமாய் நடந்து, இங்குவந்து இப்போது தான் சேர்ந்தனம். சிறிது நாள் இங்குத் தங்கி அகப் பற்றையும் புறப்பற்றையும் ஒழித்து, ஐம்புலனையும் வென்று ஐயன்பதத்தை நாடித் தவஞ்செய்யக் கருதி யிருக்கின்றேம். ஆதலின், உன் அருமருந்தன்ன மக்க ளைக் கொண்டு எமக்கு ஆதரவளித்து எம் விரதத்தை ஈடேற்றுவாயாக!' என்று நம்பிராஜனை நோக்கி நயமாய்க் கூறினர். அதைக்கேட்ட நம்பிராஜனுக்கு இயம்பமுடியாத மகிழ்ச்சியாயிற்று. தன் குமாரத்தி யாகிய தவப்பெருஞ் செல்வியை நோக்கி, 'என் அருமந்த குழந்தாய்! ஆருயிர்ச்செல்வீ! இந்த விருத் தாப்பியருக்கு எள்ளளவும் தவறாது உபசாரங்கள் செய்து நீ மனமகிழ்ந் திருக்கக்கடவை. தேனும் தினைமாவும் தந்து தெய்வம்போல அவரைப் பாவிக்கக் கடவாய். தினைப்புனத்துக் கருகிலேயே அவர் தவஞ் செய்துகொண் டிருப்பாராக!' என்று நம்பிராஜன் நகை முகத்துடன் கூறினன். வள்ளியம்மையார், அவ்வாறே வள்ளலுக்கு உபசாரங்கள் செய்துகொண் டிருந்தனர். இவ்வாறு நிகழ்ந்துகொண்டுவர ஒருநாள் பரமன் திருக்குமாரனர், பசியால் வருந்துவதாகப் பாசாங்கு செய்தனர். அப்போது அவர் போட்ட வேடம் எவராலும் சொல்லமுடியாது. வயிற்றின்

ருடல் முறுக்கிப் பிடிப்பதுபோன்றும், ஆவி துள்ளித் துடித்து அப்போதே அகன்று விடுவது போன்றும், அவர் பாசாங்குசெய்து போட்ட கூச்சல் அந்தப் புனமெங்கும் பரவிற்று. அதனைக்கண்ட வள்ளியம்மையார், அகமிக மருண்டு, தேனும் தினைமாவும் வேண்டி வேண்டித் தந்தனர். பசி தணிந்தவுடன், நீர்வேட்கையால் வருந்துவதாகக் கிழவர் பாசாங்கு செய்தனர். உடனே வயோதிகரை அடுத்த சுனைக்கு வள்ளியம்மை அழைத்துச்சென்று தாகசாந்தி செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டினர். தாகசாந்தி செய்து கொண்டானதும், வயோதிகர் தமதுள்ளக் கருத்தை வள்ளியம்மையாருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் அதற் கிணங்காதது கண்டு, குமரக்கடவுள் தமது முன் பிறந்தோராகிய விநாயகரைத் தோத்தரித்து, அவர் ஓர் யானையுருவுடன் தோன்றித் தமக்கு உதவி புரிய வேண்டினர். அக்கணமே விநாயகர், யானைவடிவங் கொண்டு ஓடிவந்தனர். வள்ளியம்மையார் மிகப் பெரிதும் பயந்து கிழவடிவந்தாங்கித் தன்னுட னிருந்த முருகப்பிரானாரை வலிதிற் பற்றிக்கொண்டு, 'பெரியாரே அடைக்கலம், பேரறிவுடையீர் அடைக் கலம்!' என்று வள்ளி பயத்துடன் அலற அறுமுகக் கடவுள் தமது நிஜவுருவங் காட்டினர். மகுடங்கள் விளங்கும் அறுமுகக் காட்சியும், கருணை பொழியும் கமலக்கண்களும், பவளவாயும், பரந்த மார்பும், சிங்கார மயில் வாகனமும், சேவற்கொடியும் விளங்க, முருகப் பிரானார் திருக்காட்சி தந்தருளலும்,வள்ளியம்மையார் பெருமானாருடைய மலரடி வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தாம் கூறிய இழிசொற்களை மன்னிக்குமாறு வேண்டி னர். பின்பு, பெருமானார் முன் நிகழ்ந்தவை யனைத்தை

யும் கூறி, திருமால் மகளே தினைப்புனம் காக்கும் வள்ளிநாயகியா ரானதையும் நன்கு விளக்கினர். அதன்பிறகு, முருகக்கடவுள் வள்ளியம்மையாரை நோக்கி, 'அழகினில் மிக்க பவழக்கொடியே, நீ தினைப் புனம் செல்வாயாக! நான் அங்கு வருகின்றேன்' எனக் கூற, அம்மையார் அகமிக மகிழ்ந்தனர்.

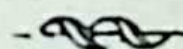
பின்னர் ஒருநாள் நடுநிசியில் முருகப்பெருமானுர், நம்பிராஜனுடைய அரண்மனை சென்று பாங்கியி னுடைய உதவியினுல் வள்ளி நாயகியாரைச் சிறை கொண்டு போயினர். இஃதறிந்த நம்பிராஜன் மிகச் சினங்கொண்டு, குமரக்கடவுளின்மீது படையெடுத் துச் சென்றனன். எண்ணிறந்த வீரர்கள், கணக்கிலாத நிரர்கள், குமரக் கடவுளின் குக்குடத் தொனியாலே, மடிந்து வீழ்ந்து மண்ணுடன் மண்ணுயினர். அதற்கு வள்ளியம்மையா ருடைய உள்ளம் வருந்தி உடலம் துடித்தது. நாரதரும் அங்கு வந்து ஆறுதல் கூறி, ஐயனுடைய அருளை நாடினர். இவற்றையெல்லாம் கண்ட இறைவனுர்க்குக் கருணை பெருகி மனம் கரைந் தது. இறந்தவ ரனைவோரையும் அக்கணமே எழுப்பி விட்டனர். நம்பிராஜனும் எம்பிரானடி வீழ்ந்து வணங்கி நெஞ்சம் குழைந்து நெக்கு நெக்குருகிக் கொண்டாடினுன். அனைவோருடைய விருப்பத்தின் வண்ணம் குமரக்கடவுளும் வள்ளிநாயகியம்மை சிற்றூர்சென்று சிறப்புடன் விளங்க, ஆங்கே, அவர்களுக்கு திருமணக்கோலம் மிகச் செவ்விதின் நடந்தேறினது. பின்னர், தெய்வப் பெரியோ ரிருவோரும் திருத்தணிகை சென்றிருந்து சின்னுட் கழிந்த பிறகு கைலைவரையின்க ணுள்ள கந்தவரை

ந்தனர். அழகு சான்ற அத் திருமலையின்கண், வசேனுதிபதியார், வள்ளி தெய்வயானை சகிதராய் ற்றிருந்த வியன்பெரும் காட்சியைக் கண்டு வாக வெல்லோரும் பூமாரி பொழிந்தனர்.

முருகக் கடவுள்.

கோட்டந் தரப்பாயு மும்மதமு மூற்றெடுப்ப
முரிவிற் கோட்டு
கோட்டு மழகளிற்றை யிருகோட்டு முதுகளிறு
யுலவக் காட்டிப்
கோட்ட னறைவேட்டுப் பைங்கோட்டுத் தினைப்
புனத்தின் பரண்மேற் கொண்டு
கோட்டும் பெடைமணந்த குமரகோட்டத் தடிகள்
குலத்தாள் போற்றி.

முற்றிற்று.

Printed at the Aurora Press, Madras—1927.